MERCENARII *

RĂZBOIUL PIETRELOR

FLORIN PURLUCA

Colectia Science-Fiction #57

PAVCON

MERCENARII

cartea întâi
RĂZBOIUL PIETRELOR

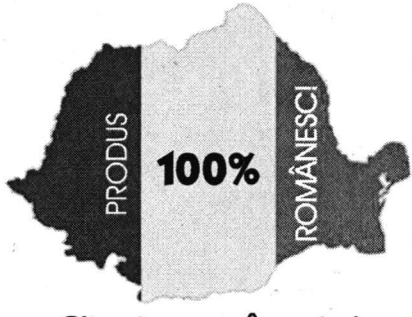

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **HEROIC-FANTASY** # FICTION # SCIENCE-FICTION

Colecția Science-Fiction

57

Florin Purluca
MERCENARII 1 – Războiul pietrelor

© 2018, Editura PAVCON
© 2018, Florin Purluca

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PURLUCA, FLORIN
Mercenarii / Florin Purluca. - Bucureşti: Pavcon, 2018
- vol. ISBN 978-606-8879-71-0
Vol. 1: Războiul pietrelor - 2018
ISBN 978-606-8879-72-7

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **Daniel Danil**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-71-0
ISBN vol. 1 - 978-606-8879-72-7

FLORIN PURLUCA

MERCENARII

Vol. 1

Războiul pietrelor

Editura **PAVCON**
București, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Prograđia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 Creație de tranzitare 1 Bacteria nemuririi
#31 Creație de tranzitare 2 Cârligul spațial
#32 Creație de tranzitare 3 Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81 Istoria Literaturii SF 1
#82 Istoria Literaturii SF 2
#83 Istoria Literaturii SF 3
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2

Partea întâi

una lucea deasupra capetelor noastre cu dărnicia unui opaiț care-și ardea ultima rezervă de untură. Dinspre lac venea o duhoare de carne acră și de moarte, pe care o haleam involuntar în calupuri forțate, cu respirații aritmice. Părea că nimerisem unde trebuia. Haw-a-Wap își lustruia lama șuriului, pitit dinapoia unui trunchi vechi și scorțos de jugastru. Dacă l-ar fi văzut oricine altcineva – conturul indistinct al unei umbre informe, șerpuitoare – așa ferit cum stătea, n-ar fi priceput ce face. Dar eu știam. Știam că șuriul acela era unealta lui preferată în timpul vânătorilor de vrăjitoare. Îl ferea de lucruri neplăcute, pentru că fusese descântat. De pildă, îl ținea departe de automutilarea indusă ocult. Și asta îi aducea broscoiului un oarecare confort psihic. Din punctul ăsta de vedere, îi dădeam dreptate – era un tovarăș de nădejde – nu mi-ar fi plăcut să-l văd mierlit. Din alte puncte de vedere, Haw-a-Wap era un nătâng. Ar fi găsit ea, o vrăjitoare pricepută, ceva cu care să facă felul unuia ca el, dacă ținea morțiș. Într-un mod, pricepea broscoiul cum stătea treaba. Doar că era genul de pasăre care detesta să piară pe limba ei. Dacă s-ar fi făcut să fie omorât cu propria-i armă, probabil că s-ar fi răsucit de zece ori în mormânt. Și încă de vreo două ori după aia, ca să-și consume furia tot crescândă.

Se spune că dacă mori, nu pleci cu mâinile-n sân, îți iei ofurile cu tine.

În fine, Haw-a-Wap era cam mistic de fel și-i plăcea să asculte toate tâmpeniile care-i ajungeau la ureche și, dacă ceva avea să-l bage vremelnic în mormânt, asta era înclinația lui față de tot soiul de pseudocredințe nătânge propovăduite de tot felul de nebuni. Nu spun nu, mi-a fost dat să cunosc vrăjitoria în cele mai minunate și mai întunecate forme ale ei. Dar unele lucruri, pur și simplu, miros de la o poștă a marghiolii de doi bani.

Mi-am verificat arbaleta și totul părea să fie în regulă. Cam așa se întâmplă de fiecare dată, dar înveți să accepți sentimentul, indiferent dacă urmează să fii victorios sau să crăpi. Un amestec ciudat de teamă, siguranța dobândită în urma experienței și incertitudinea servită la rece de un viitor perfid. Una peste alta, în linii mari, însemna că eram gata să începem vânătoarea.

Am imitat sunetul lăcărețului de baltă și Haw-a-Wap a tresăltat. De după linia jugastrului mi-a semnalizat că era pregătit să plece în recunoaștere. L-am văzut cum s-a scurs printre umbre – o umbră prelungă și infinit mai ageră decât pâlcurile de umbre statice – după care am auzit plescăitul domol al apei. Vântul nu bătea nici cât să miște o amărâtă de frunză. Peste lume căzuse o toamnă grea cât o nicovală și se prea poate că în jurul cuibului ei vrăjitoarea ridicase un scut din farmece, care împiedica orice adiere de vânt ce i-ar fi putut trăda prezența. Care-i vânătorul ce nu s-ar pricepe să agațe din aer duhoarea de meșteriță? Bagseamă, știa ea ce știa. Fără niciun dubiu,

aveam un motiv în plus să credem că suntem pe drumul cel bun. Și să avansăm.

Față de ultima partidă de vânătoare, când avusesem parte de niște neplăceri de ultim moment, acum eram pregătit: douăzeci de săgeți cu vârfurile umezite în venin de cobră. Plus alte douăzeci trecute prin venin de tarantulă. Cu alte cuvinte, un soi de festin vânătoresc.

Ca un cercetaș iscusit am pășit printre resturile de vegetație ce îmbrăcau pământul, controlându-mi fiecare mișcare cu precizia unui vraci despicător de țeste. Vârful săgeții fixate în arbaletă urmărea tacticos punctul maxim de vizibilitate din noapte. Totul era straniu de liniștit. Noaptea era tare ca o piatră. N-aș fi avut nevoie decât de un stimul sublim pentru a elibera proiectilul fatal.

Stimul care n-a întârziat să apară.

Ceva s-a mișcat cu iuțeală la vreo douăzeci de pași în fața mea. Am apăsat pe trăgaci. În vreme ce am armat din nou, am auzit foșgăitul vârfului de săgeată secționând mai multe văluri de frunziș, iar la final, pocnetul sec al metalului izbind lemnul. Din principiu sunt un perfecționist și nu-mi permit stângăcii, dar pe timpul vânătorilor de noapte îmi acord luxul să mai ratez câte una sau două săgeți.

M-am oprit în loc. Numai ochi și, îndeosebi, numai urechi.

M-am lăsat lunecos pe vine, cu genunchiul drept înfipt bine în pământ. Din punctul ăla totul era o chestiune de răbdare și spirit. Am început să cântăresc greutatea beznei, să adulmec aerul răcoros, tomnatic. Și răbdarea, ca

un slujitor docil, a început să-și arate semnele. Arătarea – sau lucrul – înspre care țintisem îmi dădea ocol. Putea să fie orice soi de creatură. Teama nu avea nicio putere peste mine. Atâta vreme cât arbaleta era în mâna mea, aveam siguranța unei lovituri pe ultimul pas. Și, credeți-mă pe cuvânt, veninul de tarantulă lucrează inexorabil.

Din nou, pași indistincți. Atât de șireți, atât de șovăielnici. Asta însemna că inamicul mă pierduse din vedere sau poate că nu mai era chiar atât de sigur de poziția mea. M-am transformat într-o sculptură, parte dintr-un basorelief nocturn. În cele din urmă, tot avea să spargă pojghița fină de nesiguranță care i se împăienjenise dinaintea curajului.

Și a făcut-o.

L-am auzit călcând greoi la început, apoi din ce în ce mai rapid. Atacul se anunța de undeva din spatele meu. Ca-ntotdeauna, ariergarda-mi era la datorie. Am apreciat distanța care ne despărțea ca fiind undeva la zece pași. Am pivotat cu repeziciune și i-am aruncat o săgeată momeală, care să-i permită o eschivă tangențială. A mușcat mărul din plin. S-a aplecat pe-o parte, evitând săgeata în ultimul moment. Totul era cufundat în umbre și n-am putut decât să presupun c-a zâmbit pe urma isprăvii. În secunda doi îl aveam din nou în miră. Am tras. Chiar și dacă l-aș fi ratat pentru a treia oară, tot ne mai despărțeau cinci pași. Am încărcat arbaleta pentru a patra oară și l-am așteptat să-și termine jocul. Judecând după sunetele guturale, scuipate spasmodic în noapte, lovitura îi secționase beregata. A căzut la un pas dinaintea mea. Unul din picioare – drep-

tul – încă mai zvâcnea fals a viață. Tipul era construit solid. L-am apucat de păr și i-am ridicat căpățâna grea. Avea ochii bulbucați și limba sângerândă i se înfipsese în dinți – probabil din cauza căzăturii. Din colțurile rânjite ale gurii i se prelinseseră câteva firișoare de abur luminiscent, verzui. O procesiune de gânduri s-a pornit la trap pe ulițele minții mele.

Aia era treabă serioasă. Cu siguranță matahala proaspăt răpusă nu avea cum să fie singura din rondul de gardă.

M-am uitat în sus, înspre lună – ardea mocnit, într-un verde fad. Ceea ce însemna că nu mai exista nicio îndoială că intrasem sub scutul vrăjitoarei. N-a fost chiar cel mai fericit semn, confirmarea detaliului, dar măcar puteam să ne bucurăm de faptul că nu bătusem un drum până acolo de pomană.

Am recuperat săgeata din gâtlejul mortului și am curățat-o, mai mult simbolic, de cracul pantalonului. Sunt cumpătat din punctul ăsta de vedere. Pierdusem deja două săgeți și noaptea abia-și mijise ochii.

Un nor greoi a flancat imaginea statică a lunii. Puțina lumină care picura peste pădure a devenit și mai săracă și mai sâcâitoare. În mod absurd, totul era limpede. O vrăjitoare de rang superior. O noapte neagră precum fundul pământului. Pandaliile au început să mi se urce pe șira spatelui. Am pornit din loc șovăielnic, lăsând în urma mea calupuri păstoase de negreală.

Lacul mă urmărea din dreapta și făcea o curbă ilogică, tăindu-mi calea, ca mâna unui uriaș ce încerca să mă împingă în direcția potrivită. În lumina aia cărpănoasă, fața-i

apoasă lucea ca o mirază nespălată. M-am oprit în buza malului. Nu-mi plăcea de niciun fel a ce mirosea acolo. La propriu, dar și la figurat. Undeva, în stânga mea, ceva a rupt linia apei și m-am găsit bucuros de faptul c-am fost nevoit să-mi economisesc săgețile. Era Haw-a-Wap. A venit lângă mine, plescăind peste luciul apei.

— Vânăm subacvatic, prietene.

— Rahat! m-am revoltat.

Broscoiul și-a scuturat șuriul, demonstrativ, prin aer, apoi s-a hlizit la mine:

— Avem tot timpul din lume să ne mișcăm. Nu cred că s-au prins prea mulți de prezența noastră.

— Deocamdată, m-am zburlit la el.

A ridicat din umeri, după care s-a lansat în lungul apei. În nici doi metri a dispărut complet sub apă, aidoma unui pește răpitor. Pentru el, vânătoarea sub apă era floare la ureche. Cu mine treaba asta era o cu totul altă poveste.

Pregătirile mi-au luat o vreme. Norocul meu, vergelele de arbaletă sunt pe sfertul celor de arc. Mi le-am fixat cu ajutorul unor sfori, la două rânduri, dimprejurul brațelor și pulpelor. Mi-am lăsat hainele într-un ascunziș din frunze, alături de cam toate obiectele care m-ar fi incomodat. Am legat două amulete, câte una dimprejurul fiecărei glezne. Piatra de glajă descântată o aveam atârnată de gât, pe o nojiță. Am vârât-o sub limbă și m-am scuturat în vreo câteva rânduri din cauza gustului sălciu care mi-a invadat gura. În linii mari, eram gata de incursiune.

După nici zece pași, am fost complet înghițit de apă. Mi-a luat o vreme să-mi adaptez ochii la noile condiții de

vizibilitate. Atunci l-am zărit pe Haw-a-Wap înotând mai rapid ca o nutrie dimprejurul meu. I-am făcut un semn din mână: încotro? Mi-a cerut să-l urmez. Am călcat pe urmele lui, destul de stângaci. Deși mai făcusem asta cu mult timp în urmă, chiar în mai multe rânduri, nu pot să spun că mi-a plăcut în mod deosebit. Ne-ar fi prins bine să avem cu noi un mag. Problema e că ăștia-s scumpi și nu prea le plac vânătorile.

Piatra de glajă mă ajuta să respir, deși aerul ăla contrafăcut nu era cel mai dulce, curat, ca de pădure. Amuletele dimprejurul gleznelor mă țineau ca să nu mă ridic la suprafață ca o plută. Înaintam destul de stângaci, apăsând cu nesiguranță mâlul de pe fundul lacului. În tot timpul ăsta mi-am verificat viteza de reacție, mișcându-mi brațele încolo și încoace. Mă mișcam acceptabil.

Abia dacă l-am zărit pe Haw-a-Wap cum își agita cu nervozitate picioarele din spate. Se depărtase destul de mult de locul în care mă aflam. S-a repezit înainte ca un titirez. A urmat un văl negricios – cel mai probabil, sânge – unduind ireal de la o distanță apreciabilă. Ca și cum te-ai fi uitat la o panglică de mătase purtată pe sus de un vânt puternic. Mi-am amintit de arbaletă și de faptul că nu eram acolo pe post de momâie. Tovarășul meu încă zburda prin apă. Asta mi-a prins bine. Însemna că nu-i luase nimeni beregata. M-am oprit și am scrutat împrejurimile, cu arma ațintită înainte. La finalul piruetei, am văzut hoitul doborât de batracian cum a alunecat inert prin apă și s-a cuibărit în mâl. Încă se mai ridicau firișoare subțiri de sânge din el. Erau desmierdate de unduirile

aproape insesizabile ale apei, după care se dispersau în explozii lente de culoarea fierului ruginit.

Haw-a-Wap a început să se agite din nou. Poate chiar mai tare decât atunci când se încăierase. M-am întors în direcția corectă. Patru contururi neclare tăiau apa înspre noi cu viteză. M-a cuprins un presentiment crud de neputință și, pe măsură ce ăia patru înaintau, presentimentul s-a transformat în certitudine. Aveam să murim. Dar asta nu însemna că trebuia să devenim mieii din gura lupului.

Am țintit și am tras. După cum era de așteptat de la o asemenea distanță, și mai ales prin apă, am ratat. Tovarășul broscoi a înotat până-n coasta mea. M-am străduit să par stăpân pe situație atunci când m-a privit, însă nu prea mi-a ieșit. Am continuat să ne uităm unul la altul, vreme de câteva secunde. Timpul curgea implacabil în defavoarea noastră. Trebuia să facem ceva. Cele patru forme deveniseră vizibil mai clare, la fel de clare precum intenția lor. Le puteam vedea înaintând. Și mai iuți, și mai determinate. Nu purtau arme de dimensiuni mari, tridente sau alte soiuri de suliți, ceea ce însemna că iubeau lupta corp la corp. Probabil că iubeau la fel de mult și învârtitul stiletelor. Încet, am început să bat în retragere, înspre mal. Era cea mai sigură variantă. Dacă stau să mă gândesc de două ori, probabil singura opțiune care nu implica o moarte sigură – a noastră. Și mai aveam eu câteva idei. Haw-a-Wap m-a urmat. N-a părut prea convins. Individului nu-i surâdeau mustățile să fie luat drept laș. În opinia lui, puteam să fiu sigur, ce încercam eu acolo arăta mai curând a fugă cu coada între picioare, decât a plan de repliere. Eu am vrut să cred c-a fost o combinație între ambele.

Timp de un sfert de ceas nu s-a întâmplat nimic. Am așteptat cu apa cuprinzându-ne liniștită genunchii. Nici măcar o undă vizibilă care să rupă liniaritatea tăului. Moaca încordată a lui Haw-a-Wap a început să trădeze nerăbdarea. Eram la un pas în stânga lui.

— Nu-mi place deloc așteptarea asta.

— Nici mie nu-mi place să primesc garoafe, dar pot să trăiesc cu deranjul, i-am spus.

Broscoiul m-a fixat cu o privire bățoasă care exprima, în linii mari, prea puțină adorație.

— În ziua în care n-o să mai fii zeflemist, Dyomran, probabil c-am să mă usuc pe picioare și am să mor.

L-am făcut atent. Nu departe de noi, câteva unde timide făceau reflexia lunii verzii să tremure în oglinda lacului. A început să înmugurească nerăbdarea.

— Privește partea bună, am completat. N-apuci tu ziua în care să te usuci.

„Nimeni nu părăsește lumea asta decât cu dinții încleștați în beregata dușmanului", mi-au răsunat în minte cuvintele răposatului nostru comandant. Am zâmbit, ca pentru mine, în cinstea bătrânului Xao. Mi-am pregătit arbaleta. Dacă nu aș fi fost inspirat să mă retrag, am fi pierdut o cafteală pe cinste.

Primul dintre atacatori s-a ridicat domol, contrar așteptărilor mele, valuri discrete de apă șiroind peste pielea-i lucioasă. Asta m-a făcut să ridic din sprânceană. Constituție subțire, statură medie. Nimic impresionant la prima vedere. Total eronat! La o analiză mai atentă, puteai să vezi cum întunericul vibra sub pielea lui. S-a oprit

în loc, la vreo cinci pași mari de mine și de Haw-a-Wap. A făcut o invitație la luptă care a trezit în noi – cel puțin în mine – tendințe ambivalente. Dar l-am refuzat, pedant. N-a fost o chestiune de frică, doar faptul că nu-mi plac creaturile de teapa lui. Aveam eu o presimțire că invitația la luptă voinicească avea izul unei flori din altă lume.

— Te provoc la luptă dreaptă, a spus ferm, fixând jarul din ochii mei.

Dulceața din glasul lui avea ceva care nu-mi plăcea sub nicio formă.

Am scuturat discret din armă, oferindu-i, cel puțin ipotetic, răgazul pe care ni-l oferise la rândul său. Intenționam să-i dăruiesc cinci secunde, timp în care ar fi putut să se răzgândească. A rânjit înspre noi. În felul lui, atunci, a părut destul de sigur de ceea ce avea să urmeze. M-am gândit că poate știa ceva ce nu știam eu. S-a scuturat din toate încheieturile și-ntr-o scânteie de stea s-a multiplicat în patru. Au pornit toți, în același timp, înspre noi.

Interesantă scamatorie. Erau patru sub forma unuia sau unul sub forma celor patru, pe care-i observasem vag în apă? Se mai puteau multiplica? Speram să fie numai prima variantă. Pentru ce-a de-a doua nu găseam soluții la foc automat.

Am tras. Unul din atacatori s-a rupt în rotocoale de fum negru. Haw-a-Wap a făcut la rându-i un salt acompaniat de un răget de furie. L-a căsăpit pe unul din mers, care s-a transformat și el în aburi de fum negru. Am rânjit. Doi la doi. Deja începuse să-mi placă. Au făcut un salt în spate, concomitent. Lumea din jurul nostru a scânteiat.

Din nou, unul și imediat patru. Venise rândul lui să zâmbească. La naiba! Că nu aveam de gând să joc jocul ăla până aveau să mi se sfârșească săgețile. M-am uitat dintr-o fugă la tovarășul meu. După toate aparențele, eram în asentiment.

— Nu-mi cade deloc bine mutra lui Patru-în-Unu ăsta, a mârâit Haw-a-Wap.

Am scuturat din cap aprobator și imediat l-am făcut atent: acum!

A fost o mișcare eficientă și i-am văzut pe toți patru cum au tresărit. Mai făcusem asta de sute de ori. Elementul surpriză, vechiul și bunul nostru tovarăș. Haw-a-Wap a secționat beregata uneia dintre vedenii, dintr-un salt și o mișcare precisă de șuriu. Eu am săgetat alte două fără să fac un pas. Rămas într-un singur pion, mișelul a ripostat. O lovitură scurtă, fulgerătoare, care l-a proiectat pe tovarășul amfibian cu fundul în apă. Înainte să apăs trăgaciul, i-am dat răgaz să priceapă unde greșise. Lumea a clipocit din nou, doar c-a făcut treaba asta cu o secundă prea târziu pentru el. Vergeaua i s-a înfipt violent în gâvana stângă și s-a prăbușit cu un vaiet prelung, ca al unui viței izbit între coarne de un ciocan de minerit. Fantomele imperfecte rămase fără stăpân s-au corcit cu materialul vâscos al nopții.

— Data următoare faci tu pe momeala, m-a atenționat Haw-a-Wap, în vreme ce-l ajutam să-și pună oasele în mișcare.

— Data viitoare tragi tu cu arcul.

A strâmbat din bot. Amfibienii nu se împacă prea bine cu țintele statice. În fața ochilor broaștelor, în locul luxu-

riantelor culori, atârnă o perdea fumurie, ușor albăstruie, de parcă ar nimeri în largul oceanului. Pentru ei, inamicii există doar dacă mișcă. Din punctul ăsta de vedere, Haw-a-Wap avea un mare handicap. Dar existau și avantaje. Avea talent la mânuitul lamelor. Deși pretindea o afinitate față de cuțite, nu era de neglijat nici atunci când strângea mânerul unei săbii. În plus, faptul că putea să reziste ore în șir sub apă, îl făcea un cercetaș valoros.

Ne-am apropiat de mort. Plutea de-a-ndoaselea și l-am întors cu fața înspre noi. Din gâvana dreaptă încă i se mai scurgea un lichid vâscos. Sânge amestecat cu albul ochiului. Avea fața congestionată. Serviciul lui se terminase acolo. I-am smuls săgeata din căpățână și l-am împins cu un picior înspre centru. Treptat, a dispărut în măruntaiele lacului. L-am urmat.

Atât cât puteam să văd cu ochii, nu mai era nicio primejdie imediată. Felul liniștit în care Haw-a-Wap înota îmi întărea convingerea. Simțeam cum mâlul moale cedează sub presiunea tălpilor. Cu amuletele dimprejurul gleznelor, aveam greutatea unui uriaș. După un timp, priveliștea a devenit nu cu mult mai clară decât o după-amiază mâncată de ceață. Probabil simțea că suntem aproape și-și asmuțise farmecele. M-am întrebat: cât mai era de mers până la vizuina șișcăi? Nu foarte mult, m-am lămurit de unul singur, mijindu-mi ochii ca să pot dibui cu un metru mai mult în profunzimea apei.

Intrarea era de o banalitate crasă. O pată neagră, neregulată, săpată într-un morman de stânci dezordonate. Părea destul de îngustă. Nu-mi dădeam seama cum ne-am

fi putut strecura prin ea. Niciunul din noi nu pricepeam arta schimbă-formă. A trebuit să ne lipim vârfurile nasurilor de pietre ca să putem să deosebim cel de-al doilea licăr. Stâncile erau false închipuiri. Mă așteptasem la mai mult din partea ei, trebuie s-o recunosc. Ceva care să vină în contrabalans cu substanțialitatea recompensei aruncate pe masă pentru capul ei. O fortificație. Un turn. Poate vreo trei rânduri de contravalații, palisade și tot tacâmul.

A părut dezamăgitor, mult prea simplu.

Am trecut prin poartă și speranța deșartă a unei vânători fără efort mi s-a ruinat într-o adiere de vânt congelat. Nu mai văzusem zăpadă și nu mai mirosisem gerul de ani buni. Amândoi fugisem de iarnă ca dracii de-o icoană sfântă. Firișoarele de apă rămase pe piele au început să scânteieze ca diamantele. Era un frig de-ți crăpau dinții. M-am întors. În coasta noastră era un obelisc. Așadar, acolo era ieșirea. Drumul înapoi spre casă. Într-un caz fericit, unul în care aveam să plecăm de acolo triumfători. Pe suprafața pietrei erau gravate tot soiul de glife. Niciuna nu-mi părea familiară. Am salvat imaginea în minte. Speram, totuși, să izbutim.

Trecusem într-un alt tărâm. Într-un fel era bine, pentru că în lumea din care veneam eram vânați ca niște draci. Dar era și rău, pentru că nu știam nimic despre locul în care tocmai ajunsesem. Mi-am adus aminte de învățăturile lui Xao. Sabia e tot sabie, sub apă sau deasupra ei. Indiferent în ce lume am fi fost catapultați, eram tot mercenari. Nimeni nu putea să ne răpească asta. Nimeni nu putea să ne răpească priceperea într-ale războiului. Și nici trecutul,

amintirile, temerile. Apoi am făcut un efort și m-am scuturat de toate gândurile. Sentimentalismele nu-mi priesc când sunt plecat la vânătoare.

Am pornit din loc.

După nici zece pași în care am îndrăznit să sfidăm vântul, trupurile au început să ni se chircească fără permisiunea minții. Amfibianul m-a înghiontit. Undeva în dreapta noastră era un morman de zăpadă. La baza lui răzbăteau lamele mai multor săbii. După numeroase mișcări, chinuite de un tremurat sâcâitor, aproape dureros și lipsit de prestanță, am dovedit să scoatem la iveală câteva statui din carne congelată. Luptători îngenuncheați, răpuși de fiorul aprig al gerului. Hainele lor păreau cusute din blănuri călduroase. Să fi fost numai atingerea frigului invitația lor la moarte? Nici nu prea mai conta. Pomana lor. Ne-am mișcat cu repeziciune și ne-am bucurat numaidecât de căldura oferită de blănuri.

— Pare-se că am subapreciat-o pe meșteriță, s-a încondorat Haw-a-Wap.

Simțeam cum misticismul începea să-i joace prin cotloanele minții și făcea gălăgie ca o armată de draci. La naiba!, că n-aveam să-l las să bată câmpii.

— Miejii cei mai buni vin cu trei rânduri de coajă, i-am amintit una din vorbele de duh ale lui Xao.

— Mda!

Și-a adâncit capul în puful glugii îmblănite.

— Poate că suntem noi hărăziți trudei.

Vorbele au sunat ca venind dintr-o altă lume, acorporal, după felul în care cuvintele i se amestecaseră cu rafa-

lele de vânt rece. Poate că eram. Cine-ar fi putut să știe una ca asta? Necazurile începuseră să ne hăituiască fără oprire după destrămarea Brigăzii de Crom. Din o sută de membri, numărul mistic, perfecțiunea magică, mai rămăsesem vreo zece, împrăștiați în lumea largă. Restul fuseseră vânați de-a lungul timpului, pentru varii motive. Răzbunare, faimă sau alte imbolduri născute de pe urma unor vendete infame săvârșite în trecuturi reci și grele precum metalul. Fuseserăm crema mercenarilor. N-ar fi trebuit să ne surprindă. Nimic în lumea asta – ori chiar în alta – nu-i etern. După lauri înroșiți de sânge, vin urgii.

Am tot continuat să înaintăm prin zăpadă. Iarna se încăpățâna să-și orchestreze asediul fără nici cea mai mică jenă față de prezența noastră.

— Ce mama dracului căutăm?

Am ridicat din umeri a neștiință. Eram la fel de nedumerit. De când mă știam mă ferisem de iarnă ca de o arătare demonică.

— Probabil că s-ar cuveni să căutăm un castel de gheață, am spus într-un târziu, de dragul de-a întreține discuția.

Lui Haw-a-Wap îi veniseră toanele. La început insistase s-o lăsăm baltă. Amândoi, câteva zile mai în urmă, un gard într-o rână, un afiș, mutra banală a unei vrăjitoare, o recompensă grasă.

— Cine mama dracului azvârle un sac de bani pentru o amărâtă de meșteriță? s-a mirat amfibianul. Ceva nu se leagă în treaba asta. Zic pas!

— Mai bine ai zice oac, i-am spus amuzat și am pufnit în barbă.

Îmi plăcea să-l tachinez. Recunosc, făcusem asta de-o viață și uneori m-aș fi scos din sărite până și pe mine. Mă mir cum nu-mi luase beregata în somn până atunci. Într-un final l-am convins să acceptăm provocarea. Bagseamă, devenisem vinovatul principal pentru că ni se congelau acum cururile.

Vântul se înăsprise sau poate că începuse să ni se înfrigureze carnea. Ceea ce, în tot cazul, era cam același lucru. Micile insule de piele care erau expuse colților frigului stăteau să devină casabile și ne temeam să nu avem soarta luptătorilor de la care împrumutaserăm cojoacele. Și mai era ceva în frigul ăla, ceva care parcă trudea să ne răpună înadins. Jur-împrejur era o liniaritate care-ți îndurera ochii de la atâta alb și sufletul de la nepătrundere. Nu găseai nimic după care să te adăpostești, să-ți mai feresti oasele din calea viforului. M-am oprit în loc și mi-am întors privirea în spate pentru o clipă. Nici urmă de obelisc. Drumul înapoi era la fel de incert ca orizontul.

Haw-a-Wap mi-a spus cu o voce slabă în bătaia viforului:

— Până aici ne-a fost, Dyomran, prietene.

Dintre toate morțile posibile, aveam să ne alegem tocmai cu aia. Aveam să murim de frig. Halal moarte vitejească.

Și atunci edificiul s-a profilat peste albul atotcuprinzător al iadului imaculat. Un ansamblu de linii și colțuri cenușii, nestatornice ca un spectru. O citadelă care făcea ca oricare fortăreață pe care o văzusem până atunci să pară un vestigiu. Părea, în mod surprinzător, clădită din

ziduri de gheață mișcătoare, care sporeau și se micșorau, deopotrivă.

Nu departe de noi, zăpada a început să se miște într-o manieră ciudată, lipsită de noimă. Vârtejuri fine și lungi, dansatoare. În fața noastră se materializa inconstant ceva. Lui Haw-a-Wap nu-i plăcea ce se lega acolo, i se citea limpede pe chip, cu atât mai puțin mie. Ceva necurat se ridica din stratul ăla gros de nea. Am fi putut să ne angajăm în atac, dar am preferat să așteptăm. Ce anume, n-aveam nici cea mai vagă idee. Poate că o parte naivă din adâncul nostru spera în miracole. Deși, din propria învățătură, nimeni nu poate înfăptui un miracol. Nici măcar vrăjitorii. Am cunoscut pe cineva care susținea că singurii care le pot produce sunt părinții, pentru odraslele lor. Se prea poate, dar dacă mă gândesc mai bine aș fi avut motive să-l contrazic. Mă rog!, să o contrazic. Fusese o femeie, o mamă, cea care-mi spusese treaba asta. Însă n-am făcut-o, n-am contrazis-o. Motivație personală.

Un morman de zăpadă care așteptase inutil până la venirea noastră a căpătat dintr-odată chip și asemănare de om. Mâini, picioare și toate cele de trebuință. În loc de săbii, purta două sloiuri de gheață, lungi și ascuțite ca niște dinți de balaur, care imitau într-o manieră destul de puțin reușită o spadă. Am ridicat lamele mult deasupra capetelor noastre și ne-am gândit că avea să fie o pradă ușoară.

Sau poate că nu.

Am lovit simultan. A parat loviturile lenește, aproape strigate. Spre surprinderea noastră, în urma izbiturii, din

sloiurile de gheață au răsărit câteva floricele de scânteie, efemere. Farmece sau oțelul de cleștar din poveștile vechi? N-avea cine să ne lămurească. Dar intenționam să ne lămurim noi pe urmă, după ce aveam să-i facem felul. Arătarea a scos un mârâit prelung. Haw-a-Wap a pivotat cu repeziciune și i-a retezat un picior. Rănită – ori, mă rog!, pe cât poate să fie de suferindă o bucată de zăpadă tăiată de lama unei săbii – s-a înclinat pe o parte; stânga. Am lovit-o, la rândul meu, imediat și sălbatic. Dintr-o singură mișcare violentă și precisă, am decapitat-o.

Chiar aveam să fim într-atât de norocoși? Nu prea știam ce să cred. Între succes și eșec e întotdeauna o graniță neclară. Faptul că unii nu văd în viață decât un drum spre menirea adevărată, care va să fie după moarte, în opinia mea, nu caută altceva decât un motiv care să-i țină cu un pas mai în spate de teamă. Deși poate că tactica asta are rezultatele ei, pe mine nu m-a atras niciodată. Pentru mine, viața, menirea, cu tot ce înseamnă ea, este aici și acum. În viața asta sunt războinic și-mi place să cred c-o să mor vitejește și mai ales pentru o cauză dreaptă. Sau, mă rog!, poate că asta-i doar varianta mea de-a mai îndulci frica. Dar e important că funcționează. De cele mai multe ori. Problema a fost că atunci n-a prea funcționat.

Unde fusese numai unul, acum erau doi oameni din zăpadă. Am luat fiecare câte unul în vizor. I-am atacat și s-au mișcat realmente lent, aproape jenant, atunci când au încercat să ni se împotrivească. Au eșuat lamentabil și s-au prăbușit pe o parte, cu capetele rostogolindu-se precum bostanii. Pe urmă, din doi s-au făcut patru. S-au ri-

dicat încet, tacticoși, din resturile celorlalți. Ei bine, ăla chiar era un necaz major. Am făcut un pas în spate. Bazându-ne pe intuiția pe care ne-o dezvoltasem în timpul pribegiei în rândurile Brigăzii de Crom, am presupus că multiplicarea aia trebuia să aibă o cheie, un cusur. Ușor de zis, greu de făcut.

Un pas înainte pentru luptătorii de zăpadă, unul în spate pentru noi.

Castelul lucea în depărtare, destul de ademenitor pentru niște mercenari, așa, ca noi. De la bază, o sursă puternică de lumină începuse să arunce scântei care se refractau pe întreaga lungime a plăcilor de cleștar. Plin de grandoare, jocul undelor își schimba intensitatea și secvențele de culori în mod aritmic. Haw-a-Wap m-a privit insistent:

— Ce facem acum?

Ce bine ar fi fost să am un răspuns precis. Am ridicat din umeri și am continuat să bat în retragere, în ritmul molcom și enervant de tacticos al luptătorilor de nea. Nu știu în ce fel și de ce, postura de căpetenie a modestului nostru grup trubadur – adică eu și Haw-a-Wap – căzuse în sarcina mea. De fapt, aveam eu o idee. După destrămarea Brigăzii de Crom, mult timp am hoinărit într-o ceată de cinci: Haw-a-Wap, Zece-Ochi-Ageri, Lup-Rece, Oțel și subsemnatul. În toată vremea asta, cumva, un soi de căpetenie pentru noi toți fusese Zece-Ochi-Ageri. N-am habar când se pricopsise cu porecla aia și cine i-o dăduse. N-avea zece ochi, ci numai doi, dar vedea la fel de precis ca un vultan. Din cauza faptului că putea să observe un iepure gonind prin iarbă de la un kilometru depărtare,

mai mereu era cel care ne spunea încotro trebuia să o apucăm. Cu timpul, detaliul l-a ridicat la rangul de căpetenie. La fel ca pe mine, nu l-a întrebat nimeni dacă și-a dorit cu adevărat asta. S-a trezit pur și simplu pus în fața faptului împlinit. După ambuscada din Orașul de Sus, eu am devenit pentru Haw-a-Wap un fel de Zece-Ochi-Ageri.

— Nu-mi place deloc treaba asta, a insistat broscoiul. Mă face să mă simt într-un fel.

Și aveam eu o idee cam în ce fel se simțea. Nu eram prea departe de el. O expresie de indecizie adâncă i se putea citi pe chip. După încă vreo doi pași îndărăt, aceeași expresie începuse să-i lucească mult mai profund în ochi.

— Fie ce-o fi, am spus.

După asta am urlat și m-am aruncat asupra celor patru. Au căzut destul de repede sub iureșul lamei și după un timp alți opt le-au luat locul. Deși luptându-ne cu ei nu făceam altceva decât să ne înrăutățim situația, expresia de neliniște dispăruse de pe fața lui Haw-a-Wap. Copilul dinaintea darului mult prețuit. După un ceas de luptă necontenită, sângele șiroia prin vene cu dogoarea unei supe proaspăt ridicate de pe sobă. Numărul adversarilor crescuse vertiginos la peste o sută și luptam din răsputeri să nu fim înconjurați. Dacă ne-ar fi prins în centrul lor, eram morți. Oricum, creierele începuseră să ne obosească, nu doar mușchii. Și, în linii mari, aveam habar cam ce urma să ne aștepte. Începusem să mă gândesc că n-ar fi fost o idee rea ca măcar o dată în viața noastră să ne comportăm ca niște lași și să fugim, să lăsăm totul baltă, când, ajutat

de cărarea făcută de loviturile de sabie ale broscoiului, am observat ceva.

Individul se afla la numai câțiva metri de Haw-a-Wap, însă tovarășul meu nu l-ar fi văzut în veci, la cât de țeapăn stătea. Era ciudat de înalt și de slab. Ochii îi ardeau cu văpăi mărunte, albăstrui. Nemișcându-se, era una cu decorul pentru batracian. Adulmecând izul unei posibile victorii, să fi uitat de mine? Se prea poate, dar și-a amintit numaidecât. M-am convins de asta în clipa în care am pornit în goană în direcția lui. Și atunci a luat-o la fugă, pur și simplu, lăsând toată mascarada aia baltă. Asta m-a bucurat nespus de mult. Însemna că era la vânătoare de unul singur.

— Încearcă să te ții bățos, i-am aruncat cuvintele din fugă lui Haw-a-Wap. Am găsit sursa nenorocirilor ăștia.

În spatele meu l-am auzit pe batracian urlând și mai tare, și mai furios. Și exact în acel moment mi-am adus aminte de arbaletă. M-am oprit, am armat și am tras. N-am scăpat din ochi o clipă curba descendentă a săgeții. Am numărat secundele. La a treia, magul zăcea pe jumătate îngropat în zăpadă. Chiar și de la distanța aia am putut să observ tija ieșindu-i dintre omoplați. Imediat s-a pornit o furtună de zăpadă care i-a halit leșul. În aerul congelat, glasul aproape triumfător al lui Haw-a-Wap reverbera. M-am întors și i-am sărit în ajutor. După câteva minute bune, toți luptătorii fuseseră reduși la dimensiunea unor mormane informe de zăpadă. Din resturile alea nu s-a mai ridicat nimic. Am răsuflat ușurați. Dacă s-ar mai fi săltat vreunul, probabil că ne-am fi lăsat amândoi pe ge-

nunchi și am fi așteptat cuminți să ne fie retezate capetele. Atât de simplu. Eram istoviți. Începusem să avem dubii c-o să mai fim în stare să ajungem până la porțile palatului, darămite să ne mai și luptăm. Lumea noastră se redusese la dimensiunea unei osteneli covârșitoare.

I-am aplicat lui Haw-a-Wap o palmă tovărășească peste umăr. Am căutat să-mi ascund oboseala sub vraja unei priviri mirobolante scăldate în optimism.

— Hai să vedem ce ascunde năzdrăvănia aia lucitoare și colorată, i-am spus.

M-a fixat cu privirea și mi-a zis cu o voce rece, dar rece de tot:

— Nu-mi place deloc tărâmul ăsta, Dyomran. Deși e aspru și alb, îmi miroase ca o noapte în Iad.

Pe lângă iarna prin care treceam atunci, cele din trecutul nostru păreau primăveri anoste și liniștite. Într-un fel, broscoiul era îndreptățit să creadă că nimerisem în inima Iadului. Eu mă îndoiam de treaba asta, dar dacă el era nefericit, eu mă simțeam așișderea. Nu-mi plăcea să-l știu mâhnit. Una la mână, pentru că-mi era prieten de aproape o viață de om. Și a doua, pentru că-i afecta capacitatea de reacție. Eram doar noi doi. Stânga și dreapta. Ne bazam unul pe altul. Dacă el nu funcționa în parametri optimi, era ca și cum aș fi devenit beteag peste noapte. Și – poate – mai era și faptul că Brigada fusese înfrântă tot într-o nenorocită de iarnă. Am fost luați prin surprindere în noaptea aia belestemată, rece și lungă, la poalele Muntelui Negru, în apropierea Orașului de Sus. Nimeni n-ar fi trebuit să știe unde eram. Și totuși, cineva a știut. Cineva ne-a vândut.

L-am bătut din nou pe umăr, de data asta ceva mai blând.

— Poate că nu-i decât oboseala asta care ne freacă ridichea, am fost sincer cu el.

— Ar fi bine – s-a ridicat. Hai să vedem ce-i de găsit în hardughia aia din apă sticloasă.

Am pornit înspre castel, bălăngănindu-ne unul spre celălalt, ca doi pinguini.

Poarta principală era deschisă în lături. Și dacă asta nu era un fel de invitație la moarte, atunci chiar nu mai era nimic de zis. Ne-am holbat reciproc și am ridicat din umeri unul la altul. Drumul îndărăt nu intra în calcul. Ne dăduse destule bătăi de cap și părea o eternitate să căutăm obeliscul în pustietatea aia albă, fără sfârșit. O voce speriată striga înăuntrul meu să ne cărăm de acolo. M-am prefăcut că n-o aud. Am ridicat săbiile și am intrat. Ușile au bubuit în urma noastră și am spus adio ieșirii. De parcă ar fi trebuit să ne mire în vreun fel mișcarea aia.

Sala principală era astronomică și luminile colorate, care pulsau prin pereți, te cam dezorientau nițel, dacă nu căscai bine ochii. Pardoseala lucea orbitor, iar modelul se lăsa admirat după ce fusese încrustat într-o pojghiță de gheață groasă cam de două degete. De o parte și de cealaltă, de la jumătatea sălii, plecau două rânduri de scări cu urcuș leneș, ce păreau tăiate din bucăți de dimensiuni variabile de candel și apoi sudate între ele cu sirop de zahăr sau cu te miri ce alt soi de liant minune. La o înălțime de aproximativ trei oameni voinici, mult mai în fața noastră, în locul în care își dădeau întâlnire scările-alea două, puturoase, era platforma unui balcon. Un soi de amvon, doar că era de vreo sută de ori mai spațios. În opinia mea,

ai fi putut să îngrămădești acolo o nuntă întreagă cu tot cu lăutari. Balustrada, dacă nu era șlefuită în briliant, exact în felul în care se pricepe cel mai iscusit bijutier care suflă pe fața pământului, atunci n-am nici cea mai vagă idee din ce-ar fi putut să fie. Și dacă, într-adevăr, s-ar fi dovedit corectă presupunerea mea, cu un metru liniar din dantela aia diamantată, eu și tovarășul Haw-a-Wap ne-am fi cumpărat viață liniștită și prosperă până la adânci bătrâneți.

Problema cu bogăția e că întotdeauna apare după colț, ca o fata morgana, te face să fugi după ea, într-un loc adumbrit, și pe urmă trage de tine ca un lup hămesit.

Ideea de a ne despărți și de a porni fiecare pe câte o scară nu ne-a încântat. Așa că am început să urcăm unul lângă altul, în ritmul prevăzător impus de un sentiment diafan de teamă. M-așteptam ca după fiecare treaptă parcursă să se întâmple ceva. Să ne sară vreunul în spate sau ceva în sensul ăla. Am ajuns în mijlocul balconului orecum dezamăgiți. Nu s-a întâmplat nimic. În partea din spate era o ușă închisă. Măcar plăcerea de a bușsi o poartă ferecată nu ne fusese furată. Asta pentru că ușa principală fusese deschisă în lături și nu ne simțeam nici hoți, nici invitați. N-am nici cea mai vagă idee dacă s-o fi inventat o categorie la mijlocul ăstora două.

Deși mă ardeau palmele de nerăbdare, l-am lăsat pe Haw-a-Wap s-o deschidă. Eu am așteptat nerăbdător, cu arbaleta îndreptată înspre modelul înflorat care ornamenta centrul ușii. Orice avea să se găsească dincolo și nu-mi mirosea a bine, avea să guste dulceața morții de pe urma veninului de cobră.

Broscoiul a izbit-o cu piciorul. S-a crăpat întocmai ca o bucată mare și groasă de zahăr caramelizat și atunci când bucățile alea mari au căzut pe podea, au înecat împrejurimile cu sunetul specific sticlei sfărâmate, amplificat însă de câteva ori. O teatralitate care, trebuie să recunosc, ne-a surprins într-o mare și neașteptată măsură.

Ne așteptau acolo, calmi și calculați, de parcă sosisem la țanc. Ea stătea pe tronul ei de gheață, cu o aură de sexualitate care mi-a răpit respirația preț de câteva clipe bune. Un pumn de spice de grâu dezmierdat de seceră. Mai erau doi în încăperea aia, dar eu nu puteam să-mi clintesc privirea. Oricare muritor de rând ar fi căzut în capcana ochilor ei azurii, iar un cronicar ceva mai romantic ar fi găsit sursa perfectă pentru zece legende. Haw-a-Wap m-a împuns în coaste, folosindu-și un cot. Șocul revenirii a fost amplificat de rochia ei neagră ca nafta. Pentru o presupusă regină a gheții – vrăjitoare sau ce-o fi fost ea – culoarea făcea veșmântul destul de disonant prin comparație cu decorul. Mai mult sau mai puțin corect, aș fi văzut-o purtând una albă ori măcar cenușie. Sau, cine știe, aș fi putut să fiu eu de modă veche.

Trăsăturile feței ei îmi aminteau de cineva despre care nu voiam să-mi aduc aminte. Plătisem un vraci să-mi înfunde câteva amintiri în străfundurile memoriei și să așeze dinaintea raftului ăla o stâncă. Nu-mi plac trucurile astea de fel, dar n-am avut încotro. N-aș fi găsit puterea să lupt cu o așa deznădejde. Am preferat să trișez.

— Bine ați venit, dragii mei!

Vocea ei mi-a amintit de gustul feliilor de măr copt tăvălite prin miere. Total neafectat de prezența feminină,

dar puțin încordat, Haw-a-Wap a deșirat bucata de piele de căprioară pe care o purta cu el. Asemănările dintre femeia din fața noastră și desenul ăla erau la fel de reale ca dinții de cocoș.

— Suntem pe urmele unei meșterițe. Asta!

Femeia a continuat să mă fixeze cu privirea. A spus:

— În esență, cam tot ce mișcă în lume este vânător sau vânat. Totul nu-i decât o chestiune de moment a destinului.

Vorbele astea ce tratează totul în coadă de pește nu-mi plac deloc.

A coborât cele cinci trepte care supraînălțau tronul și a pornit înspre noi cu un mers nobil. Mi-a întins mâna, folosindu-se de o mișcare lentă și elegantă, care i-a luat aproape un minut întreg s-o execute, fapt pentru care m-am văzut forțat să scotocesc prin minte după ceva gesturi cavalerești. După atâta vreme petrecută în rândurile Brigăzii, numai o minune a făcut să mai găsesc câteva rămășite. I-am cuprins vârfurile degetelor cu mâna. Pielea ei, rece și umedă, ca a unui șarpe. Presupuneri absurde, dramatizezi inutil, m-am contrazis de unul singur. Femeia trăia într-un castel de gheață, cum altfel ar fi putut să fie decât rece?

S-a întors către tovarășul meu de vânătoare și l-a abordat cu o oarecare indiferență în glas:

— Aceasta este invitația mea atipică, pe care puțini au îndrăznit să o accepte și niciunul n-a reușit să o onoreze. Mă încearcă un sentiment profund de considerație să am în fața mea doi luptători de calibru.

N-a părut ironică. Sau poate că nu ne-am priceput noi să subtilizăm ironia. Nu știu cât de mult s-a bucurat Haw-a-Wap la auzul vorbelor – probabil că puțin înspre deloc – dar eu am găsit o cantitate apreciabilă de interes față de situație.

— Dar vă rog să mă iertați pentru lipsa adâncă de maniere! Luați loc – a arătat înspre o masă cu scaune situată undeva în dreapta, în apropierea tronului.

S-a cocoțat la locul ei, înapoi pe jilț, și abia atunci i-am analizat în detaliu pe cei doi bărbați, cărora inițial nu le dădusem nicio importanță. Mai mult ca sigur prezența lor constituia motivul de încordare a broscoiului. În stânga ei era Patru-în-Unu, în dreapta stătea vraciul înalt și slab. Nesuferiții ăia doi! Ne luptasem cu ei și îi înfrânsesem. În mod normal, nu ar mai fi trebuit să mai sufle. Dar uite că erau acolo, în coasta femeii, vii și nevătămați. Dacă Patru-în-Unu mă lăsa indiferent – poate mai mult prin prisma faptului că-l puteam vedea și analiza cu de-amănuntul – uscatul ăla de vraci, așa cum stătea vârât complet în paliumul de culoarea cărbunelui, îmi trezea un fior rece de scepticism la adresa lui. În fundul glugii luceau două pietre mărunte de acvamarin. Eram de condamnat? N-aș prea spune asta. Ce-aș fi putut găsi plăcut în prezența aia? Cei care obișnuiesc să se ascundă, au năravul de a fi teatrali în momente critice. În preajma lor se pot întâmpla lucruri prea puțin plăcute și au obiceiul să fie puțin cam parșivi. Nu-i bine să le întorci spatele de două ori într-o zi.

Am luat loc pe scaune. Haw-a-Wap stătea într-o poziție defensivă, rigidă. La vederea ălora doi, nici eu nu mai

eram într-atât de relaxat. Femeia a continuat să mă privească cu insistență. Eu m-am prefăcut că nu-mi mai plăcea azuriul. Într-o mică măsură cred că mi-a reușit. Am zărit câteva pliuri de încordare discretă, între sprâncene, la rădă- cina nasului ei. A jucat aceeași carte ca mine.

— Aș vrea să vă cumpăr serviciile, a spus, plimbându-și ochii ăia delicioși de la unul la altul.

Dacă își pusese în cap să ne surprindă, atunci reușise cu vârf și-ndesat. M-am uitat la Haw-a-Wap și el s-a uitat la mine. Nu m-am priceput să inventez niciun fel de semnal. Erau prea multe de spus ca s-o pot spune doar din priviri. Ne-ar fi prins de minune câteva minute în privat, dar mă îndoiam amarnic – femeia nu avea să ni le ofere. Și, oricum, din momentul în care trecusem de ușa castelului, cuvântul intimitate era interzis pentru noi. În vizuina lupului nici vântul n-are glas.

— În favoarea cărui serviciu? am vrut să mai câștig ceva timp de gândire.

Broscoiul s-a uitat la mine. Figura lui era impenetrabilă. Mai văzusem figura aia și cu alte ocazii. Prea târziu, zarurile fuseseră aruncate.

— Vreau capul cuiva, a zis ea.

A tăcut un timp scurt, după care a spus un nume. Pentru noi n-a însemnat nimic. Probabil că era vreun rege sau un pion important de pe tabla de șah ori ceva în sensul ăsta. După care a mai zis:

— Sunt dispusă să vă ofer aur. Mult aur – a zâmbit, probabil furată de laurii unei victorii eidetice ce i s-a consumat la foc automat în minte preț de câteva clipe, apoi a mai adăugat: Sau vă pot oferi adevărul!

S-a uitat înspre noi cu o privire dură. Probabil că aștepta un răspuns fulger.

Ne oferea adevărul? Sunt puțini cei care pot înfrunta adevărul, iar pentru restul care nu pot, acesta capătă forma unei săbii cu două tăișuri. Ce putea ea să știe despre adevărurile noastre? Fuseseră furate, ferecate în cufere și aruncate în prăpăstii care ajungeau până în străfundurile pământului. Ar fi putut ea să le găsească, să le scoată și să ni le ofere pe o tavă de argint? Eram rămășița unei bande de mercenari și căutam dreptate, după ce vreme de zeci de ani semănasem numai ură pe unde trecusem. Ah!, necazurile ne ajungeau din urmă. Oare să fi fost posibil ca, în cele din urmă, conștiința să fi evadat din turnul cel mai înalt în care fusese încuiată?

Haw-a-Wap își scosese cuțitul și-și curăța cu vârful lui o unghie care strălucea deja. Femeia continua să ne privească cu priviri încordate. Azuriul din ochii ei fusese înlocuit de un albastru întunecat. Continua să aștepte un răspuns. Pe care noi întârziam să i-l oferim.

Toată viața mea fugisem după aur. Haw-a-Wap făcuse așișderea. Poate că, în cele din urmă, venise și vremea adevărului?

— Cum poți garanta că ceea ce ne oferi este adevărul? Ce poți să cunoști despre adevărul nostru? Suntem – Haw-a-Wap m-a urmărit cu neliniștea-i sporindu-i vizibil în ochi – două picături de apă într-un ocean.

Femeia a zâmbit. Haw-a-Wap s-a destins.

— Adevărul poate fi ascuns, poate fi luat în derâdere, dar nici măcar un zeu nu-l poate schimba.

Din nou vorbe cu înțelesuri în coadă de pește. Haw-a-Wap și-a pus cuțitul înapoi în teacă. L-am socotit drept un gest cu care dorea să-mi atragă atenția. I-am fixat privirea și am citit acolo tot ce trebuia citit. Eram în asentiment. M-am simțit obligat să mă fac mai clar. Nu-mi plăcea ideea că femeia, prin vorbele ei de duh, și-ar fi construit o portiță prin care să evadeze în cazul unui eșec.

— Garantează-ne adevărul și noi îți vom purta steagul, am asigurat-o.

A zâmbit din nou, de data asta mult mai sigură și triumfătoare.

— Prea bine! Urmați-mă.

Am urmat-o.

Ne-a dus într-o încăpere, un subsol aflat la capătul a o mie de scări. Așa de adânc a părut, dar probabil că a fost doar o părere. Eram istoviți și creierul nostru amplifica fiecare efort de a rezista oboselii. Exista acolo un piedestal în formă de poliedru, pe care era așezat un cristal. Ca peste tot, construcția era din gheață. Prin transparența fețelor poliedrului puteam să văd aproape clar un mecanism – lucrat din aur – care învârtea piatra. Mai exista acolo și o cutiuță mată, mică, din care ieșea un fascicul – sursa jocului de lumini. Invada încăperea și apoi se propaga înspre suprafață, refractându-se de pereții castelului cu o precizie matematică. Culorile variau secvențial, făcând decorul să pară ireal.

— Aici e adevărul vostru, mi-a spus simplu, fără nicio introducere pompoasă. Atinge cristalul.

Eram doar eu, Haw-a-Wap și femeia. Cei doi ne însoțiseră, dar se opriseră dincolo de ușă. M-am apropiat și am atins piatra. Nu s-a întâmplat nimic. La început. Și-apoi m-a asaltat. Un talaz de amintiri prăbușindu-se furios peste prezent. Întâmplări însemnate din viața mea, văzute prin ochii unui observator arbitrar, derulate cu o viteză copleșitoare. Acolo era clar nevoie de pricepere ca să poți să ții în frâu un așa torent de memorii. Tot ce am înțeles atunci a fost faptul că, în sfârșit, aveam să aflăm adevărul despre cine vânduse Brigada. Dar n-a fost decât un alint.

O mână, cu o strângere fermă, m-a apucat de umăr și m-a tras îndărăt. Am pierdut conexiunea cu piatra. Primul impuls a fost să mă zbat și s-o ating imediat. Pentru mâna unei femei, a avut o strângere vânjoasă.

— Nu, mi-a spus. Nu ai să poți înțelege nimic. În plus, clipele de legătură cu cristalul îșI cer ofranda.

Un val de oboseală interioară mi-a dezmierdat mușchii. M-aș fi simțit la fel după zece kilometri de marș cu un sac în spinare. Cristalul acela putea să fie o comoară sau amenințarea din umbră, de care s-ar fi temut fiecare muritor. Ciudat cum o întâmplare neașteptată poate schimba rostul unei existențe. Până în acel moment critic eram lipsiți de un scop. Hoinăream, împreună cu Haw-a-Wap, acolo unde lumea iubea vendetele. Trăiam ucigând pentru bani. Brigada se destrămase și nu exista niciun indiciu despre identitatea trădătorului. Cineva semănase moarte

printre noi cu atâta pricepere, încât însuși Hades, zeul, ar fi avut un cuvânt de laudă.

Apoi apăruse femeia asta și ne livrase un sens. Și era palpabil, ca o frunză în bătaia soarelui. Moartea unui rege pentru adevăr. Un chilipir! După atâta proferat tacit, blesteme și amenințări, răzbunarea îngenunchease în fața noastră și ne întindea, supusă până la zei, o tavă de argint. Un dar prea dulce ca să poată fi refuzat. Și mai era ceva, zvâcnind în mine. Un crâmpei de amintire care trudea dincolo de linia moartă a uitării. Prea tulburat să-i acord atenția cuvenită.

După episodul cu piatra, am bătut imediat palma. A fost un schimb convenabil de ambele părți. Ca un troc în care fiecare din participanți rânjește mulțumit că a ieșit în avantaj. De fapt, unicul câștigător a fost destinul, pentru că i-am întins vela corabiei. Adevărul și dreptatea personală – iluzia muritorului de rând. Dacă tot ceea ce faci în viață este să alergi după mulțumirea eului, atunci ești un om obișnuit. Dar cine am fi fost noi să ținem piept destinului? Noi eram, în fapt, niște mercenari banali. Ani la rând iubiserăm femeile, banii și lupta. Apoi, după durerea înfrângerii, într-un mod nesperat, avusesem parte de o scânteie. Deși era nimic altceva decât sentimentul brut de răzbunare ceea ce clocotea în noi, a părut, cumva, ca și cum am fi trăit din nou. Ce înfumurare, m-am gândit atunci, să ai din nou visuri.

Am primit o cameră unde să ne putem odihni oasele. Și două amulete. Câte una pentru fiecare. Întruchipau un șarpe încolăcit pe un foc.

— Purtați-le, și frigul va deveni doar o amintire pentru voi, cei care nu-l puteți prețui.

N-am crezut vreodată că unul s-ar fi priceput să găsească spiritualitate în ger.

În noaptea aceea, istoviți, ne-am prăbușit în paturi. Nu ne-am mai gândit la comploturi sau morți mișelești. Mintea noastră era prea obosită ca să mai poată accepta ideea somnului iepuresc sau plantonul. Ne-am lăsat în voia sorții și am sperat la vise despre triumf. Însă n-am gustat nicio victorie. A fost un conglomerat de anomalii. Șoimi cu ciocuri de fier ascuțite, lucitoare, devorând forme indistincte de fiare sălbatice. Oameni-lupi profanând virgine. Un chip de femeie – cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată – pe care dimineață nu mi l-am mai amintit. Doar aroma proaspătă a singurului lucru plăcut dintr-un vis. Și au mai fost și alte imagini. Râuri lungi și late cu ape repezi, galbene. Câmpii vaste, împresurate cu morți și răniți. Bocete, vaiete. O noapte grea ca o piatră. N-am priceput o iotă din tărășeniile alea. Rază-de-Întuneric, unul din vracii noștri din Brigadă, s-ar fi descurcat de minune la despletit așa ițe încâlcite. Asta, bineînțeles, dacă ar mai fi suflat. Cum era lut pentru oale și ulcele, a trebuit să mă mulțumesc cu neștiința și cu o mică bătaie de cap lipsită de rezultat.

Abia trezit am început să analizez interioarele. Camerele de dormit fuseseră modeste. Parcă prea simple pentru noblețea unui palat. Pereți lați și goi, din gheață lucitoare, ridicați sec înspre tavan. Nu existau decorațiuni. Doar o faclă fixată stingher în perete, care ardea indiferentă cu

reflexii albăstrui. Un pat de lemn cu saltea rigidă, din paie – dar care în prima noapte n-a prea contat. Un scaun și un dulap. Ambele din lemn, lucrate fie la repezeală, fie de cineva care nu avusese nicio treabă cu dulgheria. M-am apropiat și am întins palma înspre limbile de foc, vârfurile degetelor gâdilând nimbul variabil al focului. Auzisem povești despre lumina rece, dar nu văzusem una vreodată. A fost ca o adiere de vânt arctic, redusă la dimensiunea unui suflu minuscul. În combinație cu puterea amuletei, aerul rece emanat de faclă s-a lichefiat. Degetele mi s-au împodobit cu broboane de sudoare.

În dimineața următoare i-am povestit lui Haw-a-Wap, care a ridicat din umeri, a zâmbit și a spus:

— Fie ai fost prea obosit, fie ai o minte prea jucăușă. Eu unul n-am visat nici măcar visul unui bolovan.

Camerele noastre erau cu un nivel mai sus decât sala tronului. Când am coborât, femeia ne aștepta deja acolo. Masa la care fusesem invitați să ne așezăm cu o zi înainte, acum era plină cu mâncare. Vânat făcut la jar, pâine coaptă, legume fripte și alte minunății. Pe unul din pereți era desfășurată o hartă a ținutului. Într-un colț al ei fusese trasat un X însângerat, stângaci. Am presupus că acolo era ținta noastră. Am acceptat cu bucurie invitația la masă și în tot timpul cât ne-am ospătat, am urmărit-o furișat cum mă fixează cu privirea. Am făcut eforturi să nu cedez tentației de a mă cufunda în profunzimea ochilor ei. Ochii ăia... ascundeau ceva. Ceva care nu putea fi definit. La fel ca imaginea chipului fetei din vis, pe care nu reușisem să mi-l mai amintesc. Haw-a-Wap s-a ridicat și s-a apropiat de hartă.

— Unde suntem noi? a întrebat.

— Cetatea de scaun a Ținutului-Diamantin. Pe hartă, evidențiat cu albastru.

Haw-a-Wap a urmărit harta până a găsit castelul în care eram. S-a întors înspre mine și mi-a indicat locul. Era situat într-o linie piezișă, în colțul opus al hărții față de X-ul desenat cu vopsea roșie.

— Și presupun, a mai spus broscoiul, că asta-i ținta noastră.

Femeia a scuturat din cap. În timpul ăla mi-a fulgerat un gând prin minte, ca o săgeată scăpată accidental din coarda unui arc: oare când avea de gând să ne spună cine este? Ignorasem complet detaliul. Era straniu. Doar o banală întâmplare sau mințile ne fuseseră înrobite? Își întorsese privirea către mine și, chiar și în tonalitatea cuvintelor, nu doar în ochi, pe lângă degajare și căldură, am simțit o intensitate ascunsă.

— Desigur, acela este obiectivul misiunii voastre. Cetatea Colților-de-Fildeș.

Haw-a-Wap a revenit la masă. A luat un măr și a început să-l rontăie sistematic, ca un iepure. Destul de gânditor, a continuat să analizeze harta. Am presupus că principala lui îngrijorare o constituia distanța apreciabilă. Pe lângă faptul că trebuia să cucerim o fortăreață, campaniile pe timpul iernii nu sunt floare la ureche.

— Acest bărbat, care trebuie ucis, este un rege? am zis.

— Da, a spus și a făcut o pauză scurtă, visătoare. Regele unui ținut învecinat, a completat.

A continuat să mă fixeze cu o altă privire, una pe care o mai văzusem de nespuse ori. Era, în linii mari, senti-

mentul pur de ură. Războiul lor era vechi, dacă nu cumva chiar deodată cu facerea lumii ăleia.

— Doi oameni nu pot să învingă o armată, i-am spus. În cel mai fericit caz, pot contribui la înfrângerea ei.

A zâmbit. Un zâmbet rar, aproape pe deplin sincer.

— Pot să înțeleg asta.

Am stat și m-am gândit cum crezuse ea c-o puteam ajuta. De ce noi? Sau, mai exact, ce anume știa despre noi?

Patru-în-Unu și Vraciul au apărut în sala tronului. Cu mers rigid, priviri încordate, și-au reluat locurile. De o parte și de cealaltă a tronului, fără să scoată un cuvânt. Drepți și reci ca două mehnire. La rândul nostru, probabil că am fost la fel de expresivi.

— Ei sunt generalii armatelor mele: Cel-Ce-Aduce-Suflarea-În-Toate-Cele-Fără-De-Spirit și Patru-Suflete-Adunate-În-Unul.

Însă pentru noi au fost tot Vraciul și Patru-În-Unu, a fost mai simplu așa. În toți patru creștea o încredere solidă. Ca un bob de porumb azvârlit în ulei încins. Ne-am bombardat cu priviri reciproce, pline ochi de dispreț și, în momentul în care încordarea a căpătat duritatea și luciul aflorimentelor, glasul femeii a făcut înfruntarea tacită să colapseze.

— Folosește, deopotrivă, prietenia dușmanului și dușmănia prietenului.

Camera a fost invadată de un ansamblu de sunete venite de afară – semnalizări de cornuri și bătăi de tobe ca niște tunete. Nu zărisem nici măcar un soldat în pustnicia aceea albă. Cine orchestra chemarea la arme? Ca doi copii

curioși, ne-am repezit către ferestre. Albul zăpezii pierise în puterea unei nopți de un negru mat, profund. Anacronismul fusului orar ne zăpăcise. Dormisem o noapte și o zi, fără întrerupere? Pe o rază de aproape trei sau patru metri, de la baza fortificației, puteai să vezi fascicule multicolore emise de cristalul adevărului, evadate prin pereții semitransparenți. Jocul de lumini era deliric, năucitor. Ne-am mijit ochii și răspunsurile tot n-au venit. Apoi au apărut, progresiv. Umbre și mai întunecate peste balta de smoală a nopții. Unduitoare, retrăgându-se din întunecime înspre fundația castelului. Grupuri de câte doi sau trei – probabil vraci – cu veșminte negre precum turba. Jocuri rapide și imprecise din mâini, apoi stindarde din vapori colorați ridicându-se încet, pe cerul nopții, fluturând puturoase, niște zmeie ce lunecau pe curenți de aer domoli. Vrăji care stăruiau un timp peste negreala deplină, apoi se dezintegrau – covoare de abur deșirate în ițe oscilante. La scurt timp, alte flamuri le luau locul. Era ceva cu adevărat magic în cabala aceea multicoloră, nu doar trucuri șirete de vraci.

— E noapte, am spus neîncrezător și neadresându-mă cuiva anume.

— Ați dormit și peste zi. Am dat ordin să nu fiți deranjați. Am nevoie de voi să funcționați la eficiență maximă, ne-a spus femeia.

Poate c-ar fi fost corect să o numim regină. Sau poate că dorea să nu i se spună în vreun fel. Doar ea. Femeia, fata, doamna. Alt tărâm, alte legi, alte firi, m-am gândit. Era o prezență puternică, fermă în decizii. Totodată, emana

feminitate în cel mai pur mod. Complicat, am mai gândit. Nu puteam să mă hotărăsc ce anume mă atrăgea mai mult la ea. Fizicul sau spiritul?

Afară, stindardele născocite de vraci continuau să baleieze materialul vâscos al nopții. Spectre care la finalul existenței efemere se dezintegrau în firișoare subțiri mai dense decât negura. Erau niște vraci pricepuți. Ceea ce m-a făcut să mă întreb: oare probele puse la cale de Vraci și Patru-În-Unu fuseseră puerile? Erau, totuși, generali. Gândindu-mă mai bine, nu-mi plăcea să-i mai știu potrivnici prezenței noastre.

Femeia ne-a cerut să o urmăm și am ajuns, după o suită de trepte coborâte, într-o încăpere dosnică. Pereții erau din gheață groasă, plină. Nu puteai să vezi nimic dincolo de ei, așa cum puteam în celelalte încăperi, și unica sursă de lumină erau faclele cu flacără rece țintuite în pereți. Care erau multe. Foarte multe. Dacă n-am fi avut amuletele care să ne încălzească, probabil c-am fi fost transformați în statui din carne congelată. Dincolo de o tejghea rablagită aștepta, cu o privire plictisită, un moș. Puteam să-i văd ritmul aburilor indistincți exalați cu fiecare respirație.

— O să aveți nevoie de arme cum se cuvine, ne-a spus femeia.

Moșul nu arăta deloc ca un armurier. Nici sculele înșirate pe un raft din spatele lui nu-mi aminteau de unele pe care să le mai fi văzut și în altă parte. Nu era nicio forjă prin preajmă. Totuși, pe unul din pereți erau expuse arme. Probabil exerciții de stil ale moșului, pentru că erau creații

extravagante. Săbii cu lame dantelate și curburi absurde. Pumnale cu apărători înflorate, care păreau imposibil de ascuns. Lănci cu vârfuri lucioase și aproape la fel de lungi ca vergelele de care erau fixate. Toate, până la ultima, inutile, dacă mă întrebai pe mine.

Bătrânul s-a uitat la mine cu o căutătură meditativă.

— Care-i arma ta, băiete?

În comparație cu el, chiar eram un tinerel. Sau, mă rog!, arătam ca unul. În schimb, ce nu știa el era faptul că văzusem multe. Poate mai multe decât văzuse el. Lucruri și tragedii pentru care zeii încă trudeau să făurească ziceri.

— Arc sau arbaletă, i-am spus.

Și, după mine, a fost rândul lui Haw-a-Wap.

— Eu mă împac mulțumitor cu lamele, a spus.

A dispărut după tejgeaua aia ce părea gata-gata să se prăvălească dintr-o clipă în alta. Probabil pusă acolo numai pentru impresie artistică. Era lucrată din lemn de esență tare – fag? – la colțuri puteam să văd florile mari ale cuielor. A apărut din nou, de data aia ceva mai zâmbitor. Pe blat a pus un arc, o spadă și un cuțit. Toate lucrate din oțel de cleștar. Nicio tolbă. Nedumerirea mea a ieșit la suprafață precum un dop de plută scăpat într-o cană cu vin.

— N-ai nevoie de tolbă, mi-a zis. Săgețile tale sunt aici – a arătat înspre tâmpla-i brodată cu păr rar de culoarea halitului.

Am lăsat capul pe o parte, vizibil nedumerit.

— Ai să pricepi. Ridică-l.

L-am ridicat. Era rece și brațul mi-a tresărit. Cum altfel să fie o vergea din gheață? Căpățână de pește, m-am ocă-

rât în minte. Moșul a spus un descântec. A bolborosit cuvintele într-o limbă total necunoscută pentru priceperea mea. După care, ca și cum nici n-aș fi existat acolo, s-a întors către Haw-a-Wap și a repetat procedura.

— Asta-i tot! a pus bătrânul punct vizitei.

Atât de simplu.

Stăteam în cameră, holbându-mă la arc. Aveam să pricep eu care era treaba cu săgețile alea? Poate că da, poate că nu. Oricum, de când mă știam, arbaleta îmi era ca o soră. Aveam să mă descurc eu și fără arcul ăla.

Femeia ne înștiințase că la prima scânteie a soarelui pe firmament aveam să plecăm. Nicio altă informație. Timpul era scurt și reușita, după spusele lor, atârna de un fir de ață. Generalii aveau să ne explice planul din mers. Ne aștepta o campanie care avea să se întindă pe durata câtorva luni. Luni de zile în viscol și ger. Nemaipomenit!

M-am întins în pat și am așteptat gânditor să adorm. Pleoapele au căzut grele, ca pentru o rugăciune prea lungă și prea sfântă. O acvilă a lunecat deasupra unui ținut vast, înverzit. În locul soarelui erau ochii aceia azurii. Pasărea cânta, nu țipa. Nu era acolo să vâneze. Spunea lumii care curgea pe dedesubtul ei o legendă. Și lumea aceea o ascultă, înmărmurită. Apoi plânse, lumea. Se sperie, unii au aruncat rugi înspre ceruri. Verdele crud al ierbii a prins culoarea mucegaiului, formele semețe de peste tot s-au

chircit. O pereche de munți țineau piept descompunerii. Piatra, unica formațiune care cere socoteală timpului. Ochii au devenit roșii, vicleni. Lacrimi de vin au alunecat înspre lume. Acvila a urlat.

Am tresărit din somn și am fost lac de sudoare. Mi-am șters fruntea cu mâneca. Eram obișnuit cu vise de teapa ăstora. Sunt unicul mod prin care muritorii își pot vedea păcatele. Dacă m-aș fi priceput să le și interpretez, asta ar fi fost cu adevărat o minune. Lumina diafană a dimineții a răzbătut prin geam și mi-a atins obrazul, ca aripa moale a unui înger. M-am ridicat, m-am apropiat de pervaz și m-am cutremurat. Un batalion de soldați aștepta răbdător. N-am îndrăznit să cred că am fi putut să facem o așa imprudență. Un număr atât de mare, adunat peste jumătatea unei lungimi de nopți, în așteptarea noastră? În timp ce m-am poticnit în chingile și nodurile țoalelor, Haw-a-Wap a intrat în cameră val-vârtej.

— Te-ai uitat afară?

Am scuturat din cap. Eram aproape gata.

— Hai! Repede.

Am mai pus doar arcul acela straniu în spinare și am înfruntat cu repeziciune și pricepere scările abrupte și alunecoase. Am fost la un pas să mă duc de-a berbeleacul de vreo două ori. Mi-am regăsit echilibrul la timp.

Singurul lucru plăcut de afară era doar soarele acela cu dinți. Restul – de la ger și până la privirile celor prezenți – tăia în carne vie. Deci, până la urmă, pe noi ne așteptau. Generalii înșeuaseră cai de culoarea nopții proaspăt trecute. Ochii amândurora ardeau în dispreț. Mutra lui

Patru-în-Unu era încreștită de un cumul de expresii greu de tradus. Aveam, totuși, o idee. Vraciului puteam să-i zăresc doar ochii – două stele ce ardeau pe cerul nopții. Probabil detestau gândul că erau la cheremul unor parveniți – dar erau ei, oare, la cheremul nostu? Cuvintele femeii mi-au răsunat prin minte involuntar:

— Am dat ordin să nu fiți deranjați. Am nevoie de voi să funcționați la eficiență maximă.

Ea nu era acolo, dar un sentiment de certitudine mă făcea să cred că urmărea totul dintr-un unghi imposibil de detectat.

— Vă așteptam, ne-a spus Vraciul. Acolo sunt caii voștri. Trebuie să plecăm. Nu-i timp de pierdut.

— Ați fi putut să ne treziți, am scuipat cuvintele printre dinți.

Dacă toate campaniile din vremea Brigăzii de Crom s-ar fi petrecut în felul acela, probabil că atunci ne-am fi vândut serviciile pe coșuri cu ouă. Am pus totul pe seama oboselii extreme. Sau poate că era ceva care plutea prin aer, ceva de pe tărâmul acela necunoscut care lucra în defavoarea noastră? Ori poate că era doar vârsta? Și, trebuie s-o recunosc, nu mi-a plăcut sub niciun chip gândul ăla. Erau patruzeci de ani, încheiați, și eu continuam să mă uit înspre bătrânețe cu palma făcută căuș deasupra sprâncenelor. Mă uitam în direcția greșită? Haw-a-Wap nu era nici el prea vesel.

Mai mult ca să-mi dovedesc contrariul, am sărit în șa dintr-o mișcare. Mi-a ieșit la fix. Scamatoria aceea mi-a permis să-mi țin bărbia cu un centimetru mai sus decât

de obicei. Broscoiul mi-a urmat exemplul. Un succes deplin și din partea lui – bărbia și, imediat, centimetrul demonstrativ.

— Suntem o mie de oameni, mi-a spus Patru-în-Unu, după câteva ceasuri bune de mers, în care nimeni nu a vorbit cu nimeni.

S-a apropiat de mine într-un târziu și m-a abordat – cel mai probabil ordine, nicidecum maniere.

Mi-a mai explicat faptul că armia nu era compusă exclusiv din vraci, mai erau și soldați. Ceva la jumate-jumate, toți călare. Plus vreo zece căruțe în coadă, pe care noi nu le văzusem inițial, fiind cu mult în spatele nostru. Rezerve de hrană, armament și un minim de obiecte de cazarmament. Treaba cu cavaleria era extrem de utilă, pentru că înjumătățeam timpul campaniei. Însă acolo exista un șiretlic. Caii erau spectre proiectate de vraci. Nici măcar nu puteai să observi, cel puțin în ceea ce ne privea, atât de iscusit lucraseră. M-a informat Patru-în-Unu despre asta și mai apoi am pierdut câteva ceasuri bune căutând metehne. Totul a fost în van. Puteai să juri că-s vii, până la ultimul. Strașnice deprinderi. Mi-ar fi prins numai bine vreo zece vraci din ăia sub comandă, în lumea noastră.

Privindu-i cât de determinați erau, toți o mie, înaintând cu expresii impenetrabile încrustate pe mutre, m-am gândit că dimensiunea urii lor exceda obișnuința. Evident, treaba cu ura e relativă. Poți să urăști pe cineva și pur și simplu să nu vrei să-l mai vezi; sau poți să urăști și să-ți vină să-i faci felul. Dar atunci când monstrul din tine e

pe jumătate ieșit afară – prin ochi, prin piele, prin gesturi – ei bine, atunci treaba stă cu totul altfel. Acolo vorbim despre pasiunea urii. Nopți consumate în slujba torturii imaginare, zile petrecute în hipnoza unui măcel iminent. Ajungi s-o prețuiești la fel de mult pe cât prețuiește un îndrăgostit dragostea.

Un timp, vremea a fost prielnică, apoi au început capriciile. Granița vânt-vifor a fost insesizabilă. Nu simțeam un frig extrem, aveam amuletele, însă fulgii de zăpadă ne izbeau fără milă și constant. Îți intrau în gură, dacă încercai să scoți un cuvânt; ți se lipeau de pleoape, dacă ridicai privirea și îndrăzneai să cuprinzi zarea. Varianta cea mai convenabilă era să-ți fixezi bărbia în piept, atunci când vorbeai, și să speri că interlocutorul tău nu era tare de vreo ureche.

Era ca și cum am fi înaintat printr-un sac gigantic îndesat cu bumbac și numai priceperea vracilor ne putea scoate la liman. Nu aveam idee ce tehnici de orientare foloseau. Nu puteai să vezi limpede mai mult de doi metri în fața ochilor. Ne luam unul după altul, niște oi obediente. Ordinul fusese clar: nimeni nu rupe formația. Pentru niciun motiv. Fusese exprimat la general de către Vraci, dar am presupus că publicul țintă eram eu și Hawa-Wap. Mă îndoiam serios că restul soldaților erau la prima campanie în condițiile alea.

Am îndrăznit să-mi arunc un ochi înspre cer. Nu știu la ce m-aș fi așteptat să descopăr acolo pe o așa vreme. Cu toate astea, descoperirea m-a surprins. Deasupra capetelor noastre se luptau dragoni cu șerpi zburători și cu

lilieci gigantici. Primul instinct a fost să-mi scot arbaleta și să mă apăr, apoi am înțeles. Vracii își exersau tehnicile de asalt. Erau niște născociri terifiante, mai ales pentru cei ce aveau să le privească din partea opusă a câmpului de luptă. Alunecau la centimetri distanță deasupra capetelor noastre și jocul curcubeic al solzilor îți crea o senzație de vertij, dacă te încăpățânai să distingi amănunte. Cumva, tămăduitorii din lumea aia se cizelaseră în ale magiei. Însă o făcuseră într-atât de mult încât ajunseseră la nivel de artă. Am fost informat, creațiile lor fantasmagorice nu erau exclusiv sperietori. Un moment de neatenție și erai făcut praf. Dovada vie erau caii – palpabili, puteai să juri că-s vii. Creaturile fabuloase se zvârcoleau prin aer, se încolăceau unele peste altele și se sfârtecau în bucăți, după care se dispersau în aerul rece. Locul le era luat imediat de altele.

M-am apropiat de Haw-a-Wap. Asemeni mie, era surprins de proiecțiile vracilor.

— Ce-am putea face noi pentru ei?

— N-aș prea putea să-ți răspund la asta.

În lumea noastră, vrăjitoarele și magii foloseau spectre pentru înfăptuirea unor tertipuri. Numai că proiecțiile lor nu erau închipuiri ale unor creaturi fantastice. Pentru că n-au puterea să muște efectiv din realitate, folosesc închipuiri ale unor arătări credibile: urși, lupi, mistreți. Cu zece vraci din ăia am fi putut să repunem pe picioare Brigada. A fost un gând plăcut.

Viscolul continua să ignore gesturile noastre de nemulțumire și se amuza să ne lovească din aproape toate direc-

țiile posibile. Un climat foarte straniu, m-am gândit. L-am identificat pe Vraci în fruntea batalionului. Înainta semeț prin vifor și-mi lăsase impresia că făcea înadins să se țină la distanță de noi doi. M-am apropiat de el și i-am zis:

— Poate că n-ar fi rău să ne pună și pe noi cineva la curent cu planul de atac.

S-a întors spre mine cu o lentoare calculată. Faptul că nu puteam să-i văd mutra era un handicap sever pentru psihicul meu. Și-a îndemnat calul să oprească. Am făcut la fel. Armia s-a despărțit în două fâșii egale, ocolindu-ne ca și cum ar fi dat roată unor trunchiuri de copaci. M-am cutremurat. Nu mai era slab, din contră, arăta ca un individ legat dintr-o sută de kilograme de oase și mușchi tari ca oțelul. Un șiretlic magic, cu certitudine, dar al dracului de eficient. În timp ce continuam să casc ochii la el, mi-a spus:

— Toate la timpul lor, mercenarule. Toate la timpul lor.

L-am urmărit cu ochi îngustați cum și-a strunit calul și a plecat. De undeva, de la nivelul șoldului, acolo unde degetele mâinii drepte au desenat câteva semne prin aer, s-a ridicat un dragon verziu. A planat câteva clipe și apoi s-a încolăcit în jurul unui liliac imens. Dintr-o singură mișcare violentă, l-a decapitat. În secunda următoare era în căutarea unui alt adversar. A fost un gest demonstrativ care și-a atins scopul până în măduva oaselor: Fii atent la treaba asta, mercenarule. Arăt eu ca unul care să am nevoie de ajutorul tău?

Haw-a-Wap a venit lângă mine. Încă fixam dragonul Vraciului cum dădea gata un șarpe zburător.

— Nu-mi place deloc treaba asta, Dyomran. Poate că ne-am trecut de lungul nasului.

Am tăcut mâlc. Am încercat să ignor gândul că eram depășiți de situație. Numai de-ar fi fost la fel de ușor de făcut pe cât era de zis. Deși am continuat să tac și să mă prefac gânditor, am stat cu ochii pe Haw-a-Wap și pe generali. Ăia doi îmi lăsau impresia că puneau ceva la cale. Deși la prima vedere nu părea nimic strigător la cer, e totuși sănătos să nu-ți lași paranoia să ruginească. Vraciul se dădea în stambă cu tactici de luptă extravagante, Patru-în-Unu explica ceva unui soldat, Haw-a-Wap afișa o privire plină de rigoare. Dacă nu l-aș fi știut pe broscoi, aș fi zis că încerca să-și ascundă teama.

În pofida părerilor mele de complot, Vraciul a venit să-mi vorbească. Trecuse deja mai bine de jumătate de zi de la întreținerea noastră modestă și afară se înnoptase. În afară de el, fiecare vraci măsluise câte o faclă. În jocurile acelea de umbre, toți afișam figuri grave. Mai puțin Vraciul, care odată cu căderea întunericului era și mai misterios și mai impunător.

— În curând o să ne apropiem de avanpostul unui așezământ inamic. Vracii noștri l-au reperat acum câteva minute. Probabil că dacă au unii la fel de pricepuți, au aflat și ei despre noi.

Am văzut cum stelele ce-i țineau Vraciului drept ochi au devenit deodată și mai mari și mai lucitoare. A bălmăjit vreo două vorbe, au urmat jocuri năucitoare din brațe, și dragonul ăla verziu mi-a șuierat milimetric pe deasupra capului. S-a pornit o hărmălaie la un metru mai în

spate. Răgete și urlete. M-am întors, înfiorat, cu arbaleta încercând să țintesc ceva. Nu prea aveam ce. Lupta se îndepărtase. Vraciul a urlat o comandă și alți șerpi, dragoni și lilieci au năvălit în întuneric, înspre amenințarea ascunsă.

Când s-au mai limpezit apele, am înaintat cu pași mărunți. Puțin mai în față, un lup, căzut în zăpadă. Cam de două ori statura unui lup obișnuit, își trăgea ultima suflare. Avea o labă din spate ruptă de la jumătate și din ciot i se scursese pe puțin o găleată de sânge. Stătea într-o poziție care lăsa de înțeles că avea șira spinării sfărâmată. Toracele executa o mișcare du-te-vino rapidă. Născocirile vraciului șiroiau la un metru înălțime deasupra prăzii.

— O iscoadă, a întărit o voce dintr-ai noștri, ceea ce presupusesem, la rândul meu.

În mod normal m-aș fi gândit că era un vârcolac. Aici, după toate aparențele, nu era cazul.

Un soldat a scos sabia din teacă și a izbit cu indiferență craniul lupului, care a pârâit și a împroșcat zăpada cu creier și sânge. M-am uitat în jur. Noaptea era tăiată de fâșii de lumină difuză – vraci plecați în recunoaștere. Parcă și viforul dădea ceva semne de oboseală.

— Regruparea! a ordonat Vraciul. Sporim ritmul.

Profitând de vreme, batalionul a început să taie prin noapte cu repeziciune. Înaintam sistematic, însă mie îmi rămăsese gândul la lupul ăla. Fusese, realmente, uriaș. Gândul la o armată de astfel de fiare atacându-ne mi-a trezit șopârle cu gheruțe congelate alergând pe șira spatelui.

În nici jumătate de ceas, am fost în apropierea avanpostului. Strategia noastră nu se baza deloc pe trasul de timp.

La o lungime de aproape două sute de metri înaintea noastră, prin pâcla nopții târzii, sclipeau luminile de veghe ale avanpostului. Vraciul a dat un ordin scurt. Unul din subalterni a venit într-o fugă. Au început să vorbească repezit. Eram în coasta lor. Vorbeau într-o limbă pe care eu n-am priceput-o. Cuvintele sunau legendar și puternice, dar pentru mine a fost totuna cu păsăreasca. La finalul discuției, Vraciul a scuturat din cap și a dat un alt ordin. Douăzeci de vraci și douăzeci de soldați s-au aliniat în două formațiuni rectilinii. Soldații în primul rând, vracii imediat după. Restul companiei, douăzeci și cinci de pași îndărăt.

M-am luminat. Dacă ne-ar fi văzut o mie, nimeni nu ar mai fi părăsit avanpostul. Înaintând în formație de patruzeci, Vraciul sperase ca țestoasa să-și scoată capul din carapace. Era mai simplu așa, asediul consuma timp și resurse.

După toată zarva replierii, s-a lăsat o liniște ca-ntr-o criptă. Se mai auzeau doar pașii avangardei, lame de săbii fâșâind peste teci și coarde de arc încordându-se. Iar pași, iar lame zăngănind, iar arcuri tensionate. Apoi un urlet îndepărtat de lup.

S-a pornit așteptarea, care după nici zece secunde a început să mi se urce din stomac înspre gât sub forma unui ghem de viermi încâlciți, mișcători. Soldații au eliberat un rând de săgeți, care a fâșâit prin aer. Posibil să fi căzut în gol, fără să doboare sau să izbească ceva. Vracii și-au început jocurile din mâini. Niciun dragon, niciun șarpe de aer, niciun liliac gigantic. Bubuituri terifiante, ca-n tim-

pul unui cutremur, apoi demolatoarea liniște a așteptării. Luminile de veghe ale avanpostului au devenit difuze.

Pași repezi în beznă, undeva în fața noastră. Pași repezi de asalt și grei, în formație. Erau vreo zece. Nu doar lupi. Cred, și urși. Nu puteam să văd prea bine prin noapte. Era distanța, dar mai era ceva care îmi lăsa impresia vagă c-aș vedea prin ceață. S-au izbit în plin de scuturile plăsmuite de vraci. Blocuri de gheață, cam cât doi oameni înălțime, groase de o palmă și semitransparente. În întunecimea aia și mai ales alergând, nu aveai cum să sesizezi anomalia. Mie îmi obturase privirea, atacatorilor le frânse gâtul. Totuși, nu chiar tuturor. Doi urși și un lup s-au ridicat, împleticindu-se, de pe urma șocului. După ce scuturile au fost anulate, statura ursilor m-a făcut să strâng cu putere mânerul arbaletei.

Un val de culoare a trecut, din spate, pe deasupra mea. Zăpada a amplificat jocul luminiscent. A urcat înspre puținele stele care urmăreau impasibile insignifianta furie consumată la kilometri distanță, după care s-a transpus în vreo trei duzini de arătări zburătoare. S-au lansat în ofensivă. Oricui i-ar fi fost imposibil să respingă atacul acela. Trei împotriva a șaizeci de spirite înfuriate. Nimeni nu-i atât de priceput. Fără arme, lupta dintre fiare e adesea un carnagiu. Membre smulse, oase sfărâmate. Uneori, moartea subită e un dar al adversarului drept. Un războinic veritabil știe asta. Acolo, în furia vracilor, exista o ruptură între balanța sinelui și arta războiului. Luptau fără urmă de compasiune. Nici vorbă de milă.

Vraciul a ordonat regruparea tuturor într-un bloc unitar și compact. El și Patru-în-Unu erau în frunte. Urmam

eu, Haw-a-Wap, apoi restul batalionului, în rânduri de câte zece. Vracii continuau să înalțe facle deasupra capetelor noastre, a tuturor, și convoiul arăta ca o șopârlă târâtoare, veninoasă și fluorescentă. Nu mai eram discreți. Nu mai aveam de ce. Știau deja că suntem acolo. Prea multă mizerie, prea multă zarvă ca să n-o știe.

Am pășit printre bucăți de carne, blană și sânge amestecat cu zăpadă. Oh!, ce moarte jenantă pentru un luptător, m-am gândit. Unii din soldați au împins leșurile în lături și s-au pus pe ciopârțit. Câtă ură să poți aduna în suflet ca să te porți în felul ăla? Multă, bagseamă.

Avanpostul era un așezământ mărișor, modest construit, mai mult bârne subțiri și prea puțini bușteni ca să conteze în vreun fel prezența lor. Câteva facle – cu foc veritabil – sclipeau încă în întuneric, pe metereze. Poarta principală nu părea cine știe ce obstacol. Mai mult o improvizație grăbită. Berbecului de asediu născocit de vraci nu-i trebuiră decât două izbituri s-o arunce în lături într-o ploaie de așchii și surcele.

În mod surprinzător, interiorul era gol. Nimic din organizarea lăsată în urmă nu trăda deprinderi cazone. Arăta mai curând ca un așezământ țărănesc. O piață micuță, în centru, în jurul căreia convergeau restul construcțiilor. Nicio mișcare, pe nicăieri. O poartă secundară, undeva în spate, abandonată, deschisă în lături, bătută la întâmplare de curenții de aer rece.

— Au fugit! a spus Patru-în-Unu.

A fost o situație propice să ne demonstrăm abilitățile. Brigada de Crom știa mereu cum să profite de astfel de

oportunități. M-am uitat la Haw-a-Wap și el a făcut întocmai. Am scuturat din capete, încrezători. Mi-am strunit frizonul și l-am abordat pe Vraci. Aveam nevoie de câțiva oameni ca să ne punem planul în aplicare. I-am primit, fără prea multe întrebări.

Am ieșit pe poarta din spate. În zăpada bătucită am văzut urme de cizme. Multe urme de cizme. Deci, până la urmă, atacul animalelor nu fusese hazard pur. Mai curând o diversiune care să le permită celorlalți să fugă – soldați sau oameni de rând? Aveam să ne lămurim noi, nu peste mult timp.

Noaptea era o târfă cu toane. Începuse să-și fluture din nou fustele. Partea bună era că lucra de ambele fronturi. Atât noi, cât și fugarii, am fost nevoiți să diminuăm ritmul. Cu toate astea, i-am ajuns din urmă în mai puțin de jumătate de ceas de trap. N-am găsit printre ei nici măcar un soldat. Cei din urma convoiului au fost primii care au început să țipe și să împrăștie spaima. Am ridicat o mână, ordonându-le alor noștri:

— Nu moare niciunul!

Probabil că au fost surprinși să audă ordinul ăla. Câțiva soldați m-au depășit și s-au lansat în urmărire, fixându-mă cu uitături consternate. Vracii au început să lucreze febril din mâini și au azvârlit păsări de foc, care pluteau deasupra capetelor fugarilor, luminând decorul cu puterea a o mie de torțe. Noaptea s-a prefăcut într-o dimineață precoce. Erau mai mulți decât mă așteptasem. Majoritatea femei și copii. Haw-a-Wap a pornit la galop. I-am urmat exemplul și am început să strig:

— Dispersați-i! Aveți grijă de informatorii noștri.

Am despicat grupul fugarilor în două părți, mai mult sau mai puțin egale. Ca pe o turmă de oi. Haw-a-Wap a preluat mesajul și am început să-i risipim. Au fugit îngroziți. Prea puțini bărbați ca să poată să încerce manevre defensive. Mulți copii derutați. Femei alergând, căzând, protejându-și pruncii. Ai noștri șerpuiau printre ei. Soldații lansau săgeți înspre ținte false, vracii încropeau arătări care urlau și loveau cu bună știință neîndemânatic. O femeie a făcut o manevră pe care soldații n-au putut s-o anticipeze. Protejându-și copilul înfășat, s-a desprins dintr-un grup de fugari. Săgețile au lovit-o în plin. Două în spate, una în coapsa dreaptă. A căzut, împleticindu-se, prin zăpadă. Căuta cu disperare copilul scăpat – scânceli, apoi bocete, pe undeva prin preajmă. Pruncul a fost călcat în picioare de un alt grup de fugari debusolați. Scâncelile au amuțit. Peste tot groaza se amplifica și se ridica înspre stele, sub formă de rugăminți urlate.

Mi-am îndemnat calul să se apropie de femeia rănită. Continua să se târască, să-și caute pruncul. Dârele de sânge o urmau prin zăpada scormonită, ca niște șerpi credincioși. Rănile, gerul, s-ar fi dovedit prea mult pentru ea. N-ar fi reușit. Am fixat-o în cătarea arbaletei și am tras. Săgeata i s-a înfipt în craniu. Ascendent, prin ceafă, apoi vârful i-a spart fruntea. A înțepenit, cu degetele-i încleștate în zăpada rece.

Nu mi-a plăcut situația. Păreau oameni nevinovați. Dar ca-ntotdeauna, zeii războiului își cereau ofranda. Totuși, abia doi morți, în timpul unei vânători? Fugarii ar fi trebuit să-mi mulțumească prin ode.

Haw-a-Wap continua să gonească printre ei, cerând insistent în gura mare cruțarea informatorilor. Bineînțeles că nu avusesem niciunul. În măsura în care se găseau resursele necesare și situația era prielnică, întotdeauna jucam murdar. Nu eram o bandă de depravați, însă trucuri de genul ăsta ajutau Brigada de fiecare dată când ne înfruntam cu dușmani numeroși. Supraviețuitorii hăituielii – care în cazul acela aveau să fie cu vârf și-ndesat – urmau să împrăștie zvonul. Liderii aveau să treacă prin sită toți cunoscuții în încercarea disperată de a prinde trădători inexistenți. Trucurile astea, aparent stupide, n-aveți idee câte resurse, emoții și timp pot să consume în taberele adverse.

Bluful s-a așezat ca la carte și avea să se dovedească un succes deplin. Ne-am întors la avanpost.

Toți oamenii noștri stăteau dimprejurul unor focuri veritabile de tabără. Vracii santinele ne-au reperat prematur și au lansat dragoni care au venit în recunoaștere și ne-au luminat calea. Am fost primiți de majoritatea proaspeților camarazi cu priviri dezinteresate. O peliculă fină de vrajă, care înconjura întreg batalionul, urca înspre cerul mat și negru sub forma unui iglu gigantic. Interesant truc. În felul acela, economiseau căldura focurilor de tabără. Micul pluton care ne fusese încredințat s-a dizolvat imediat și, rămași în doi, am fost nevoiți să ne forțăm locurile în jurul unui foc de tabără din apropiere. După ce am descălecat, ni s-au evaporat caii. Am mers și ne-am așezat cu picioarele încrucișate, dinaintea văpăilor tremurânde. Nimeni n-a schimbat o vorbă cu noi. Nici între ei

nu se speteau schimbând impresii. Totuși, din celelalte grupuri răsunau murmure.

Un vraci a venit călare până în apropierea focului. S-a aplecat pe o parte și mi-a spus:

— Patru-în-Unu cere să vă vadă.

Am încuviințat cu o mișcare scurtă din cap. Tămăduitorul a făcut un gest rapid dintr-o mână și doi frizoni s-au materializat la câțiva pași de noi. Am încălecat și l-am urmat până în extrema estică a armiei.

— Vraciul spune că toată isprava asta cu trădătorii a fost inutilă. Chiar prostească, ne-a spus Patru-în-Unu, atunci când am ajuns.

Noi nu am spus nimic. Erau prea multe de explicat și nu știam cu ce să începem. Poate că ar fi trebuit să încep cu: dacă nu s-a vărsat destul sânge, asta nu înseamnă că nu există o rană adâncă. Haw-a-Wap și-a scos cuțitul și a început să-și curețe unghiile. Făcea asta de fiecare dată când era neliniștit.

— Dar tu ce crezi, generale? m-a surprins broscoiul cu îndrăzneala lui.

Patru-în-Unu a zâmbit și a luat o frigare de la marginea jarului. Mi-a dat-o mie. A mai luat una și a întins-o înspre Haw-a-Wap. Le-am luat, amândoi. Deci asta făcuseră soldații ăia. Nici vorbă de ură, atunci când tranșau leșuri de inamici. Cum s-ar spune, își mâncau dușmanii. La propriu. Ingenios. De ce să-ți îngreunezi oamenii cu provizii și să irosești atât de multă carne? Fripturi de urs mâncasem de nenumărate ori. De lup – niciodată. Toate au un început.

— Eu cred c-a fost un truc interesant, ne-a spus Patru-în-Unu.

Carevasăzică, începeau să se așeze taberele. Pro și contra. Nimic nou sub soare. Simpatia tuturor a fost dintotdeauna un vis frumos și, uneori, o aparență veninoasă. I-am mulțumit și ne-am prefăcut imparțiali. Am gustat din carne. Era puțin cam ațoasă pentru gustul meu, dar fusese friptă bine.

— Mai sunt și alte trucuri de unde a venit ăsta, am spus într-un final.

Simțeam că discuția aia putea să fie un crâmpei de care m-aș fi putut lega să aflu unele răspunsuri. Problema era că întrebările importante izbeau poarta din cerul gurii și cele de tranziție nu prea-și dădeau silința să se facă prezente la bal. Întocmai ca niște prințese simandicoase.

— Luptele și campaniile, așa cum e asta, au întotdeauna un trecut puternic, am zis.

Patru-în-Unu a mușcat dintr-o frigare și, folosindu-și mâna liberă, a întors alte două, de pe-o parte pe alta, peste pătura de jar fierbinte.

— Războiul era aici la venirea mea pe lume, ne-a explicat el pe un ton solemn. Unii din înțelepții noștri spun că ar fi cel mai vechi și mai îndârjit război de la facerea tuturor lumilor, până în zilele noastre.

Din experiența proprie am învățat că timpul e o noțiune relativă. Pentru un soldat aruncat în prima linie, timpul curge altfel față de cel care se bucură de o zi de permisie. Dar dintre toate categoriile, cei care suferă cel mai mult și mai mult de boala timpului imprecis sunt cronicarii. Nu poți să fii omniprezent. Trebuie să lucrezi cu informații venite din mai multe surse, simultan. Dintr-un milion de

motive posibile, anii, lunile sau zilele devin noțiuni maleabile pentru construcția unei cronici credibile, care, de cele mai multe ori, capătă aura unei legende.

Efectul de seră începuse să-și spună cuvântul. Mi-am desfăcut blana.

— Se prezintă vreodată? l-am întrebat cu o detașare fățarnică.

Patru-în-Unu a zâmbit. Un zâmbet moale, care ar fi putut să spună multe. Poate chiar prea multe, dacă stau să mă gândesc.

— Ce-i un nume? Ea spune e mai simplu așa, să fii ceea ce simte cel de lângă tine. Să ai un nume știut numai de voi. Pentru mine este Doamna-care-aduce-căldură-gheții. Pentru Vraci e Raza-de-întuneric-din-lumină.

Mi s-a părut o bazaconie, dar nu eram eu cel care să revoluționez o lume. N-aveam timpul, intenția și nici răbdarea necesară.

Vânturile începuseră din nou să asedieze pelicula dimprejurul taberei. Undeva, prin apropiere, l-am văzut pe Vraci dând ordine, apoi câțiva soldați și vraci au trecut molcomi pe lângă noi. Expresii cenușii, înțepenite pe chipuri prăbușite – prima serie de santinele.

— Ești liber să-i spui cum te îndeamnă inima, a mai spus Patru-în-Unu, tot îngrijindu-se ca frigăruile să nu se ardă.

Când a considerat că erau bine rumenite, s-a ridicat. Ne-a salutat – o înclinare discretă din privire.

— Mâine va fi o zi la fel de obositoare. Drumul e lung. Bucurați-vă de liniștea întunericului și de jocul focurilor. Sunt singurele comori pe care zeii nu ni le pot fura. Cel puțin, nu în noaptea asta.

— Nu pot să spun că-l urăsc de moarte, dar nici nu-mi stă la inimă, mi-a spus Haw-a-Wap.

Patru-în-Unu dispăruse de câteva minute bune printre grupurile de luptători și noi ne retrăsesem într-un loc ceva mai ferit. Am ridicat o sprânceană.

— Mai are vreun rost să te întreb despre Vraci?

— De fiecare dată când îl simt prin preajmă am impresia că cineva urmează să fie trădat. Pare născut pentru asta.

Ce am fi putut noi să pricepem despre trădătorii de rang superior? Soarta Brigăzii era exemplul perfect. Perfidia s-a prăvălit peste noi – o stâncă gigantică, din înaltul cerului – și ne-a pus pe toți cu botul pe labe. Înaltă trădare! Numai asta bolborosisem timp de luni bune, fiecare dintre cei care scăpasem cu viață. N-aveam niciun drept să venim cu supoziții, când nu ne pricepusem să adulmecăm moartea de la nici doi pași depărtare. Trădarea, un trandafir pentru dulceață. Îl sădești, îl îngrijești, îl uzi. Chiar și cu toată grija de care un grădinar iscusit poate să dea dovadă, tot există mișcări greșite care nu vor fi cruțate de spini.

Sunetul vântului mă încolțea precum vânătorul fiara. În ținuturile alea aspre nu văzusem nicio creastă de munte, niciun trunchi de copac înfipt în țărână. Un ținut pentru care un om cu minte cristalină n-ar fi găsit motiv să lupte. La ce bun să-ți jertfești viața, dacă tot ce avea mai bun de oferit tărâmul acela erau doar vânturile și zăpada? Clipe prețioase de somn pierdute, energii consumate pentru soarta altora. Nu era lupta noastră cu sufletul. M-am cuibărit în blană ca un animal rănit în vizuină și am fost gata

să închei socotelile cu ziua. Noaptea promitea lucruri din zahăr.

Oh!, și cum au tot fost. O mie de visuri gentile și tot atâtea chipuri de femei. O singură pereche de ochi pe chipuri fade, care-mi sculptau în suflet obeliscuri ale unei iubiri profunde, de lume uitată. Să te împotrivești unui astfel de vis ar fi fost, fără niciun fel de îndoială, necazul omului ca după deicid. Și-au fost și munți, și ape, nu doar zăpezi și geruri. Cuprindeau tărâmul cu grija palmelor unui părinte.

Când m-am dezmeticit pe deplin, vântul avea puterea respirației unui cadavru. Pentru prima dată am putut să văd pe o distanță mai mare de zece metri. Și ce am văzut nu mi-a căzut bine. Cornurile urlau din toate colțurile taberei. Haw-a-Wap era la fel de fâstâcit ca restul. Pe linia neregulată a permafrostului se întindea o fâșie zdrențuită, de culoarea mucegaiului, îngrijorător de lungă. Un praf alb, vaporos, plana deasupra ei. Urma să fim atacați în forță. Doar un nebun ar fi putut să întrevadă acolo posibilitatea unui armistițiu.

— E ceva în lumea asta, i-am spus lui Haw-a-Wap. Ceva care nu-mi place cu niciun chip.

Era pentru a doua oară când dormeam ca niște saci de nisip. Noi nu eram așa. Ce mama naibii ne făcea să dormim în halul ăla?

Cântece ritmate de surle. Formațiile de luptă s-au închegat la o simplă ridicare de braț. Vraciul era în fruntea armatei, nemișcat, un bloc de gheață. În timpul manevrelor trupelor de soldați și vraci, Haw-a-Wap și cu mine am

fost împinși în spate. Un rând de vraci a ridicat scuturi din blocuri uriașe de gheață. Dincolo de ele, giganți umanoizi se înălțau cu mișcări lente din straturile de zăpadă. Pământul pârâia și plesnea și se cutremura. Dragoni, șerpi și păsări de pradă pluteau pe cerul șoreciu, într-o încâlceală care confuziona, imprimând un puternic dar fals sentiment de anarhie.

În zariște, deși avansul era greoi, fâșia devenise tot mai lată, cu margini mâncate de imperfecțiuni zvârcolitoare.

Am dat pinteni calului și l-am căutat pe Vraci. Patru-în-Unu a fost primul care mi-a ieșit în cale. Era ocupat cu împrăștiatul directivelor. Părea destul de pătruns, aproape îngrijorat.

— Ar fi un moment prielnic să alegi douăzeci de oameni buni și să-i trimiți înspre fortăreață, pe o rută ocolitoare, i-am spus.

M-a analizat cu o privire încordată.

— Vraciul vă atribuie în totalitate atacul neașteptat al inamicului. Spune că ar fi trebuit să nu cruțați pe niciunul din fugarii scăpați în fort.

— Tu ce crezi? m-am chinuit să par neatins de gravitatea momentului.

Printre ordine repezite și imprecații adresate pe un ton șters unor zei – despre care eu nu auzisem un cuvânt în viața mea – mi-a răspuns, destul de lipsit de răbdare:

— În momentul ăsta nu-mi permit luxul să cred nimic.

M-am uitat în ochii lui. Scânteiau. Înainte să mă pierd în mulțime, i-am mai spus:

— Douăzeci de oameni nu-ți garantează victoria aici. Nu ai ce pierde. Trimite-i și va exista o șansă cât de mică să schimbi ceva.

În urma mea a continuat să împartă ordine. Am plecat să mă alătur bunului și vechiului meu tovarăș. Gustul luptei iminente îi amăra limba. Haw-a-Wap nu era prea încrezător sau cel puțin așa părea. Aroma de chinină se răsfrângea și asupra vorbelor. Oricum, nu fusese vreun optimist de fel. L-am bătut tovărășește peste un umăr:

— Ce, chiar aveai în gând c-ai să trăiești o veșnicie? Cine crezi c-ar avea trebuință de o broască râioasă și bătrână?

M-a săgetat cu o uitătură rece ca vremea. A fluturat prin aer sabia primită de la armurierul bătrân.

— Nu te-ar deranja dacă încerc minunăția asta pe hoitul tău, nu? Ar fi păcat să mă avânt în luptă fără să-i pricep pe deplin tainele.

— Cu un asemenea gest nechibzuit, ai lăsa în lumea noastră pe puțin o mie de fecioare îndurerate. O așa imprudență ar putea atrage blesteme nebănuite.

Haw-a-Wap și-a plimbat globii oculari într-un semicerc demonstrativ. A continuat să-și vânture lama prin aer. Era mulțumit de ea, cel puțin la prima vedere. Spunea că felul în care fusese lucrată îi oferea un echilibru greu de egalat de alte spade pe care le avusese. Până la urmă, moșul avea ceva habar despre făuritul armelor. Ceea ce m-a făcut să-mi scot arcul primit în dar. Vergeaua părea lucrată cu răbdare. Exista acolo o atenție sporită la detalii. Am tras cu blândețe de coardă și a vibrat sonor. Întocmai

glasul plăcut al unei viori. Mi-aș fi dorit să am la îndemână câteva săgeți care să se potrivească. L-am pus la loc, în spinare.

În zare, lucrurile se mai schimbaseră. Amenințarea nu mai era o linie neregulată, ci o procesiune uriașă de siluete semiclare. În mod normal n-ar fi trebuit să ne sperie moartea, ca tehnică de execuție, ba mai curând faptul că toată viața noastră alergasem de-a lungul și de-a latul lumii. Batjocorisem oamenii, în genere, pentru faptul că își legaseră viața de o casă, o familie. O modalitate certă prin care timpul te ține în loc și te macină sistematic. Cu toate astea, de vreo doi sau trei ani buni, trăsesem linie de final. Nicio muiere, nicio odraslă care să ne plângă moartea. Ne aveam doar unul pe altul și numai lacrimile noastre erau epitaful. Mai apoi, moarte și pământ rece, tăcere și uitare pentru eternitate. Timpul, un război ascuns care are darul să doboare tot soiul de viteji și eroi. Dispariție și praful eternității.

Haw-a-Wap mi-a dat ghes. Încă își analiza spada.

— Mobilizarea asta subită a dușmanului nu-mi place. Pricepi?

Deja puteam să disting lupi și urși inamici gonind înspre noi. Spectrele vracilor ne colcăiau pe deasupra capetelor. Nu pricepeam de ce nu erau angajați deja în manevre ofensive. M-am gândit că Vraciul și Patru-în-unu așteptau momentul prielnic ca să-și scoată la iveală așii din mânecă. Giganții de zăpadă au început să se miște din loc. Mi-a fost limpede. Greoi, masivi, scopul lor nu era altul decât ruperea primului val de inamici. Și, poate,

cu ceva noroc, reducerea numărului de atacatori pentru posibilitatea apariției unui handicap numeric. Nu exista o garanție în tehnica asta. Lupii și ursii erau mult prea sprinteni și puternici. Păreau destul de dificil de oprit de niște arătări care abia se mișcau. Dar asta nu era nimic altceva decât o opinie personală, pe care oricum nu mi-o ceruse nimeni.

Și da, puteam să pricep în care direcție înclina Haw-a-Wap balanța. Problema era că noi nu aveam toate detaliile. Putea să fie vorba despre trădare, coincidență, soartă, determinare, pricepere, voință. Oricare din astea sau altele. În războaiele de durată nimic nu este imposibil. Poate doar improbabil.

Infanteria inamică venea vertiginos în urma bestiilor îmblănite. Urlete și răgete, aer rece și miros de teamă și nerăbdare. De ambele părți. Din momentul ăla, puteai să numeri secundele până la impact.

Când primul val de atacatori a ajuns dinaintea uriașilor de zăpadă, m-aș fi așteptat ca uriașii noștri să riposteze. În schimb, tot ce au făcut a fost să se descompună. Ca din senin, câteva sute de kilograme de zăpadă s-au prăbușit peste inamici. Nu mă așteptasem la asta. Probabil că nici ei. O sută de kile de zăpadă, căzută peste tine de la cinci metri înălțime, nu-i chiar o atingere de fulg. Prin scuturile de gheață puteam să văd cum animalele trudeau să răzbată de sub mormanele de omăt. Unele au izbutit, mișcându-se incomod din cauza membrelor fracturate. Altele, mai puțin norocoase, au rămas îngropate.

Un nou val a înlocuit animalele schilodite, venit puternic din spate, și a început să lucreze puternic la elimina-

rea scuturilor. Abia atunci vracii noștri au început să-și trimită vrăjile sub forma arătărilor fantastice. Au urcat câțiva metri înspre cer, ocolind muchia superioară a scutului, și imediat după s-au aruncat în luptă cu viteza unor săgeți. Lupii și urșii au primit ajutor. De undeva din spatele liniei inamice – n-am putut să văd precis de unde – au răsărit lupi și urși zburători. Asta nu putea să însemne decât că dușmanii aveau și ei vracii lor. Cele două forțe magice s-au izbit. Dragonii și liliecii și șerpii erau vizibil mai mulți și, inevitabil, asta-i făcea și mai puternici. Era acolo o rată de doi la unu. Zeii ne zâmbeau din ceruri.

Între timp, cât noi căscaserăm gurile, într-o parte a scutului, inamicii creaseră o breșă. Nu suficient de permisivă să permită animalelor alea uriașe să treacă. Totuși, un soldat putea să se strecoare. Ai noștri îi țineau la respect cu împunsături de suliți. Dar avantajul nu putea să țină o veșnicie. Vedeam cum ai lor îngroșau rândurile morților, un cadavru căzut peste altul. Chestia era că aveau de unde. Noi eram o mie, ei cel puțin de zece ori numărul nostru. În același timp, se lucra febril la alte posibile breșe. Fisuri serioase radiau din mai multe puncte în care nu peste mult timp gheața avea să cedeze. Șmecheria era să nu cumva să cedeze toate în același timp.

Și tocmai asta s-a întâmplat. Inamicii ne-au străpuns armata prin cinci spărturi apărute simultan. O parte din vraci și-au concentrat atacurile, să ne ajute. Erau, totuși, nevoiți să fie ceva mai fini. N-au putut să-și folosească șerpii sau dragonii. Bestiile alea mari ar fi ucis totul în calea lor, la grămadă. Printre soldați au început să răsară

un fel de draci luminiscenți. Erau cam de statura unui luptător voinic. Au început să-și înfingă colții și ghearele în dușmani. Lupta începea să pară echilibrată, apoi au izbutit să treacă prin breșele alea lupii și urșii și balanța s-a înclinat din nou în favoarea lor.

Eu și Haw-a-Wap eram în ultimul rând și ne pregăteam să ne aruncăm în iureșul luptei, când Patru-în-Unu a apărut ca din senin. Ne-a făcut semn să-l urmăm. Am făcut întocmai. Haw-a-Wap a început să arate semne de neliniște. Ceea ce făceam noi nu trăda semnele unei manevre de repliere, ci părea mai curând o fugă cu coada între picioare. Ca de obicei, broscoiul prefera să-i fie crăpat capul în luptă, decât să i se aducă dovezi de lașitate dinaintea ochilor. Îl vedeam cum fierbe. Eu, unul, mă mulțumeam să mă țin bine în șa și să fiu rezervat în privința concluziilor. Când Patru-în-Unu a considerat că suntem la o distanță sigură de front, s-a oprit.

— Am făcut așa cum m-ai sfătuit, a spus el, privindu-mă. Am trimis un grup de cercetași înainte. Cred că regele s-a speriat și a mobilizat toate forțele într-un atac unic. Pornim înspre cetatea Colților-de-Fildeș. Dacă ne mișcăm cu repeziciune, avem șansa să-i prindem descoperiți.

Asta încercasem și eu să le spun. Dar nu puteam să fiu prea sigur de puterea de atac a regelui. Dacă Vraciul sau Patru-în-Unu ar fi fost ceva mai cooperanți, poate că am fi găsit soluții chiar mai bune. Însă nici asta nu era de lepădat. Așa că am dat pinteni frizonilor și am încercat să ne ținem lipiți de armăsarul lui Patru-în-Unu. După câteva minute de goană, câmpul de luptă nu mai era decât

o urmă fadă de țipete și răgete. M-am întors să mai arunc o privire. Șerpi și dragoni continuau să se încaiere cu lupi și urși zburători, conturați peste cenușiul trist al norilor. M-am uitat la Haw-a-Wap și am dat pinteni calului. Tovarășul de suferință părea mai în apele lui. Mi-a aruncat o uitătură întrebătoare. Am încercat să-i întorc gestul ridicând din umeri, dar era puțin probabil ca el să fi priceput intenția, din cauza zdruncinăturilor.

Noi îl urmam pe Patru-în-Unu, iar Patru-în-Unu se ghida după urmele lăsate în zăpadă de caii iscoadelor. Țineam rapid și sigur un drum deja trecut, ceea ce însemna că în curând aveam să ajungem din urmă grupul cercetașilor, care erau nevoiți să meargă mult mai încet decât noi. Cerul începuse să fie zgârcit, scăpa din ce în ce mai puțină lumină. Noaptea își făcea datoria cu o determinare votivă. Se uita la noi, indiferentă, din zarișteа păcurie. În curând avea să vorbească lumii despre visuri și coșmaruri. Nu și nouă, pentru că imediat ce toată întinderea de zăpadă pieri într-o negreală cumplită, Patru-în-Unu s-a oprit. A descălecat, am descălecat și noi, fără să spunem un cuvânt. Am prins imediat ideea, urmele iscoadelor abia dacă mai puteau fi zărite. Treaba nu mirosea a bine, avea să ne întârzie considerabil. Patru-în-Unu a desprins de la cingătoare un săculeț mic, prins la gură cu o sfoară. A golit conținutul – un fel de praf lucitor – peste locul unde se afla o urmă de copită. A spus un descântec în limba aceea veche pe care nici eu și nici Haw-a-Wap nu ne pricepeam s-o deslușim. La câțiva centimetri de nivelul solului, pulberea lucitoare s-a transformat într-un mic vârtej. Pe urmă

a pornit din loc, urmărind cu fidelitate adânciturile lăsate de copite prin zăpadă.

Interesant truc, am gândit.

Am înșeuat. Patru-în-Unu ne-a zâmbit. Câteva firicele din praful scânteietor i se lipiseră de obraji și îi adânceau ochii și nasul în umbre. Ai fi spus că era un răufăcător dintr-un basm.

— Un dar de la Vraci, ne-a explicat.

Am pornit din loc, cu noaptea apăsându-ne nemulțumită șalele. Mergeam infinit mai încet decât pe timpul zilei, totuși mergeam. Fiecare pas conta. Nu știam ce se întâmplase în spatele nostru, pe câmpul de luptă. Îmi era greu să cred că o mie de oameni izbutiseră să învingă zece mii. Mai fuseseră cazuri legendare, lupte câștigate într-un moment în care victoria păruse imposibilă. Dar în aproape toate cazurile, avantajul cunoașterii terenului pe care se consumaseră luptele fusese factorul decisiv. Nu și în cazul nostru. Aici nu era nimic de care să te poți folosi. Nicio creastă de munte, nicio fâșie de pădure sau apă. Totul era sec, liniar, rece și de un alb dur ce avea strălucirea oțelului.

Ceea ce inevitabil ducea la două variante. Fie fuseserăm înfrânți, și generalii armatei regelui își continuau atacul, ținta fiind Cetatea de scaun a Ținutului-Diamantin; fie hotărâseră să facă imediat cale întoarsă, chiar dacă obținuseră o victorie decisivă, mulțumindu-se doar cu faptul că atacul fusese respins. Prima variantă era o sabie cu două tăișuri, a doua un vârf de suliță în coaste. Ale noastre, în mod evident. Dacă nu ne mișcam iute, aveau să ne ajungă din urmă. Nu-i chiar o poezie să-ți sufle în ceafă o armie de câteva mii de soldați înfuriați.

Un glas prin noapte și amândoi – eu și tovarășul Haw-a-Wap – am tresărit. Nu fusese vocea lui Patru-în-Unu. Ne-am oprit în loc. Instinctiv, m-am uitat la Patru-în-Unu. Nu părea neliniștit. De undeva din apropiere au răsunat mai multe clinchete metalice. Piese de harnașament. Ajunseserăm din urmă iscoadele. O pereche de ochi cunoscuți au scânteiat în noaptea împâclită. Vraciul, o duzină de soldați și alți vraci au venit agale înspre noi.

— Te miști cam greu, camarade, i-a spus Vraciul lui Patru-în-Unu, apoi a făcut un semn complicat din încheietura mâinii și praful lucitor stăruitor deasupra urmelor sfârșite s-a mistuit în noaptea lungă. Duci cumva în spate saci de moară și nu știu eu?

Cu un așa simț al umorului, cum puteam să nu-l iubim pe Vraci? Mai ales Haw-a-Wap, care îl străpungea cu o privire rece și întunecată ca noaptea din jur. Curând, toți au început să sporovăiască pe limba aia veche, iar pe noi ne-au abandonat în umbre, undeva mai departe. Haw-a-Wap m-a apucat de încheietura mâinii.

— Pe toți zeii! Eu nenorocitului ăluia tot îi fac felul.

Îl înțelegeam perfect. De parcă l-ar fi auzit, Vraciul ne-a aruncat o privire trecătoare. Stelele din întunericul glugii ardeau într-un albastru incandescent. Nu-mi plăcea deloc gândul să-l am vrăjmaș.

— Bine, bine! Mai așteaptă și tu nițel, i-am șoptit împăciuitor.

Broscoiul a scos cuțitul și a început să-și curețe unghiile. La scurt timp după asta, Patru-în-Unu ne-a spus că trebuia să o luăm din loc. Pauza se sfârșise. Cred că era în toiul

nopții când am dat pinteni cailor. Am mers în formație de câte doi, în șir indian. Erau puțini cei care vorbeau și, oricum, dacă schimbau păreri, o făceau în șoaptă. Nu puteai să înțelegi nimic din ce spunea cel de dinaintea sau de dinapoia ta. Trebuia să-ți ciulești urechile bine ca să-ți auzi vecinul șoptind. Primii și ultimii doi erau ochii și urechile grupului. Restul puteam să ne permitem să ne pierdem în gânduri sau să șușotim cu colegul din coastă. La interval de aproximativ o oră, ochii și urechile erau înlocuite și treceau în centrul șirului. Când ne-a venit rândul, întunecimea nopții începuse deja să capete fisuri de lumină. La fel, vigoarea noastră. Oboseala ne cam trăgea de mânecă.

M-am uitat în lungul oghealului de zăpadă și pentru prima dată am putut să văd altceva decât întinderea neostoită de alb. Era linia prelungă a unei păduri de copaci înalți și deși, pe jumătate învăluită în cețuri vâscoase. Arăta ca un loc pe care să vrei să-l ocolești. Noi ne îndreptam vertiginos într-acolo. Scutim o grămadă de timp dacă o tăiem pe din două, ne-a explicat Patru-în-Unu. Era imediat în urma noastră. Vraciul mergea mult mai în spate. Începuse să-mi placă de multiplicator. Spre deosebire de Vraci, el se străduia să nu ne țină în neștiință de cauză. Ne explicase de mai multe ori cam cum stăteau lucrurile, iar noi puteam să ne facem o idee. Eventual să ne punem în gardă, așa cum fusese în cazul luptei. Explicațiile veniseră ceva mai târziu, ce-i drept, dar măcar veniseră.

— Pădurea Șoaptelor. Se întinde pe zeci de kilometri. Ca lungime, vreau să zic. Dar văzută pe laturi, la capete, nu-i decât o fâșie îngustă de copaci încâlciți și bătrâni.

Asta era bine. Aveam să trecem de ea în câteva minute.

— Îmi lasă impresia unui loc pe care să vrei să-l ocolești, i-am spus.

— Chiar e. Pentru cine nu știe să-și țină demonii în frâu.

Patru-în-Unu a chicotit și mi-a aruncat un surâs din ăla sincer. Pentru o fracțiune de secundă mi s-a părut tare simpatic. A arătat înspre pădure.

— Există numai o potecă. Trece exact prin centrul ei și o taie în două jumătăți perfect egale. Numai pe acolo poate fi străbătută.

— Da?

— Mda!

— Și dacă e chiar atât de sălbatică, pădurea asta, cum de n-au năpădit buruienile sau vlăstari noi, devreme ce nu prea trece nimeni pe acolo?

— Poteca a fost făcută de un grup de pădurari ceva mai speciali, cu mulți, mulți ani în urmă. Aveau topoare descântate. Între timp, au dispărut cu toții. Dar acolo unde au tăiat ei, n-o să mai crească nimic, niciodată.

Am ridicat din umeri. Nu cunoșteam regulile jocului. Erau ținuturi neștiute de noi. Nu puteam decât să-l credem pe cuvânt. Zorii începuseră să mâzgălească dungi purpurii. Din obișnuință, am dat pinteni cailor. Timpul era limitat și nu aveam informații despre ce se întâmplase în spatele nostru. M-am întrebat dacă Vraciul, cu toate trucurile lui, chiar nu putea să afle. Sau poate că știa deja și ținea detaliile pentru el. Linia pădurii a început să crească în privirile noastre. Vântul discuta în șoaptă cu noi. Pesemne că abia se trezise din somn și pe măsură ce avea

să-și împrospăteze memoria, urma să sporească glasul. Asta nu îmbunătățea cu nimic situația. Ba dimpotrivă, ne-a făcut să ne vârâm urechile și mai adânc în blănuri.

Când am ajuns în buza pădurii, venise timpul să predăm ștafeta și să trecem în mijlocul grupului. Am aruncat o privire iscoditoare potecii care se deschidea în fața noastră. Era dreaptă ca linia ascuțișului unei săbii. Cu ochi îngustați, n-am putut să-i observ finalitatea. Ceea ce nu prea avea nicio logică. Am ieșit din șir și împreună cu Haw-a-Wap m-am dus după Patru-în-Unu.

— Spuneai că-i doar o fâșie îngustă.

— Văzută pe dinafară. Când intri, e o cu totul altă socoteală.

— Adică?

— Ai răbdare, mi-a spus. Ai să pricepi.

S-a uitat la mine cu o privire care a lăsat de înțeles că se aștepta să mergem la locurile noastre. M-am mai uitat o dată înspre pădure. De o parte și de cealaltă a potecii, care până la urmă se dovedise mai curând un drum în toată regula, nu creșteau copaci, ci două blocuri compacte de trunchiuri și ramuri strâmbe. Am plecat înspre locurile noastre. Vraciul era ultima mână. El și Patru-în-Unu erau ochii și urechile noastre. N-am crezut că detaliul fusese doar alegerea destinului. Am intrat în rând și unul din vracii din fața noastră s-a întors și ne-a zis:

— Din momentul în care intrăm, stânga și dreapta nu-s decât visuri urâte. Ochii și urechile în față.

Nu sunt cu nimic mai presus decât un amărât de muritor, dar recunosc, de regulă îmi place să las impresii

bune. Începuse, totuși, să mi se pară că eram tratați ca niște nepricepuți. Sau, mai precis, ca niște mărfuri prețioase. Presimțirea putea. Haw-a-Wap părea în consens. Mi-am înclinat capul pe o parte. Vraciul s-a întors cu fața înspre pădure. Eram gata să dăm pinteni cailor. Am dat.

Măcar acolo nu mai bătea vântul. În dosul platoșelor alea din trunchiuri a părut ca și cum venise pe neașteptate primăvara și mugurii ar fi trebuit să plesnească dintr-o clipă în alta. Mi-am lăsat gluga să alunece pe spate. Zăpada era numai o pătură fină, care ceda moale sub presiunea copitelor. Era o liniște surdă și mersul cailor ne gâdila timpanele. De undeva, din dreapta, s-a auzit un murmur. M-am uitat la Haw-a-Wap. A părut încordat. Șoapta a plutit din nou pe lângă urechile mele ciulite. Mi-am concentrat auzul. Mai ascuțit ca vârful unui ac. Am perforat lipsa de zgomot, cu privirea lipită de ceafa vrăjitorului dinaintea mea. Zgomotele erau încarnarea ștearsă a unor cuvinte.

„...ci, ...oi, ...tate"

M-am uitat din nou la Haw-a-Wap. Puteam să-i citesc încordarea, îi ieșea prin piele. Era limpede că ceva se întâmpla acolo. M-am aplecat pe o parte și m-am uitat în lungul potecii, pe lângă umărul vraciului care mergea în fața mea. Drumul se lungea ca o ață bine întinsă. Capătul se termina într-un punct negru, departe. Foarte, foarte departe. Ai fi spus că urma să mergi o veșnicie și tot nu aveai să ieși din pădure.

S-au auzit din nou, ceva mai conturate, murmurele alea nestatornice.

„...aici, ...noi, ...dreptate"

Fără să vreau, am aruncat o privire cu un colț de pleoapă. O siluetă s-a uitat la mine. Cumva, plutea printre trunchiurile alea împletite. Semăna cu cineva cu care era imposibil să semene. Semăna cu bătrânul nostru lider, Xao. Firea mi s-a pierdut în ritmul lung al unei palpitații puternice. Stânga și dreapta nu-s decât visuri urâte, mi-am amintit cuvintele vraciului de dinaintea mea. M-am uitat la Haw-a-Wap. Mă privea cu o expresie prăbușită, care trecea dincolo de mine. N-am putut să mă stăpânesc, i-am urmărit privirea pierdută și m-am întors în direcția respectivă. Bătrânul Xao ne făcea semne care trădau disperarea.

În clipa aia, convoiul s-a oprit și am sărit instinctual din șa. O mână puternică m-a apucat de un umăr și m-a zdruncinat.

— Vino-ți în fire. Nu-s decât fantasme.

Era Patru-în-Unu. Mă fixa cu o expresie dură ca oțelul. Se suprapusese câmpului meu vizual. Lângă mine, Haw-a-Wap avea parte de aceleași mustrări. Vraciul îl ținea de umeri. Era clar că ceva nu mergea. Mintea începuse să ne joace feste. Într-un acces de împotrivire spontană, mi-am plecat capul pe o parte. Erau cu toții acolo și ne urmăreau cu dispreț. Xao, Rază-de-Întuneric, Zece-Ochi-Ageri, Lup-Rece, Oțel, Șale-de-Urs, Pumni-Grei și restul. Toată Brigada, până la ultimul, aștepta un semn. Ca și cum ar fi trebuit să-i extragem dintr-o temniță fără paznici, iar noi – Haw-a-Wap și cu mine – nu făceam altceva decât să ne uităm în gol, irosind o șansă de aur.

Stomacul mi-a urcat la o palmă de bărbie. Am putut să-l văd pe Haw-a-Wap cum strângea plăselele șuriului

său descântat, apoi i-am văzut pe cei din Brigadă pregătindu-și săbiile și cuțitele. Am simțit un fior puternic, o zguduire nervoasă care mi-a ajuns până în adâncul oaselor. Avea să urmeze o cafteală de toată frumusețea, exact ca-n vremurile bune. L-am împins pe Patru-în-Unu. Luat prin surprindere, lumea dimprejur a clipocit. Patru indivizi identici erau gata să-mi scuture blănurile. Aveau vârfurile cuțitelor îndreptate în direcția mea, țintite cam la nivelul inimii. Am întins mâna după arbaletă, dar arcul a fost mai la îndemână. L-am tras la vedere, fără ezitare, gândindu-mă că făceam o greșeală fatală. Prea târziu. Nu pentru că nu aveam timp să-l asmut înspre Patru-în-Unu, ci pentru că n-aveam săgeți. Am încremenit. Haw-a-Wap emana indecizie ca un trandafir parfumat aromă. Restul grupului era despărțit în două grupuri mai mici. Eram prinși la mijloc, ca-ntr-o menghină. Pumnul mi s-a încleștat pe vergeaua arcului. Am simțit o vibrație stranie. O energie care curgea dinspre arc în lăuntrul meu.

Puteam să aud și să-mi văd vechii camarazi cum mă aclamă. Neînfricata noastră Brigadă, pregătită de asalt la primul meu semnal. Trebuia să încerc o diversiune. Aveam să arunc arcul acela inutil înspre Patru-în-Unu și imediat mâna mea avea să zvâcnească să apuce arbaleta. Cu mâna dreaptă am apucat coarda, pregătit să acționez. Am tras încet și, acolo unde nu era decât aer, s-a materializat o săgeată. Vârful ei din oțel de cleștar a scânteiat în lumina difuză a dimineții. Mi-au amorțit deopotrivă mâinile și pornirile. Patru-în-Unu s-a uitat la mine într-un mod în care mi-a dat de înțeles că nu mai avea încredere în mine.

În cazul în care avusese vreodată. Cu coada ochiului, am observat că Haw-a-Wap avea ceva probleme. Ba mai mult de-atât! Fusese pus la pământ. Vreo cinci inși erau grămadă peste el. Broscoiul se zvârcolea în prinsoarea lor. Șuriul îi zăcea aruncat pe jos. Un vârf de sabie lucea dinaintea privirii lui cutate de furie.

M-am uitat la arc și mi-a fost limpede că nu avea să fie una ușoară. Ne aveam ca frații, toți cei din Brigadă, și eram călîți în luptă. Știam bine că uneori sacrificiile sunt singura soluție. Am putut să văd asta în privirea lui Haw-a-Wap. Era pregătit să-și dea suflarea. Pentru noi. Pentru dreptate. Pentru Brigadă. Era momentul, așa că am căutat cu disperare privirea lui Xao. Bătrânul știa dintotdeauna ce era de făcut. Pentru noi, ăștia cu lapte la gură, bătrânul fusese dintotdeauna ca o torță în beznă. Dar în momentul acela de rătăcire în ochii credinciosului meu prieten n-am descoperit nimic altceva decât furie seacă.

Vraciul venise deja lângă cei patru Patru-în-Unu și-și mișca încheieturile mâinilor cu pricepere. Realitatea dintre mine și ei a început să palpite. Un scut, m-am gândit. Am slăbit arcușul și vocile camarazilor din Brigadă au împroșcat aerul cu mâl. Gurile li se zbăteau ca ale unor câini turbați. Mi-am imaginat chipuri cunoscute cu bale șiroindu-le prin colțurile gurilor schimonosite de ură. Încheieturile mâinilor au început să mi se topească. Vigoarea și încrederea mi s-au scurs din carne. Între oamenii din Brigadă a existat dintotdeauna o legătură tainică. Eram ca o haită de lupi. Fiecare își știa locul. De cele mai multe ori nici măcar nu trebuia să ne vorbim. Ne înțelegeam numai

din priviri. Dar atunci, în ochii lui Xao, nu era nimic de văzut în afară de furia aia câinească. Eram mercenari, însă nu așa. Noi eram altfel. Mercenarii de prima mână se izolează în grupurile lor de restul lumii, răspunzând la stimuli emoționali doar dacă aceștia afectează integritatea grupului. Nu au obiceiul să împroaște lumea dimprejur cu trăirile lor. Dau dovadă de stăpânire și discreție, chiar și-n cele mai delicate situații. Dar uneori, dramatismul situației, pur și simplu, te depășește. Nu se întâmplă des, dar se întâmplă oricui.

Sentimentul de neputință a început să pună stăpânire pe mine. M-am împleticit după o fărâmă de adevăr, cu mâna sufletului întinsă, ca un cerșetor. Am lăsat vârful săgeții înspre pământ și am început să trec în grabă peste fiecare privire a vechilor mei tovarăși. Am căutat un licăr din esența amintirii lor veritabile și am primit numai trăiri prefăcute. Ură, dispreț și goliciune. Acelea nu erau privirile haitei mele.

Am dat drumul arcului și a căzut, s-a afundat în zăpada fină. Nervozitatea din trupurile încordate a început să se dilueze. Vraciul a făcut distanța dintre noi să nu mai tremure. Patru-în-Unu a devenit din nou unul. Cuțitul i-a dispărut în teacă. Vocile camarazilor închipuți din Brigadă au început să vibreze inconsecvent, pierzându-și progresiv din intensitate. Oamenii Vraciului l-au eliberat pe Haw-a-Wap, care arăta la fel de tulburat ca mine. Pădurea aia blestemată se jucase cu noi. Găsise cumva o portiță și ne scotocise prin minți. Pâș-pâș, ca un hoț prin noapte. Numai legătura frățească ne scăpase de la dezastru.

Vraciul și Patru-în-Unu ar fi putut să ne ucidă. Avuseseră toate motivele din lume. Și totuși, nu o făcuseră.

Să fi fost la mijloc o fărâmă de încredere tovărășească sau numai ideea de marfă prețioasă?

Dintr-odată, sentimentul că agravaserăm lucrurile cu slăbiciunile noastre s-a prăbușit peste mine. Cât putea să cântărească o stângăcie ca asta în ochii lor? A fost prima întrebare care mi-a săgetat mintea. Lipsa unui răspuns imediat m-a zdruncinat. Așteptarea avea să fie o stâncă.

— Trebuie să ne continuăm drumul, a spus Vraciul cu o voce rece ca viscolul.

S-a uitat la mine tăios. Stelele ce țineau locul ochilor în profunzimea glugii pline cu noapte au zvâcnit incandescent. Nu m-a scăpat din priviri până când nu am înșeuat. Haw-a-Wap mi-a urmat exemplul.

— Voi doi mergeți în față, a mai zis Vraciul, laconic, în timp ce mi-a întins arcul, pe care l-a recuperat din stratul de zăpadă afânată.

S-a făcut un culoar printre vraci și frizonii noștri au înaintat leneș înspre capătul grupului. Privirile noastre înțepând zăpada. Spațiul din urma noastră s-a reînchis sub forma șirului indian dublu. Am dat pinteni cailor. În capătul îndepărtat al drumului am zărit o lumină de dimensiunea unui ban. Liniștea a început din nou să ne fluiere în timpane. M-am simțit inutil. La fel ca în noaptea aia în care Brigada fusese trădată. Poate că, până la urmă, Haw-a-Wap avusese dreptate. Blestemele ne ajunseseră din urmă și ne făceau cu mâna. Pesemne că nu peste mult timp aveau să ne bată pe umeri. De regulă, când ești la anan-

ghie, o șperțuială corectă rezolvă necazul. Problema e că ghinionul e unul din dușmanii ăia pe care nu poți să-i mituiești. Îți râde în nas și-ți înfige vârful cuțitului printre coaste. Dacă ai doi bolovani în loc de boașe, îi arunci o flegmă drept între ochi. Ei bine, oricât de țâfnos ai fi tu, din punctul ăla treaba se cam împute.

Părăsisem de ceva timp Pădurea Șoaptelor. Încă simțeam greutatea momentului confuz ca o piatră pe suflet. Nevoia de a mă gândi la ceva care să mă determine să diluez gustul amar îmi pulsa în tâmple. Zorile erau posomorâte, o expresie a emoțiilor mele. În mod ciudat, aduceau mai curând a apus, decât a răsărit. L-am abordat pe Patru-în-Unu.

— Care-i următorul pas? i-am spus.

Poate că ar fi fost utile o serie de scuze *post factum*, dar am căzut în melancolia ideii că timpul rezolvă lucrurile de la sine. Uneori le rezolvă, alteori, nu. Patru-în-Unu s-a străduit să se arate neafectat atunci când mi-a răspuns, deși era evident că nu avea cum să fie neatins.

— Nu peste mult timp, o să ajungem aproape de porțile castelului.

În zarișteau început să se lungească petice de pământ uscat. Aerul dimprejur era mai cald. Nici urmă de vânt. Am simțit o căldură odihnitoare datorită blănurilor. Era limpede că acolo era granița între două ținuturi. Inconsecvența consta în distanța parcursă. Prea scurtă.

Prima bornă a fost aproape un șoc. Spun aproape, pentru că mai văzusem cadavre înțepenite în pari și cu alte ocazii. Pe de o parte a fost un sentiment de acalmie interioară. Începusem să-mi fac impresii că eram de partea întunecată. Dar dacă stăteam să mă gândesc mai profund, uneori ești nevoit să pui piciorul în prag și să-ți uiți principiile. Sunt momente în care granița dintre bine și rău devine insesizabilă. E doar necesitatea de a duce la bun sfârșit o datorie, o misiune. Viața ta sau a mai multora depinde de asta. Binele și răul devin nuanțe, capătă o maleabilitate incredibilă. Echilibrul perfect e întotdeauna un melanj. Nici mai mult, nici mai puțin. Doza perfectă de alb și negru. După cum bine spunea Xao, lumina se vede cel mai bine din întuneric.

Mă abat de la subiect și drumul e alunecos. Ideea era că la un moment dat, cum spuneam, simțisem că luptam de partea mai puțin curată a lumii în care ajunsesem. Poate că avuseseră motivele lor să fie așa. Cine eram eu să-i judec?

Cu fiecare sută de metri adâncindu-ne mai mult în teritoriul inamic, cadavrele sporeau. Înfipte răzleț în pari lungi cu vârfuri ascuțite din topor. După toate aparențele oamenii erau la fel de răi și cruzi peste tot. Poate că în lăuntrul meu, la un moment dat, mă așteptasem să fi descoperit antipodul lumii noastre. Nu pot să spun c-am fost extrem de dezamăgit, n-am fost niciodată un puritan. Mai trecusem prin asta și cu alte ocazii. Nu neapărat o călătorie între lumi, mai curând prin zdrobirea fundației unor credințe.

Era posibil să existe un mesaj în toate întâmplările alea. Vânătoarea, promisiunea dreptății, percepțiile din pădure. Dar eu nu m-am priceput atunci să-l descopăr.

Haw-a-Wap m-a tras de mânecă, trezindu-mă din reverie:

— Observă schimbarea. Puțin cam ciudat, nu crezi?

Credeam, destul de mult, că lucrurile nu erau așa cum ar fi trebuit să fie. În ora următoare am pus la cale o duzină de scenarii. Pe urmă noaptea s-a lăsat peste lume. Ceea ce nu avea sens. I-am cerut câteva explicații lui Patru-în-Unu. Răspunsul nu m-a surprins. Totul avea legătură cu pădurea aia.

— Deformează timpul, mi-a spus.

— Vrei să fii mai exact? i-am zis.

Vraciul ne-a urmărit din umbră, o vreme. S-a apropiat și, în lumina fadă a cerului surprinzător de limpede și înstelat, l-am văzut cum mi-a făcut un semn din mână către zare. M-am uitat. În afară de sutele de cadavre aflate într-o stare de descompunere avansată, nu era nimic altceva care să-mi atragă atenția. Apoi am înțeles. Călătorisem înainte în timp. Sau stătusem noi, oarecum, pe loc. Depinde din ce perspectivă doreai să vezi lucrurile. Ceea ce mi-a ridicat o mie de alte întrebări. Poteca era un tunel care modifica scurgerea timpului. Intrasem la crăpatul zorilor și, după jumătate de ceas de mers prin pădure, ieșisem în buza nopții.

— Ce s-a întâmplat în urma noastră? Confruntarea cu armata regelui? au fost primele mele nedumeriri.

— Și-a atins scopul, mi-a spus Vraciul pe un ton solemn.

Incertitudinea lăsa urme. Nu-mi plăcea modul adumbrit în care ne vorbea Vraciul. L-am căutat pe Patru-în-Unu și s-a uitat la mine într-un fel în care a lăsat să se înțeleagă că totul era așa cum ar fi trebuit să fie. Aveam eu o presimțire că ne așteptau vremuri interesante. Haw-a-Wap nu părea deloc în apele lui.

— Nu-mi place cum decurg lucrurile, mi-a spus. Și-n plus, vedeniile din pădure...

Eram în consens cu trăirile lui. Și mai era și faptul că insistasem să mergem pe urmele vrăjitoarei. Dacă eram în rahat, atunci eram numai din vina mea. Nu apucasem să discutăm despre închipuirile din pădure. Noaptea a devenit o regină și la primul popas ne-am tras câțiva pași mai departe de foc.

— Brigada nu e așa.

Haw-a-Wap m-a fixat cu mirare.

— Care-i rostul Brigăzii în toată afacerea asta cu pădurea?

I-am povestit despre licăririle false din ochii camarazilor noștri și el a continuat să se uite la mine consternat.

— Eu n-am văzut pe niciunul, a zis. Printre copacii ăia încâlciți te-am zărit pe tine.

M-a cuprins un sentiment de răceală profundă. Aveam un bulgăre de zăpadă în loc de stomac.

— Dar erai... altfel, a mai spus.

Noaptea emana un aer profund și ciudat care dădea un iz de enigmă locului. În modestul foc de tabără pocneau crengi. Toți vracii erau dimprejurul lui într-o stare profundă de meditație. Patru-în-Unu și alți doi soldați

priveau ceremonia mută. Apoi au fost câteva secunde de murmure și cercul de vraci s-a rupt. Vraciul mi-a cerut să mă așez dinaintea lui. A luat un ciot de lemn ars și a așteptat un timp, până când roșeața pâlpâitoare a pălit, după care și-a desenat un semn pe fața interioară a antebrațului. Mi-a cerut să întind mâna dreaptă. Am întins-o și el mi-a suflecat mâneca. A refăcut același simbol cu tăciune. Pe urmă a spus un descântec. Pentru o secundă mi s-a părut că aud zgomote, undeva în spatele meu, chiar forfota unei lupte. Imediat am simțit răceala unei lame de fier de-a lungul beregatei și senzația de durere pătrunzătoare. Mi-am dus mâinile la gât, defensiv, și am tresărit cu umezeala caldă a sângelui scurgându-mi-se printre degete. Aerul a devenit insuficient și m-am înecat cu sânge. Am vrut să-l avertizez pe Haw-a-Wap și m-am auzit horcăind. Trebuia categoric să ripostez, dar Vraciul era o țintă mișcătoare, imposibilă. După câțiva pași am căzut. Mi-au trebuit câteva minute bune ca să pot să mă ridic.

Cumva, adrenalina îmi dăduse puterea să ripostez. Probabil că tăietura nu fusese la fel de profundă pe cât crezuseră ei. Evident că timpul meu era limitat și m-am întors să-l caut pe Haw-a-Wap. Zăcea căzut la doi metri de locul unde mă aflam. Nu fusese la fel de norocos. Vracii erau acolo, dar se uitau în direcții opuse, indiferenți. M-am izbit de privirea scânteietoare a Vraciului.

— Ești mort! mi-a spus.

Poate că aveam să fiu, nu peste mult timp. Dar dacă încă suflam, n-aveam să stau cu mâinile în sân. În ochi îmi ardea nevoia de răzbunare. Am pus mâna pe arbaletă

și l-am fixat în cătare. În loc să se apere, el a arătat cu un deget către pământ, undeva în spatele meu. Un truc vechi de când lumea. Am rânjit și am apăsat pe trăgaci cu ură. Săgeata a zbârnâit prin aer și a trecut prin dreptul unde trebuia să fie inima Vraciului. Ca printr-o bucată de pânză.

— Uită-te! m-a îndemnat.

Aproape involuntar, m-am uitat. Eram întins, căzut în iarba uscată. În loc de beregată, aveam o dungă neregulată de negreală. Aceeași negreală îmi acoperea palmele deschise, întinse inutil de o parte și de cealalta a trupului inert. Durerea a răsucit lama unui pumnal în mine și aș fi vrut să urlu. Dacă aș fi putut, aș fi făcut-o, dar am fost pur și simplu îngrozit. În tot timpul vieții moartea nu fusese altceva decât un sfârșit inevitabil. Totdeauna păruse, totuși, suficient de îndepărtat cât să pară nimic mai mult decât o glumă. Un moment îndepărtat care va să vină. Când? Întotdeauna mult mai târziu.

Și totuși, iat-o, consumându-mi prezentul, în imponderabilitate totală. N-am putut să mai fac nimic. Pierdusem jocul.

— Poți să te salvezi, a spus Vraciul.

Aș fi vrut să pot să-l rup în mii de bucăți mici de carne. Imediat ideea de „aș fi vrut" mi s-a părut o tâmpenie. M-am aruncat asupra Vraciului și m-am oprit la trei pași în spatele lui. După ce am trecut prin el. Ideea că o gardă formată din draci avea să apară dintr-o clipă în alta și să mă târască în Infern m-a făcut să tremur. Un ceas a început să-mi ticăie în minte. Tic-tac! Tic-tac! Tic-tac! Vraciul s-a întors cu fața la mine. Ochii ăia licărind mă iritau din cale afară de mult.

— Poți să te salvezi, a repetat.

El mă scosese din joc, poate că tot el s-ar fi priceput să mă aducă înapoi. Am simțit o nevoie acută să-i desfac burta și să-i înșir mațele prin iarbă. Ideea mă făcea să mă simt împlinit. Într-o mică măsură, cu rezonanța eșecului pulsându-mi în creier. Dar era, totuși, ceva.

— Secătură! am mârâit.

— Poți să te salvezi, a spus pentru a treia oară.

Calmul lui m-a făcut să-mi pierd și mai tare controlul. Am văzut în minte numai carne, mațe și organe sfârtecate. Ale lui, evident. Aveam nevoie neapărat să-l văd mort. Privirea mi-a căzut peste cadavrul meu și existența mi s-a solidificat într-o imposibilitate profundă. Gândirile simple reacționează la stimuli simpli. Toată viața fusesem convins că moartea e ultimul popas. Ajunsesem acolo și corpul meu acționa instinctual la vederea eului eliminat. Momentul solicita reacții imediate, violente și eliberatoare, dar mă simțeam letargic. Moartea înseamnă lanțuri și cătușe care, fizic, nu există, dar simțeam un efect de înfrânare.

I-am văzut pe toți înșeuând și părăsind locul. A mai rămas doar Vraciul, așezat turcește dinaintea focului, și cadavrele noastre. Al meu și al tovarășului Haw-a-Wap. Scântei mărunte ca niște semințe de in s-au ridicat în aer.

— Vino, așează-te! mi-a cerut Vraciul.

M-am apropiat, în timp ce auzeam rămășițele vocilor grupului topindu-se în depărtări. Râsete și dialoguri puternice. M-am așezat de partea cealaltă a focului, deși un dialog cu el era cea mai puțin dezirabilă dorință. M-am

uitat atent și cu furie în scânteile alea două, care țineau locul ochilor. Faptul că nu avea un chip, ci numai o negreală învăluită de materialul glugii, era un mare avantaj pentru Vraci. Am simțit o nevoie disperată de indicii, am simțit că pierd controlul, am simțit cum mă prăbușesc în mine.

— E unica modalitate de luptă. Regele e la fel de puternic ca Raza-de-întuneric-din-lumină. Victoria e dincolo de o luptă banală.

Imaginea ei mi-a contrabalansat timp de câteva secunde greutatea sufletească. Mi-am amintit de privirea albastră și frumusețea trupească fără meteahnă. Câte războaie nu s-au iscat în istoriile lumilor pentru sau din cauza unor femei? M-am gândit dacă nu cumva existase un șiretlic. Luptam eu, oare, pentru adevăr? Sau pentru dorința ascunsă, aproape inconștientă, de a o avea pe Raza-de-întuneric-din-lumină? Mi-am scotocit prin minte și prin suflet și balanța a început să lucreze din nou. Dreptatea și faptul că fusesem folosit drept momeală a ridicat celălalt tas – cel care cântărea dorințe ascunse. Simțeam o zvâcnire în coșul pieptului. Cunoșteam semnul. Era nevoia acerbă de răzbunare.

— M-ai ucis! M-am uitat înspre cadavre. Ne-ați ucis.

— Ești mort, dar nu pierdut. Încă! Există o cale.

Întotdeauna există o cale. Problema e că rareori se întâmplă să fie una simplă.

Decorul a vibrat discret. Un lichid negricios a început să șiroiască în lungul norilor fumurii. Ai fi putut să spui că-s șerpi negri, dar nu eram prea sigur de treaba asta. Focul tot nu contenea să trosnească, deși era alimentat doar de o mână de vreascuri uscate.

Nesiguranța îmi înflorea pe față.

— Încă mai e timp. Încă te mai poți salva. Timp de trei apusuri, vraja te va ține în siguranță.

Mi-a arătat înspre simbolul pe care mi-l desenase pe antebraț. Trei cercuri de mărimi diferite, într-un cerc mai mare. Pulsa cu o lumină aurie. M-am ridicat și am lovit cu piciorul vreascurile arzânde. Un val de scânteie a plecat înspre Vraci. A stat țintuit locului, dar a schițat un gest discret, defensiv. Poate pentru că nu se așteptase să împrăștii focul? Eram, până la urmă, o fantasmă.

— Sunteți niște secături ordinare!

I-am întors spatele și am plecat în nicio direcție anume. Pur și simplu, am început să mă îndepărtez de el. M-am uitat din mers la cadavrele rânduite în iarbă. Noaptea arunca umbre grele peste chipurile împietrite. Luciul specific pielii broscoiului dispăruse. Fața îi era crestată de zeci de fisuri, ca o pânză de păianjen atipică. Eu eram un mort ceva mai arătos, dat fiind faptul că aveam o piele mai puțin sensibilă. Detaliul avea să se schimbe oricum peste numai câteva ore. Partea bună era că nu intenționam să rămân acolo prea mult timp. Când ajungi la înghesuială, începi să dai din coate, începi să cauți soluții. Și asta intenționam să fac. Pe lângă faptul că urma să mă țin cât mai departe de nenorociții care-mi făcuseră felul. Cel puțin pentru o perioadă de timp. Brigada nu uită, nu iartă. Când nu poate, amână. Dar niciodată nu renunță. Aveam să mai am eu o vorbă, două cu indivizii ăștia. Și, zeii îmi erau martori, aveam să-i târăsc după mine până în Iad. Sau să mă întorc eu după ei, imediat ce aveam să mă dumiresc în ce fel poți căpăta o permisie în Infern.

Puțin mai încolo, noaptea a început să vibreze și mai puternic. Priveliștea a început să se umple cu siluete. Un cerc uriaș, conturat dimprejurul meu. Voci sparte. Cuvinte multe și abia inteligibile. M-am uitat la simbolul de pe antebraț. Nu mai pulsa, rămăsese doar o aură mocnindă, diluată. Și tot continua să-și piardă din intensitate. Mi-am ridicat privirea și formele nu mai erau indistincte. Aveau chipuri. Erau cei din Brigadă, inclusiv Haw-a-Wap. Expresii sculptate în măști triste, nuanțe de reproșuri. Și mai erau acolo sute, poate mii de fețe furioase care ar fi putut cu ușurință să eclipseze o furtună.

Aș vrea să spun că nu am fost speriat, dar asta ar însemna să mă mint. Mai mult decât atât, eram îngrozit. M-am tras îndărăt, pași repezi călcând ireal iarba din lumea de dincolo. Cercul a început să se strângă.

Să încerc să fug ar fi fost o idee prostească. Să mă împotrivesc, n-aveam habar cum. Așteptarea a fost unica soluție și nu era deloc una cu parfum de fericire. În mai toate folclorurile morții sunt arătări simbolice. Erau cunoscuți de-ai mei, logica îmi spunea că n-ar fi trebuit să fug. Necazul era că ceilalți aveau, cumva, puterea să aducă fricii mele substanță. Nu are rost să te temi de un lucru pe care-l știi. Dacă unul te atacă folosind un cuțit, teama nu-i decât o pierdere de timp. Mai bine folosești secundele alea căutând soluții. Adevărata problemă apare atunci când nu știi cu ce anume te lupți.

Ajunsesem un mort printre morți și ceva din privirile alea nu-mi lăsa impresia că veniseră acolo să-mi ceară păreri despre lume.

— Vin după tine. Te vor.

Era Vraciul, nemișcat, vorbindu-mi calm de dinaintea focului. M-am uitat la el. A urmat un joc scurt din încheieturile mâinilor și luminiscența simbolului de pe antebrațul meu a început să se intensifice. Cercul de siluete venind către mine a devenit moale și s-a topit sub puterea sporindă a vrăjii. Brusc m-am gândit că nu mai eram în postura să emit pretenții vindicative. Cel puțin nu în gura mare. Mi-am reluat locul proaspăt părăsit, pe partea opusă Vraciului, privindu-l cu un calm de contrabandă printre floricele de scânteie ridicate de flăcările jucăușe.

— Ce vreți de la mine? i-am spus.

— Știi deja ce vrem. Să-l asasinezi pe rege.

Mi-am ridicat mâinile, cam la nivelul vârfurilor văpăilor tremurânde ale focului. De data aia am trecut prin flăcări. Când lovisem și împroșcasem decorul cu scântei, lucrase implacabil furia.

— Cum aș putea să fac asta acum? Sunt o stafie. Trec prin lucruri.

Dar nedumerirea mea a fost pur demonstrativă. Am simțit cum sufletul începe să mi se așeze. Parcă puteam să ating temelia proaspătă care se ridica drept fundamentul noii lumi în care poposisem. Poate că nu le văzusem eu pe toate la viața mea, dar ceva-ceva pricepeam. Vraciul dădea dovadă de un calm iritant și am știut că avea să-mi spună ce era de făcut. Motivul a fost o deducție simplă: nu poți să fii atât de liniștit dacă nu urmezi un traseu bine stabilit. Deci, nu existase niciun alt plan, decât unul în care finalul să însemne beregata mea feliată.

— Am să te învăț cum să-i dobori pe cei vii.

Eram cu adevărat mort. Detaliul m-a zguduit din nou. Cumva, trebuia să trec peste inconvenient. Trebuia să accept ideea, altfel frământările aveau să-mi încâlcească pașii precum șireturile desfăcute de la încălțări. Avea oare să-mi explice? Asta ar fi însemnat că puteam să-l omor. Ar fi fost atât de simplu.

— Bine! Arată-mi.

Trebuie s-o recunosc, m-am așteptat la expuneri pompoase și râuri de cuvinte magice. Tot ce a făcut a fost să-mi întindă un cuțit cu lamă scurtă.

— Poate fi folosit pentru o singură lovitură.

M-am întins după cuțit. O sete maniacală de răzbunare a început să-mi pulseze în minte. Mă aflam sub cele mai bune auspicii sperate din umila mea existență acorporală. O finală lovitură de cuțit și apoi Infernul. La naiba! Gustul parfumat al răzbunării ar fi meritat fiecare clipă de chin ce avea să vină.

În ultimul moment, Vraciul a ferit cuțitul și pumnul mi s-a strâns în gol. Stelele dinăuntrul glugii m-au fixat un timp, apoi mi-a spus:

— Cel ce te fură pentru un timp de lângă moarte e stăpânul absolut. Nu-ți irosi inutil șansa pentru o vendetă pe care știi din start că nu o poți câștiga.

Avea dreptate și furia răzbunării îmi jucase feste. Xao avea o vorbă. De fapt, avea el mai multe, cam pentru fiecare situație. În fine, ideea e că oamenii se pricep cel mai bine să fie oameni. Uneori, chiar și profesioniștii au momentele lor de răscruce. Mi-a întins din nou cuțitul și de data asta l-am luat.

— Nu uita. Tot ce ai sunt nici măcar o clipă mai mult de trei apusuri de soare și o singură lovitură de cuțit.

— De ce v-aș ajuta?

Mi s-a părut cea mai bună întrebare a momentului.

— Ca să te salvezi, mi-a zis sec. Lovitura de cuțit va zgudui sufletul regelui și tu îi vei fi luat locul imediat. Sufletul tău va pune, efectiv, sigiliu pe trupul lui.

S-a ridicat, a scos de la brâu un săculeț cu pulbere din aia călăuzitoare și a mormăit un descântec. A vărsat conținutul și praful sclipitor a început să urce înspre zare în lungul nopții răcoroase. Am continuat să ne uităm unul la altul o vreme, fără să ne fi spus nimic. Când sunt atât de multe de spus, mai bine taci.

M-am întors în direcția șerpuindă a luminii și mă pregăteam să plec. Vraciul mi-a făcut un semn din mână.

— Arcul. Ia-l! Cu el ai să poți doborî pe cei ce-ți seamănă. Și grăbește-te. Efectul prafului e limitat.

Am luat arcul. Am fost surprins că am putut să-l simt. Deci, până la urmă, armurierul ăla nu era chiar de două parale.

Ce-mi povestise Vraciul puteau să fie la fel de bine baliverne. M-am gândit totuși că deranjul ar fi fost mult prea mare ca să fie numai vorbe în vânt. Cu toate astea, resursele reușitei mele fuseseră reduse la nivelul speranței. În tot timpul în care am urmărit licărul călăuzitor, m-am uitat la simbolul de pe antebraț, din ceas în ceas, speriindu-mă de fiecare dată c-o să se estompeze înainte de termenul limită promis, contemplându-i haloul. Uneori, chiar mai des de atât. Aveam o armă limitată la o singură

lovitură și o dâră de lumină care-mi arăta calea. Era aiurea, dar trebuia să găsesc o cale să mă adaptez. Supraviețuirea ți se inculcă în minte încă de la prima gură de aer. Deși definiția ei, în cazul meu, era alterată la un nivel anonim, tot se încăpățâna să-mi zboare din minte. Eram un mort. O stafie. Nici măcar prea bine deprins cu noile reguli. Trebuia să ucid un rege și să-i iau locul. Nimic imposibil. Sunt forțe și întâmplări care rup orice rațiune și nici n-ar fi fost primul sau ultimul rege mort. Doar că n-ar fi stricat mai multe detalii. Și poate o mână de ajutor.

Lipsa lui Haw-a-Wap îmi storcea inima. În cazul în care mai aveam una, fie și la un nivel alegoric. În general, se zice că stafiile sunt posomorâte, dacă nu chiar deprimate. Deci n-ar fi fost un motiv în lume care să mă facă să cred că tovarășii ăia morți, pe care abia ce-i zărisem în cercul imperfect de cadavre umblătoare, ar fi trebuit să-mi surâdă. Cine poate să știe, poate că erau invidioși pe șansa mea. Poate sufereau. Falsă sau ba, pentru moment, posibilitatea scăpării exista. Cel puțin la nivel teoretic.

Poate că era vârsta și poate că începusem să ne ieșim din mână. Sau pur și simplu fusese mâna destinului. Toate lucrurile se destramă la un moment dat. Nimic nu-i etern. Noi, profesioniștii de crom, fuseserăm fără cusur până la un anumit punct. Apoi, cineva sau ceva, de acolo, de sus, hotărâse că era momentul. Și în urma deciziei critice nenorocirile au început să curgă peste Brigadă cu efectul unui butoi de ulei încins. După toate aparențele eram singurul care se mai ținea cu dinții de viață. Cât avea să mai țină și trucul ăsta, era un mister total la care refuzam să cutez.

Noaptea era mai profundă ca o piatră de obsidian. Trupurile trase în țeapă se întețiseră până în punctul în care deveniseră, efectiv, o pădure de cadavre. Numai gândul că vraja simbolului ar fi cedat fără un motiv anume, m-a cutremurat. Trebuie să fi fost acolo sute de stafii rătăcind ca niște zombi după răzbunare. N-ar fi fost de acuzat. De cele mai multe ori, în urma unui necaz de proporții, simți nevoia să răspunzi răului cu un rău mult mai mare. Așa funcționează lucrurile. Atât de simplu. Răzbunarea contrabalansează nebunia. Dacă s-a rupt pârghia, te-ai dus pe copcă. Te așteaptă balamucul. Ori, cel puțin așa credem noi, ăștia care încă mai avem mințile în cap. Ai văzut vreun nebun văicărindu-se că-i nebun? Eu nu. Deci poate că nu-i chiar așa de rău. M-am gândit atunci că dacă aveam să mai suflu, nu era rău să acord o șansă teoriei. Avea să mă scutească de o mulțime de complicații. Și, unde mai pui, ar fi fost o cale destul de simplă pentru rezolvarea câtorva probleme.

Înaintând printre cadavre schingiuite, m-am gândit că niciunde nu înflorește prietenia la unison. Prin mecanisme tainice, oamenii reușesc să găsească motive de luptă în oricare lume. Pentru avuții, dragoste și mai ales pentru putere. Sângele curge valuri și presupun că există un anumit tip de zei care se hrănesc cu sânge și durere, la fel cum există zei care se hrănesc cu iubire. Și sângele e tot un soi de nectar, durerea un fel de ambrozie. În mod evident, pentru ei. Pentru muritorii de rând e doar noroi spiritual, ca lor să le fie mai bine.

Am văzut cum pulberea călăuzitoare începe să-și piardă din intensitate și imediat ultimei văpăi am auzit voci șu-

șotind prin întuneric. Primul instinct a fost să mă ascund. Pe urmă mi-am amintit că nu prea existau motive să fac asta. Mi-am dezamorsat mușchii. Fie ei plămădiți numai din vapori, tot mi-am simțit umerii și pulpele zvâcnind ca răspuns la auzul vocilor necunoscute. M-am furișat precum o vulpe. Știam că nu aveau cum să mă audă sau să mă vadă. Eram o nălucă prin noaptea friguroasă. Dar tot m-am apropiat de ei tiptil. Nu ai ce să faci. Deprinderi cazone. Astea te bântuie și prin Iad.

Nu puteam să-i văd, așa că la început m-am ghidat după vocile lor. Erau doi soldați și stăteau în dreptul unui mărăciniș. Destul de gălăgioși pentru niște străji. Apoi am văzut cum își treceau sticla de băutură de la unul la altul. M-am apropiat cât am putut de mult, tot temându-mă inutil că am să calc pe vreo ramură și am să mă dau de gol.

— Mi se pare o tâmpenie rondul ăsta de noapte, a spus unul.

— Mie îmi spui.

— Au trecut mai bine de două luni de la luptă. Nu s-a mai întâmplat nimic.

Sticla de băutură a trecut dintr-o parte în alta.

— L-am auzit pe căpitan. Se tem de un atac ascuns. Există zvonuri că s-ar fi plătit o trupă de asasini.

Asta explica multe. Vraciul, sau oricine orchestrase cu adevărat atacul, pusese la cale un plan interesant. Lupta fusese doar o diversiune. Avea sens de ce făcuserăm drumul prin pădure. Trebuia să stăm la adăpost o vreme și să lăsăm impresia că lupta fusese abandonată.

— Căpitanul, în ultimul timp, se poartă ca un animal turbat. Numai tunete și fulgere.

— Sunt la mijloc spioni. Ăsta-i motivul.

Am zâmbit. Era sămânța pe care o sădisem cu Haw-a-Wap. Prinsese rădăcini și făcea zile fripte conducerii inamice. Mi-am amintit de batracian. Tristețea a încercat atunci să-mi sărute buzele. Am sărit într-o parte, ofuscat, și i-am tras un picior în vintre. Piei, târfă de doi bani!

— La cea mai mică suspiciune riști să fii spânzurat.

— Știu pe unul care a mierlit-o în felul ăsta. Nu l-aș fi crezut drept un turnător. L-au văzut unii cum schimba informații cu inamicul.

Rezultatul panicii și a minților parșive. Așa a funcționat trucul ăsta dintotdeauna. Ai o datorie de care nu mai poți să te achiți? Nimic mai simplu. Când teama trădării atinge proporții paranoice, e de ajuns să depui o mărturie falsă. Cea mai vestită ispravă a noastră a fost în Hanum, un oraș de pescari din apropierea Mării Moarte. Zaruri-Vesele, un brav tovarăș din Brigadă, după ce se cherchelise binișor, a simțit nevoia unei poante. Orașul ăsta e împânzit de trădători cumpărați pe bani grei și în scurt timp conducerea de aici va atârna în știreang, le-a spus el unor soldați de-ai locului. Parteneri de jocuri de noroc și la fel de matrafoxați. În dimineața următoare ne-am văzut de drum. La nici o lună, au ajuns la urechile noastre vorbe că o duzină de cămătari atârnau în știreang. Fuseseră văzuți întâlnindu-se cu indivizi dubioși și raportați de mai mulți „cetățeni de bună credință".

— Mda! În ziua de azi nu știi pe cine ai vecin. E bine să te ții departe de indivizii suspecți. Te poți trezi tras în groapă după ei.

— Că bine zici, prietene.

Concluzia a meritat o gură zdravănă de băutură. S-au cinstit unul pe altul. Chiar și dacă n-aș fi fost fantomă, tot n-aș fi avut cea mai mică problemă în a-i spiona pe indivizii ăia. Asta e diferența dintre profesioniști și soldații de duzină. Aceeași diferență ca între un câine dresat și o potaie.

Am trecut pe lângă ei și i-am văzut cum li se strâng umerii din cauza frigului. Se zice că în preajma stafiilor temperatura scade dramatic. Ar fi putut să fie de la asta sau, pur și simplu, era o noapte rece. Detalii, mi-am spus ca pentru mine, în timp ce m-am îndepărtat de soldați. I-am auzit o bucată bună de timp cum sporovăiesc. Gurile alea sparte ar fi făcut bine să-și schimbe meseria.

Cadavrele trase în țeapă au început să se rărească pe măsură ce am înaintat. Nu mai aveam pulberea care să mă ghideze, dar din moment ce dădusem de străji, era limpede că în oricare direcție înaintam, tot aveam să ajung în cele din urmă la destinație. Am continuat să merg. A fost dimineață și pe urmă a fost o zi de primăvară, care mi-ar fi făcut inima să tresalte de bucurie, dacă nu ar fi fost simbolul desenat pe antebrat. M-am uitat la el de nenumărate ori, așa cum m-aș fi uitat la o clepsidră sau la un ceas de perete. Tic-tac! Tic-tac! Cel mai puternic și mai dureros sunet care a existat vreodată. Sunetul timpului scurgându-se în lungul albiei vieții. Un râu molcom, de neoprit. Am călcat pe iarba proaspăt mijită și am trecut printre ramuri înmugurite, cu fantoma mirosului naturii crude în nări, sperând că nu peste mult timp aveam să

zăresc forma cetății Colților-de-Fildeș profilându-se peste cerul larg din lazulit. Dar nu am văzut decât niște creste semețe de munte, sub ceața densă a depărtării. Într-un fel, nu-mi făceam griji. Devreme ce întâlnisem deja un rând de străji, n-ar fi trebuit să mă despartă prea mult teritoriu de castel. Am continuat să merg și să mă bucur pe cât de mult îi este permis unei stafii să se bucure de peisaj. Toată ideea cu natura mă făcea să mă simt ce nu eram. Mă făceam să mă simt din nou viu. Știam că era doar un alt sentiment fals, dar m-am complăcut în el până la căderea serii.

Din nou noapte, am alunecat printre forme negricioase de vegetație și pe sub o boltă mărinimoasă plămădită din stele. Noaptea era liniștită și promitea calm până la capătul ei. Atunci i-am zărit fără să vreau, la numai doi pași de mine. Tot străji, numai că erau un alt fel de străji. Doi lupi și un urs. Amușinau aerul după un vânat aproape palpabil, dar care nu putea fi văzut. Am înmărmurit. Fuseseră pitiți atât de bine, încât și cea mai iscusită iscoadă ar fi avut de furcă în a le lua urma. Ei, ăștia da soldați, mi-am spus admirativ. Eram la doi pași distanță și am putut să-i văd cum se frământă. Ceva îi neliniștea. Aveam eu o idee cam despre ce era vorba. Îmi adulmecaseră prezența, așa cum simt de regulă animalele primejdia unui cutremur. Am început să mă îndepărtez, fără să-i scap din priviri. M-am retras până la o distanță la care am considerat că sunt în siguranță. Unul din lupi a făcut un semn din cap. A fost un ordin, pentru că ceilalți doi au plecat să arunce o privire prin împrejurimi. Au făcut un cerc

mare, închis, cercetând locul cu băgare de seamă și ajungând tot în punctul din care au plecat. A trebuit să-mi schimb poziția de vreo două ori ca să mă feresc din calea ursului. Fără rost, n-aveau ei cum să mă vadă, dar m-am gândit că nu era bine să-mi las apucăturile de spion să-mi ruginească. În eventualitatea în care aveam să duc la bun sfârșit planul. I-am urmărit în tot timpul acela cu priviri încordate. Noaptea și umbrele îmi mai jucau feste, dar m-am descurcat. Pentru o clipă, în liniștea aia absurdă și falsă, mi-a părut că aud din nou voci. Mi-a trebuit un timp să pricep că animalele vorbeau. Nimic ieșit din normal, problema era că nu puteam să pricep o iotă din ce spuneau. Nu auzeam din pricina distanței și cel mai sigur din cauza faptului că vorbele erau alterate de gâtlejurile animalelor. Jivinele și dobitoacele n-au fost create să glăsuiască. În cele din urmă s-au găsit soluții. Auzisem povești despre cum reușiseră unii să dreseze animalele obișnuite și-n lumea noastră. Cu metișii de genul lui Haw-a-Wap era o cu totul altă poveste. Fie apăruseră de pe urma unor vrăji, fie erau lucrări ale unor zei jucăuși și inventivi.

Am început să mă apropii și i-am văzut cum s-au apucat să se foiască iar. Am stat un timp pe loc, pe urmă am avansat din nou. Poate că ar fi fost mai la îndemână să plec. Să grăbesc pasul. Nu știu de ce, dar n-am putut să fac treaba asta. Pur și simplu, am trăit cu impresia că erau mai mult decât simple străji. Că aveam să aflu ceva util. Sau putea să fie o banală pierdere de timp. Xao avea dreptate. Oamenii se pricep cel mai bine să fie oameni. Și mai spunea că indecizia e suflarea unui demon. Te face să te

pierzi în detalii inutile. Exact ceea ce făceam eu. În cele din urmă, am ajuns suficient de aproape de ei ca să pot să pricep ce spuneau.

— Ceva nu bine, a mârâit ursul.

— Da! Ceva aici, a întărit unul din lupi.

— Și totuși nimic, a spus cel de-al doilea lup.

Ursul s-a încruntat.

— Vrăji?

— Nu. Fără miros. Trebuie miros vrăji. Acru. Amar. Putoare. Dar aici nimic.

— Nu place, le-a zis lupul căpetenie, cel care rămăsese pe loc cât ceilalți doi inspectaseră împrejurimile.

— Anunțat castel?

— Nu! Departe. Nu pot lăsat post descoperit.

— Plecat doar unul. Eu! a spus celălalt lup. Mai puțin două zile ajuns. Voi rămas.

Căpetenia a rămas pe gânduri. Eu m-am cutremurat dintr-odată, fixând cu disperare simbolul lucitor de pe antebrațul. Mai aveam la dispoziție două apusuri de soare. Două zile. Ce însemna asta? Dacă erau două zile de mers chiar și numai la trap, eram un om pierdut. Prea puțin timp.

— Bine, a acceptat lupul căpetenie. Plecat!

Voluntarul a încuviințat cu o scuturătură fermă din cap și a luat-o din loc de parcă cineva i-ar fi dat foc la coadă. Timp de o fracțiune de secundă, am rămas consternat. Pe urmă mi-am venit în fire și am luat-o la fugă pe urmele lupului. Noaptea a făcut ca presimțirile mele să pară și mai sumbre. Am fugit cât m-au ținut picioarele și lupul

tot a fost la o distanță apreciabilă înaintea mea. Am trecut printr-o pădurice, care a servit numai bine de camuflaj lupului, pentru că n-am mai putut să-l văd. N-a fost niciun necaz, am trecut de-a dreptul prin trunchiuri și tufe. Dar tot a trebuit să fiu cu băgare de seamă, să mă opresc din când în când, să observ mișcările tufelor și ramurilor pe care lupul le deranjase în goana lui. Pe urmă am ieșit într-o câmpie largă și am putut să-l văd în lungul firului negru și des al ierbii cum sprintează. Urmărirea prin pădurice mă determinase să mai scad din viteză, ceea ce-i dăduse un avans bunicel. Nu era bine! Nu era deloc bine. Și nu neapărat faptul că lupul căpătase avans, ci faptul că nu era suficient timp. Mai aveam, totuși, o speranță. Nicio vietate nu poate să gonească două zile și două nopți fără întrerupere. S-ar fi putut, cu oarecare vrăji, dar după toate aparențele, lupul nu avea de unde să găsească un vrăjitor prea curând. Nu văzusem țipenie de așezare.

Și mai era, într-un fel, asul din mânecă. Fantomele nu au plămâni și mușchi care să simtă oboseala. Deci, cheia reușitei mele consta în durata alocată de lup odihnei. Am alergat și mai tare, cu lupul tăind iarba ca o săgeată, mult înaintea mea.

Cam pe când s-a crăpat de ziuă, animalul a început să dea semne de osteneală. Deja recuperam simțitor din handicap. Momentul când aveam să-l ajung din urmă era doar o chestiune de minute. Nu m-am înșelat. La scurt timp, alergătura lui s-a redus la dimensiunea unui mers grăbit. A mai înaintat poate vreun sfert de ceas și pe urmă l-am văzut dispărând după coasta unui deal. L-am urmat

imediat. Aproape că-i suflam în greabăn. Așa eram de aproape de el. Din vârful dealului, panta cobora puțin mai dulce decât linia unei prăpăstii fără fund. Mult, departe, în spatele liniilor mai multor creste de dealuri, probabil la fel de abrupte, placată de o pâclă din ceață densă, se întrezărea urma fadă a unui castel. De la distanța aia, cetatea era de dimensiunea unei palme. În clipa în care am trecut pe lângă lup, se lăsase în grija unei tufarnițe și am putut să-i aud respirația grea, ca o sfârșeală. Fără urmă de îndoială, animalul avea nevoie de câteva ore bune de odihă, pe care eu nu aveam să le pierd în zadar. Am fugit și mai tare. Cât am putut eu de tare.

În fuga mea, am trecut pe lângă un han de-a dreptul uriaș și un sat cu case răsfirate. Mi-a luat o zi întreagă să ajung în apropierea castelului și atunci m-am oprit să admir construcția. Din piatră trainică, destul de aproape de locul în care ajunsesem. Am putut să văd cărăruia șerpuindă care ducea către poarta principală. Timpul se scurgea vertiginos spre cel de-al doilea apus. M-am gândit că mă mișcasem destul de bine. Mai aveam la dispoziție o noapte și o zi. Lucrurile păreau să se așeze. Cetatea de scaun a regelui era la o aruncătură de băț. Speranța începuse să înflorească din nou ca un boboc de trandafir, când ceva a trecut pe lângă mine cu o viteză năucitoare. Lumina crepusculului adumbrea împrejurimile, dar chiar și așa m-am dumirit că era vorba despre lup. Cumva, îi fuseseră necesare mai puține ore de odihnă decât anticipasem eu. Am luat-o din loc. Dar nu era nimic de făcut să pot măcar să-l ajung, darămite să-l întrec. M-am lăsat învins, cu gândul că toată alergătura, din momentul ăla,

era inutilă. Ajunsesem la o aruncătură de băț de destinație. Aveam suficient timp să-l găsesc pe rege. Ce-ar fi putut să se întâmple, în cel mai rău caz, dacă lupul ajungea înaintea mea? Să-i avertizeze că exista posibilitatea unui atac. Regele avea să-și pregătească garda și să se ferece în cel mai înalt turn. Numai că atacul nu avea să fie deloc cel așteptat. Avea să fie unul cu totul și cu totul special. Am simțit un diafan sentiment de amuzament. L-am lăsat pe lup să-și îndeplinească misiunea în voie și în tot timpul cât mi-a luat să ajung în curtea castelului, am cântărit câteva scenarii posibile după ce aveam să-l ucid pe rege. Cea mai veninoasă era prezumția faptului că nu aveam să mă înșel. Vrăjitoarea urma să vină să-și revendice premiul. Asta era un alt fel de problemă care îmi înfigea o lamă în coaste.

Era noapte în toată puterea cuvântului când am trecut de poarta principală a cetății. Santinele la aproape fiecare pas. Oameni și fiare, deopotrivă. Locul arăta ca și cum ar fi așteptat un asediu dintr-o clipă într-alta. Am mers cu pași cântăriți printre grupurile de soldați, trăgând cu urechea la discuțiile lor. Niciunul nu știa motivul pentru care fuseseră suplimentate posturile de pază cu atât de mulți oameni.

— Un văr de-al meu face parte din echipa de iscoade a regelui, a spus unul.

M-am oprit în loc. M-a făcut curios.

— Și?

— Nu știe nimic despre vreo amenințare. Nicio iscoadă n-a găsit urmă de soldat inamic.

— Și-atunci? Ce-i cu tot balamucul ăsta?

— N-ați auzit? a intervenit altul în discuție. A venit un lup. S-a dus țintă înspre cabinetul căpitanului, imediat ce i-au dat drumul să intre.

— Înseamnă c-a văzut ceva.

— Probabil.

— Ce-ar putea să fie?

Toți au ridicat din umeri și s-au uitat unul la altul nedumeriți. Unul din soldați și-a frecat umerii cu palmele.

— Cam răcoroasă noaptea asta.

Ceilalți l-au aprobat. Am zâmbit în sine și mi-am văzut de drum. Curtea era chiar mare. Aveau două grajduri pline ochi cu frizoni. Când am trecut prin dreptul celui mai apropiat, animalele au început să necheze și să bată din copite. Doi îngrijitori s-au apucat să le liniștească, fără prea mare succes. Zarva s-a topit treptat, pe măsură ce m-am îndepărtat de grajduri. Am trecut și prin dreptul unei armurării. Maestrul fierar temerar trudea la ascuțișul unei săbii dichisite. O piesă superbă. Probabil, arma vreunui ofițer de rang înalt.

Intrarea în castel era vegheată de doi urși. Două bestii de-a dreptul colosale. Ușa era închisă. Mă afecta câtuși de puțin detaliul. Am plecat săgeată către ea. La nici doi pași, unul dintre urși a făcut o mișcare bruscă din cap. Deși n-aveam motive să mă tem, m-am oprit în loc. Eram la o palmă de nasul ursului. S-a uitat fix în direcția mea, cu o privire concentrată. Mi-am lipit ochii de ochii lui. Din nări au început să i se ridice firișoare subțiri de aburi. L-am auzit pe celălalt urs cum mârâie în surdină, apoi a spus:

— Ce-i, Brom?

Brom a continuat să se uite fix în direcția mea. Pe urmă și-a întors căpățâna în altă parte. A studiat grajdurile și armurăria.

— Nimic, a spus cu un mormăit molcom. Doar părut ceva.

Am trecut grăbit prin lemnul ușii. În sala principală erau și mai multe străji, de două ori mai multe ca afară. Vreo două duzini, înarmate până în dinți. Oh! Ce dezamăgire colosală avea să se prăbușească peste ei la final. Pierduseră o noapte întreagă fără rost. Ori, cel puțin asta aveau să creadă ei, când sufletul regelui avea să fie smuls de mult din rândul celor vii. Probabil, cea mai vicleană și tăcută înfrângere din istoria regatului.

Și în acel moment am auzit vocile strigând:

— ...cu noi!

M-am întors și nu era nimic de văzut. Soldați cu priviri plictisite, urși sau lupi mormăind. Apoi, din nou, vocile imprecise:

— ...la noi!

Abia atunci am putut să disting formele lunecând irațional în lungul pardoselii. Nimic concret. Ca și cum aș fi văzut în oglinda unui lac reflexia cuiva alergând și era tulburată de siajul unei bărci. Mi-am privit simbolul. Nimbul auriu era acolo, dar își pierduse mult din intensitate. Era limpede că vraja își consumase bună parte din resurse. Puterea începea să-i scadă. Trebuia să mă mișc cât mai rapid. Fiecare secundă atârna la fel de dureros ca greutatea pierderii unui săculeț plin cu bani din aur. Nu

intenționam să întâlnesc din nou privirile alea furtunoase de morți. Am fugit în lungul scărilor ce duceau spre etaj. Am trecut prin uși și prin ziduri, cu o umbră fadă a glasurilor fantomă suflându-mi în ceafă. Dormitoare, bucătării, săli de mese, debarale și, în cele din urmă, sala tronului. Care era goală. Nici țipenie de om. Nicio strajă, niciun slujitor rătăcind prin ea. Doar un jilț mare, sculptat în blocuri de piatră, un covor colorat care acoperea pardoseala și pături decorative cu simbolul cetății atârnate de pereți. O pajură cu două capete de fiare – un lup și un urs – garnisite cu două spade.

Murmurele au continuat să-mi scarme timpanele. Imaginea spectrală a orologiului lumii mi-a apărut din nou în minte. Și, din nou, tic-tac-ul acela nenorocit. Am părăsit sala tronului și am ieșit în vestibul. Scările m-au ademenit în lungul lor ca laptele pisica. Și am tot urcat, până la capăt, până la cel mai înalt nivel al clădirii. Am trecut prin ultima ușă și regele era acolo. Mă aștepta. Și nu era singur. M-am uitat la el și m-am cutremurat.

Ați văzut vreodată un om în toată firea care să-și piardă cunoștința? Ei bine, am fost la un pas să se întâmple asta. Aproape c-am simțit cum pardoseala urmează să o ia la fugă și are să mă arunce cu fundul în sus. Stăteam într-un colț – da, stăteam, ați auzit bine – și mă uitam înspre ușă. Adică înspre mine. Vreau să spun că eu mă uitam la rege și el se uita la mine. Sau, mă rog, în locul în care presupunea el că ar trebui să fiu. Eram eu, eram noi. Ca o imagine în oglindă. Aceleași chipuri, alte haine. Și mai erau acolo mai mulți tipi. Regele și doi tipi care purtau niște

țoale care mi-au lăsat impresia că erau vrăjitori. Plus încă unul, care m-a șocat cu prezența lui. Regele s-a uitat înspre individul ăla.

— Care-i treaba, căpitane?

Am continuat să mă holbez, fără nicio putere de reacție. Căpitanul era copia perfectă a lui Haw-a-Wap. Lumea asta era o reflexie în oglindă a lumii noastre? Sau era invers? La naiba! Prea multe întrebări pentru o chestiune de viață și de moarte care necesita o soluție fulger.

— Cred că-i aici, a spus unul din vrăjitori.

Mi-am întors capul mecanic, încă neputincios de pe urma șocului întâlnirii. Vrăjitorii au luat poziții ca și cum ar fi urmat o cabală de toată minunăția. Palmele împreunate dinaintea nasului, așezați fiecare pe câte un jilț ceva mai special. Între ei, lipit de perete, era un dulap înalt. Căpitanul s-a repezit și i-a prins pe cei doi cu niște centuri din piele fixate de spetezele scaunelor. Au urmat cuvinte care mi-au părut un soi de incantații și sufletele vrăjitorilor s-au ridicat din jilțuri. Trupurile au alunecat în scaune, atât cât le-au permis chingile, ca niște cârpe ude. Unul din suflete a scos un cuțit de sub paliu și a plecat înspre mine cu o determinare care m-a făcut să mă pierd cu firea. Celălalt a scuipat un descântec și din palme i-a plecat un bolovan de lumină. M-a izbit drept în piept. A fost o lovitură zdravănă. La cât eram de sucit, n-aș fi văzut-o venind nici anunțată de o suită de trompete. Cercul de lumină m-a proiectat prin zid, afară. Am căzut în gol, cu mâinile și picioarele jucându-mi neajutorate pe lângă corp. M-am prăbușit. N-a durut, dar m-a scuturat al naibii

de tare. La ce viteză căpătasem în timpul căderii, m-aș fi așteptat să cad înspre străfundurile pământului o mie de ani neopriți. Dar e ceva cu linia pământului, ceva ocult, care nu lasă lucrurile să treacă dincolo de ea. Probabil, pincipalul motiv pentru care nici morții nu ies din pământ nechemați.

Am făcut eforturi să mă ridic cât mai repede și i-am zărit pe cei doi plonjând prin aer. Nu într-o manieră nedemnă, așa cum picasem eu, ci într-o manieră artistică, aidoma unor acrobați. Au pivotat în gol, cu mișcări elegante, și au aterizat în picioare. Aveau amândoi cuțite. Lamele sclipeau în lumina lunii primăvăratice sau efectul de strălucire venea de la un fel de magie. Oricum ar fi fost, nu mi-a plăcut deloc scenariul promis de intențiile vrăjitorilor.

Am făcut ce face orice soldat indecis. Am început să bat în retragere, încercând să trag de timp și să caut soluții.

Gândește, Dyomran! Gândește, la naiba, omule! Gândește. Fă ceva sau o să crăpi!

Și m-am tot gândit, până ce vrăjitorii ăia doi au fost la numai câțiva pași distanță. M-am și mirat că n-au mai aruncat cu bolovani de lumină în mine. Am pus totul pe seama faptului că e destul de dificil să concentrezi energii în două direcții, simultan. Să nu-ți lași corpul să putrezească și să lupți sub formă spectrală, în același timp, nu-i chiar o joacă de copii. Manevra cu bila de lumină fusese un efort considerabil, menit să mă îndepărteze cât mai mult de rege, care-și cerea acum tributul de energie consumată. Dar nu era un necaz în ceea ce-i privea, aveau să folosească minunățiile alea de lame.

Apoi a venit și gândul salvator. M-a cuprins ca ideea păcii de o mie de ani. M-am întins după arc și aproape în același timp am tras de arcuș. Din nimic a început să lucească linia săgeții. Am tras. Nu cred că s-au așteptat la asta. La drept vorbind, nici eu nu m-am așteptat la ce avea să urmeze. Săgeata a explodat într-o cunună de lumină, care l-a consumat pe unul din vrăjitori în urlete guturale. Privirea a început să-mi scânteieze, de la lumina puternică emanată de reacția violentă. Câteva secunde, am zărit numai stele, pe urmă vederea a început să-mi revină progresiv. Celălalt vrăjitor suferea de un necaz identic. Scăpase cuțitul pe jos și-și ferea privirea cu palmele. Am tras din nou de arcuș. Printre stele rotitoare, am ochit. A avut o soartă identică. A explodat într-o cunună de văpăi luminiscente. Îmi învățasem lecția, mi-am acoperit imediat ochii cu antebrațul drept.

Nu era timp de pierdut. A refăcut traseul până în vârful turnului și m-am oprit dinaintea ușii. De data asta nu aveam să mai fiu luat prin surprindere. Am trecut prin ușă cu arcul pregătit de atac. În cameră mai erau doar trupurile celor doi vrăjitori, fixate de centurile din piele, în jilțuri. Aveau obraji ca de ceară. Am scuipat o înjurătură.

Tic-tac! Tic-tac!

Un fior de promoroacă mi-a cămășuit ceafa. Începusem să simt timpul ca pe un sac de grâne purtat vreme de kilometri buni în spinare. Pietrele zidului au oscilat și am deslușit iarăși mișcarea morților. Continuau să mă urmărească. Simțeau cum puterea vrăjii se consumă încetul cu încetul. M-am uitat la simbol. Era încadrat de aceeași

aură moale, auriferă. Însă cu mult mai slabă ca intensitate decât ultima dată când o analizasem. Am căutat să mă uit prin cameră după indicii. N-ar fi avut timp să coboare cât fusesem aruncat afară. Sau da? Indicii, indicii! Mi-am trecut capul prin piatră și am început să merg în cerc, urmărind fidel linia zidului. Mi-am zis că era imposibil ca regele să nu se fi gândit la un plan de rezervă. Pe undeva trebuia să existe o cale de scăpare. Și am găsit-o, dinapoia dulapului. Evident că pentru o stafie nu mai conta unde era pârghia care declanșa intrarea ascunzătorii. Am trecut prin lemnul dulapului și am urmat panta abruptă a scărilor. Am mers o bucată bună de timp și pe urmă mi s-a părut că-i aud șușotind. Puteau fi vocile morților sau puteau să fie ei. Culoarul urma o curbă descendentă absurdă. La capătul ei am ajuns într-o încăpere care arăta ca o pivniță. Butoaie din lemn, butelcuțe cu vin și un morman de doage, abandonate într-un colț. Căpitanul și regele erau dinapoia lui. Mi-am scos cuțitul și am început să merg înspre ei. Falsul Haw-a-Wap avea și el un pumnal. Îl ținea la vedere și gestul mi-a trezit un sentiment de amuzament. Mi l-am imaginat luptându-se cu mine, lovind aerul zadarnic și stângaci, încercând cu disperare să-și protejeze suveranul. Dar m-am gândit de două ori și am știut că nu acela era scopul adevărat. Îmi doream să mă înșel. Pe scări am auzit răsunând ropote de tălpi care călcau furioase piatra. Am fost la o întindere de brat de ei și am putut să le văd expresiile fețelor prăbușindu-se în deznădejde. Știau că sunt acolo, că-i ajunsesem din urmă. Simțeau frigul. Conștientizau pierzania.

A fost momentul meu.

Am ridicat lama și am lovit, țintind inima regelui. Trupul suveranului s-a cutremurat și sufletul a dedublat carnea. La fel ca atunci când vezi în ceață. Am înhățat proiecția spectrală și am smuls-o din trupul tremurând. M-am aruncat imediat înspre corpul prăbușit pe pardoseală. Senzația întoarcerii a fost ca și cum ți s-ar fi oprit respirația pentru câteva secunde și pe urmă ai inhala o gură de aer rece. Apoi a fost durerea. Mă mișcasem, cumva, și pumnalul căpitanului a mușcat din umărul drept, ratând la centimetri beregata. Mi-a scăpat un vaiet înfundat, m-am împleticit în mișcări stângace de scăpare și am căzut pe o parte. S-a aplecat asupra mea și a lovit din nou. În ultimul moment, am ridicat brațul. Lama s-a înfipt în osul antebrațului. Durerea a săgetat cotul. Din momentul ăla am știu că eram pierdut. Dădusem tot ce aveam mai bun. Acela era adevăratul plan de rezervă al regelui. Victorie prin sacrificiu.

O multitudine de voci au invadat pivnița și au început să vibreze, lovind pereții din piatră. Căpitanul s-a întors înspre intrarea măruntă. Mi-am ridicat privirea. Mai mulți soldați și un lup priveau uluiți scena. Cu voce stinsă, le-am spus:

— Arestați-l! E unul din spioni.

Soldații au reacționat vulcanic. Au sărit efectiv pe căpitan. Doi s-au repezit să-mi ofere ajutor. M-au sprijinit să mă ridic. Mâneca mea dreaptă era complet roșie. Cineva a tras cu putere. A rupt-o și a făcut un garou. Au urmat câteva bandaje improvizate din margini franjurate, mai

mulți soldați sfâșâindu-și propriile cămăși. Căpitanul se zvârcolea și urla din toți rărunchii să-i convingă de marea greșeală pe care o făceau. Nu știam cât avea să țină minciuna oportună, așa că am ordonat:

— Puneți-i căluș nenorocitului! Aruncați-l în temniță. Vreau să fiu primul care-l chestionează.

Mi-au respectat numaidecât dorința. Căpitanul a continuat să se zbată tot timpul cât i-a fost îndesată de-a sila o cârpă în gură. Văzându-i buzele ferecate, m-am lăsat oblojit. Dacă aveam să scap de pe urma atacului și, evident, dacă aveam să mă mișc suficient de repede cât să nu trezesc suspiciuni, mai exista o șansă de izbândă.

Suveranul avea tămăduitori de prim rang. Punea preț pe sănătate sau se temea de moarte ca șoarecele de mâțe. Una din două. După o doftoriceală ca la carte, am fost numai bun de mers. Am rugat o strajă să mă însoțească până la temniță. Câțiva indivizi au încercat să mă abordeze. Am refuzat, făcându-le semn că nu vreau să văd pe nimeni. Păreau oficiali, pivoți de primă mână ai administrației. I-am expediat categoric. M-am prefăcut una cu o furtună, criticând fragilitatea sistemelor defensive și incapacitatea de a detecta spionii inamicilor. Trebuia să mă mișc repede, din cauza a o mie de motive. În principal pentru că nu cunoșteam pe nimeni. De aici puteau să se iște tot atâtea gafe care să ridice suspiciuni.

În temniță, căpitanul fusese închis la izolare. O celulă slab iluminată de o singură faclă fixată în perete. Avea mâinile legate la spate și cârpa care fusese folosită pe post de căluș fusese înlocuită cu unul veritabil, din sfoară și

zăbală de lemn. Când m-a văzut intrând, expresia feței a trecut de la apatie la patimă. Legat, a început să dea târcoale barelor din fier. Un lup în capcană. Am cerut soldatului care mă însoțise să fim lăsați singuri. L-am privit cu inima strânsă. Rana pierderii lui Haw-a-Wap era proaspătă, continua să sângereze. Semăna atât de mult cu el.

— Am venit să-ți propun un târg, i-am spus.

Nu putea să scoată un cuvânt, dar privirea lui spunea totul. Tăioasă ca o lamă de brici.

— Un regat pentru libertate, am adăugat.

A continuat să se uite la mine furios. Era limpede că nu avea încredere în mine. În fond, de ce ar fi avut? Din punctul lui de vedere, viitorul era o ruină. Un drum precis către pierzanie. Tocmai pierduse controlul hățurilor. Căruța avea s-o ia razna.

— Am fost tocmit de vrăjitoare, n-am să neg asta. Sunt un mercenar. Totuși, amenințarea cu moartea n-a fost în plan.

Am început să adaug restul detaliilor. În fond, ăsta era adevărul și nu făcuse deloc parte din plan. N-aș fi acceptat o așa tâmpenie de plan. Din moment ce-mi luaseră viața, a existat tot timpul un risc invariabil de moarte. Aș fi putut să dau greș. Principalul motiv pentru care m-au informat pe jumătate. Știau că aveam să-i refuzăm.

— Așadar, am spus din nou, un regat pentru libertate?

Apoi am tăcut, privindu-l. N-a părut convins.

— Aș fi putut cere să fii ucis, am adăugat.

Deși mi-a părut genul care nu tolera oamenii care înjunghiau pe la spate, atunci am zărit o strălucire de spe-

ranță în privirea lui. Poate că și faptul că era la marginea prăpastiei a atârnat destul de mult în luarea deciziei. A scuturat din cap, însă nu pe de-a-ntregul convins. Dar a scuturat. Știam cum se simțea. Îl înțelegeam, fusesem acolo, în același infern existențial, în momentul în care îmi tăiaseră nenorociții ăia beregata. Gândul răzbunării e dulce ca mierea. Am strigat după soldat și am cerut să-i fie scos călușul și apoi să ne lase din nou singuri. A executat ordinul rapid și precis.

— Ce mârșăvie ai de gând să mai pui la cale? mi-a zis din spatele barelor de fier, vizibil afectat de imposibilitatea momentului.

Focul răzbunării tot continua să ardă în el. Nu-l acuzam, m-aș fi simțit la fel.

— Nimic altceva decât o cale de ieșire din încurcătura asta, am fost sincer. Există o poartă în ținuturile înghețate. Ajută-mă să încropesc o brigadă care să mă ducă până acolo și te alegi cu un regat. Eu am de gând să mă întorc în lumea din care am venit.

— Și moartea regelui? s-a arătat nedumerit.

N-am priceput pe deplin ce a vrut să-mi spună. Putea să fie regretul cuiva care tocmai își pierduse un prieten de suflet sau îmi cerea o posibilă justificare pentru clipa în care eu aveam să nu mai fiu acolo. Într-un fel, avea dreptate. Îl acuzasem de trădare odată. Dispariția regelui fără niciun motiv care să justifice treaba asta, ar fi băgat pe mulți la bănuieli.

— Ce-i cu asta? i-am zis.

S-a uitat la mine lung.

— Am piedut un prieten de suflet, nu doar un suveran, s-a confesat cu o privire de sticlă lichidă.

Văzându-l acolo, în capul oaselor, am vibrat din pricina mâhnirii. Habar n-avea el cum amintirea lui Haw-a-Wap îmi rotea pumnalul în coaste. Observându-i devotamentul, m-a durut și mai mult. Îmi amintea tot mai mult de el.

— Oamenii mor. Atât de simplu, am spus. Astea sunt războaiele. Deși poate nu ai să mă crezi, am pierdut la fel de mult ca tine. Ghinionul și durerea îi cruță numai pe cei morți.

A consimțit în privința propunerii. Riscam serios acordându-i credit, dar ceva mă făcea să cred că nu mințea. Nu pentru că ar fi crezut în asta ca un orb, ci pentru că s-a aflat într-una din situațiile alea din viață în care „nu", pur și simplu, nu este o opțiune. Iar eu m-am bucurat că opțiunile lui se limitau la „da", scoate-mă de aici sau „nu", sunt ca și mort. Asta pentru că începeam să-mi fac o idee generală despre planul general. Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină avea să vină să-și revendice trofeul în cel mai scurt timp. Să facă din două regate unul singur. Din câtă istorie știam eu, nu existase niciodată un regat cu doi regi. Deci, unul trebuia să dispară. Am să vă las pe voi să ghiciți care.

Următoarea mișcare a fost un consiliu regal. Sala tronului era arhiplină, numai petice de fețe încordate, oriunde

îți aruncai privirea. Eu stăteam pe tron – ca să vezi ironia sorții, chiar că nu-mi plăcea. Mă simțeam ca un cocoș din ăla țanțoș cocoțat pe un vârf de scândură dintr-un gard șubred. A trebuit să inventez o stratagemă. Căpitanul, Maxhal era numele lui, fusese atins de o vrajă inamică și asta-l determinase să vrea să-mi facă felul. M-au crezut. În fond, pe toți zeii, eram regele lor.

Căpitanul era în coasta mea și tăcea. La început fuseseră doar șoapte, pe urmă, din cauza faptului că eu sau Maxhal n-am scos o vorbă, vocile au început să asedieze pereții. Mulțimea se împărțise deja în două tabere. Una susținea cu ardoare chemarea la arme, cealaltă pleda pentru diplomație și atenție sporită. Niște naivi, m-am gândit, să mai spere în armistiții.

— Liniște! a urlat căpitanul după un timp.

Mulțimea a încremenit și s-a holbat la el ca la un totem care prinsese, în mod neașteptat, viață. Apoi au început să șușotească.

— Liniște, am zis! a tunat din nou Maxhal.

De data aia chiar că ai fi putut să auzi un bondar cum bate zevzec din aripi. Atât de profundă era tăcerea.

— Nu există nicio cale de mijloc. Există doar lama spadei. Numai asta ne mai poate apăra regatul.

Cei care preaslăveau chemarea la arme au izbucnit în urale. Tabăra adversă a înțepenit în neputință, cu o oarecare urmă de dispreț pe fețele triste. Bagseamă, ăia erau cărturarii, scribii și toată adunătura specifică. Genul care încă mai credea că lumea poate fi salvată de politicile fine, nu de lovitura unui buzdugan. Niște naivi, ca peste tot.

Habar n-aveau ce-i aștepta. Probabil că mulți din ei văzuseră câmpul de luptă de la kilometri buni distanță. Într-un fel, ai fi putut să le dai crezare. De la distanța aia nu prea poți să vezi sângele șiroind sau mormanele de mațe deșirate, smulse din pântece sfârtecate. Vezi doar o învălmășeală de brute care lovesc încolo și încoace. Recunosc, oricât m-aș fi străduit să fiu indulgent, tagma învățaților nu a fost niciodată preferata mea.

— Nu te-ai săturat de sânge, căpitane?

Glasul s-a suprapus peste acalmia generală. Strigase un individ la vreo cincizeci de ani. Avea barbă albă, bogată, aranjată și pieptănată exagerat de ordonat. Ochi vii, duri, cenușii ca doi bolovani. Purta o robă împopoțonată cu tot felul de cusături fistichii. Albastru închis peste mult verde și o târnă de brizbrizuri în tonuri întunecate. Căpitanul a sărit de unde stătea și a pornit înspre el cu pași repezi. Mi l-am imaginat scoțându-și iute sabia din teacă și lovind aprig, în stânga și în dreapta. Oamenii s-au tras în lături din fața căpitanului, lăsând în urma lui o dungă ca albia unui râu desecat. Cărturarul, sau ce o fi fost el, a stat nemișcat. L-a înfruntat pe Maxhal cu o detașare calculată până la ultima scânteie din priviri. Bagseamă, acolo era o treabă veche. Când au fost nas în nas, aș fi putut să jur că aveau să se apuce de gât reciproc, încercând să se sugrume în mod barbar. Dar tot ce au făcut a fost să se dueleze cu sclipirile de oțel din ochi. Apoi, după un timp în care mai mulți s-au uitat când la mine, când la cei doi, ca și cum mi-ar fi cerut să intervin, să fac ceva, căpitanul a spus:

— Dar tu nu te-ai săturat, mai mare dintre cărturari, să tot ceri îndurare zeilor? Să cerșești în fiecare miez de noapte ca ziua ce va să vină să aducă lumină lină, nu umbra de sub aripa morții?

Cărturarul a continuat să-l sfideze pe căpitan cu o supremă stăpânire de sine. Figura lui era o redută, dincolo de ea numai zeii puteau să știe ce se ascundea acolo.

— Eu propun să trimitem soli, a spus bărbatul cu un ton rece. Poate că există o neînțelegere la mijloc.

Etala indiferență, în cea mai brută formă a ei. Dar eu l-am citit ca pe o carte, nu mă impresionez chiar atât de ușor. Era măcinat de neliniște pe dinăuntru. Semnele erau acolo, dacă știai unde să le cauți. Avea, totuși, o siguranță care nu putea fi trecută cu vederea.

— Tu nu ești în măsură să decizi, Lay, a continuat să-l sfideze căpitanul. Și nu mai fi atât de naiv, bătrâne. Vrăjitoarea aia blestemată vrea piatra. Nu e nicio neînțelegere la mijloc. Atât de simplu!

Când lucrurile par că încep să apuce pe căi absurde, nu-i bine să stai cu mâinile-n sân. Dacă poți să faci ceva, cât de mic, fă-o! Eu eram în măsura asta. M-am ridicat de pe tronul de piatră rece și am strigat la cei doi cocoși:

— Ajunge! Nu faceți nimănui un favor dacă vă certați. Ba dimpotrivă.

Maxhal m-a tăiat pe din două cu privirea. Lay s-a uitat la mine surprins, ca și cum nu s-ar fi așteptat la asta nici într-o mie de ani. Și atunci mi-am amintit. Regele și căpitanul erau sudați de o prietenie fără cusur. Probabil că suveranul îl susținuse de fiecare dată pe Maxhal. O intervenție obiectivă avea darul să surprindă.

Am sugerat să se supună totul la vot, doar ca să profit de răgaz să pot să-i vorbesc lui Maxhal. A început din nou hărmălaia. A trebuit să-i strig în ureche ca să mă fac înțeles. I-am cerut căpitanului să-mi explice care era, de fapt, planul Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină. Mi-a înșirat o serie de ițe complicate. Comploturi care se întindeau peste ani și ani, ca firele unei plante cățărătoare pe un zid, și o poveste de dragoste enigmatică, consumată între rege și actuala vrăjmașă a Cetății-de-Fildeș. Asta explica multe și, în principal, felul în care ea se uitase la mine de fiecare dată când privirile ni se lipiseră. Mințile iubitelor abandonate – dar nu chiar toate, recunosc – sunt impregnate cu ceva sumbru. Și atunci am știut că regatul ăla era pus sub semnul blestemului. Ura izvorâtă din decepția iubirii e un balaur cu miriade de capete. Unul care nu cunoaște iertarea. Avea să vină și să ardă totul până la temelii. Numai așa ar fi putut să se vindece de ura alimentată de decepție.

— Trebuie să găsim soluții eficiente și să acționăm cât mai urgent, am spus.

Treaba asta s-ar fi tradus, în linii mari, că eu trebuia să-mi iau tălpășița cât mai curând de pe tărâmul ăla, iar ei să facă bine să-și păzească dosul de șuturile ce aveau să vină, negreșit.

Buf! În momentul ăla, ușa sălii s-a izbit furios de perete. O voce înspăimântată a anunțat o invazie cum nu s-a mai văzut. Mai bine de trei sferturi din cei prezenți s-au bulucit dinaintea ferestrelor. Eu am reacționat ceva mai lent. M-am ridicat din tron și am pornit cu pași calculați

înspre cea mai apropiată fereastră. Toți se fereau din calea mea, făcându-mi loc. Am trecut printre ei, cu ideea nebună că aveam să fiu deconspirat suflându-mi în ureche. M-am uitat afară. Orizontul era o procesiune de forme care m-a făcut să vibrez emoțional. Erau mulți, incredibil de mulți, o armată formidabilă. Când reușise să-i adune? Pe deasupra formațiilor de soldați, în lumina zgârcită a după-amiezii, pluteau fire luminiscente care se încolăceau, urmărind un ritm deliric. Ăștia erau dragonii și șerpii vracilor. Și mai era acolo, veghind mefistotelic întreg spectacolul grandios al armiei, perechea aceea de ochi, profilată fantomatic pe formele rotunde ale norilor, cea care-mi bântuise visele cu zile în urmă. Ochii ei, mintea mea, scânteie și presupuneri ce aderau la filosofii pesimiste.

Mai văzusem cetăți prăbușindu-se, de nenumărate ori, însă asta avea să fie una din aia cu ecou.

Afară, în vecinătatea zidurilor, au început să urle goarne și să răzbată ordine ferme cu duiumul. Puteai să auzi lamele săbiilor cum alunecă furios și iute în lungul tecilor. Urși mormăind agitați, lupi urlând mesaje urgente pentru fârtați. Frizoni bătându-și nervoși copitele de pământ și nechezând.

M-am uitat la căpitan. Părea obosit, aproape de capătul speranței. Nu-l invidiam. Sufletu-i avea să iasă tocit din încăierarea cu Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină. Și, cu siguranță, nu avea să fie singurul. L-am tras de o mână, mai într-o parte.

— Avem o înțelegere, i-am spus pe un ton moale, pe care-l folosești de regulă să-i temperezi pe cei speriați.

S-a uitat la mine. Chiar a părut speriat. Asta m-a făcut să mă întreb: mai aveam, oare, o înțelegere? În sală continua să domine haosul. Fiecare se certa cu fiecare. Nimeni din cei prezenți nu îndrăznea să facă ceva cu adevărat util. Ca de exemplu să apuce o sabie și să se repeadă înspre ușă. Numai firfizoni inutili. Singurii care erau cu adevărat demni de luat în seamă erau Lay și căpitanul. Analizau situația cu priviri încruntate, dure. Ăștia doi ar fi făcut mai bine să lucreze în echipă, decât să se dușmănească bilateral.

— Căpitane, l-am făcut atent. Avem o înțelegere!

Am pus un accent notabil pe cuvântul înțelegere. A tresărit.

— Da, o să fii însoțit de câțiva oameni.

I-am explicat despre portalul ăla, în linii mari, unde trebuia eu să ajung ca să pot să fac saltul în lumea mea. M-a asigurat că-l știe și că avea să se ocupe de asta, că o să-mi dea oameni pricepuți care să mă ducă acolo în cel mai scurt timp. Imediat după ce-și punea armata la punct. Desigur, asta nu m-a liniștit prea mult. Dar nu era ca și cum aș mai fi fost în stare să pun prea multe pretenții. Așa că am așteptat și m-am gândit la o justificare. Din care motiv ar fi ales un rege să-și abandoneze supușii într-o situație ca aia? Pentru că da, oricum ai fi privit lucrurile, plecarea mea arăta mai curând a fugă cu coada între picioare decât a orice altceva. Trebuia să găsesc una bună.

Și am găsit-o, până la urmă.

După un timp, Maxhal a venit să mă caute.

— Oamenii mei te așteaptă. Va trebui să pleci acum, cât mulțimea e încă dezorientată. N-o să le cadă bine văzându-și regele cum îi lasă de izbeliște.

— Dimpotrivă, i-am spus. Fă în așa fel încât să afle toți despre plecarea regelui. Căpitanul s-a uitat la mine lung, eu am reluat: o să le spui că avem informații că vrăjitoarea nu va participa la luptă și, ca un adevărat ocrotitor, voi încerca să ajung la ea pe o rută ocolitoare și să lansez un atac surpriză.

— Nu-i stătea în fire, mi-a spus gânditor. O să pară suspect.

— Va trebui să-i convingi. În plus, va fi o modalitate numai bună prin care tu vei putea obține tronul după dispariția mea. În fond, ți-am promis un regat, nu? Detaliul m-a făcut să mă gândesc și să-l întreb: regele nu are moștenitori? O regină?

Maxhal a scuturat din cap.

— Nu, mi-a zis.

— Nu?

— Nu!

— Cum așa?

— E-o poveste lungă.

— Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină?

— Da.

Nu țineam morțiș să aflu toată istoria locului, așa că am luat totul ca atare și am ieșit în curtea interioară. Situația era sumbră. Mai multe plutoane de soldați își purtau țanțoșe armurile și săbiile lucioase. Gâteva grupe de lupi și urși așteptau în liniște, într-o zonă întunecată.

Arătau ca niște statui vii. Aveau priviri sculptate în piatră. Cu siguranță, căpitanului i-ar fi fost de folos mai mulți de teapa ălora. Spre binele lui, speram să-i aibă.

Ne-am oprit lângă un grup format din trei bărbați. Negreșit, m-am gândit, cei care aveau să mă însoțească. Căpitanul le-a expus planul. Mulțimea a început să abunde în șușoteli. Oare la ce se gândeau oamenii ăia? Mă credeau un erou sau un laș ordinar? I-am analizat pe unii, la întâmplare. Privirile lor nu mi-au vorbit despre admirație, dar nici despre dispreț. Le aveau ei pe ale lor. Dincolo de ziduri, în curând, avea să se ridice iadul.

Am primit binecuvântarea lui Lay. Până la urmă părea că rolul lui era ceva mai mult decât un simplu cărturar. N-arăta nici a vrăjitor de rang înalt. Probabil era o combinație din ambele. O tâmpenie, dacă mă întrebi pe mine. Specialist e cel care face un singur lucru și bun, după carte. Genul ălora buni-la-toate îți fac una aiurea, chiar și fără să vrea, atunci când te aștepți mai puțin. Deși, trebuie s-o recunosc, Lay părea că era ceva mai mult decât atât. Dar astea erau doar detalii. N-aveam intenția și nici timpul necesar să-i fac un profil complet. Trebuia să-mi țin mintea ocupată cu chestii folositoare.

Întrucâtva, haosul se estompase. Toți așteptau răbdători și mă priveau cu expresii imanente. Până și răzvrătiții, cei care votaseră calea diplomatică, răbdau într-o liniște identică cu cea de pe străzile unui oraș abia cucerit. Influența fricii și apropierea Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină începeau să-și facă mendrele cu nervii tuturor. Bărbații erau zguduiți, tații de două ori pe atât.

Oamenii se pregăteau să funcționeze strict la un nivel de supraviețuire. Văzusem semnele de prea multe ori, în prea multe rânduri, ca să nu le recunosc. Exista ceva acolo, o putoare a morții care plutea prin aer și care vorbea, dintr-odată despre un trecut greu, pe o limbă numai de ei înțeleasă. O armată bântuită de fantoma eșecului dintr-un trecut întunecat, îndepărtat, e o cauză pierdută. Situația era sumbră. Fără implicații economice, fără posibilitatea vasalității, miza venea din străfundurile unei inimi sângerânde și era mult prea puternică. Avea să vină vremea urletelor și a loviturilor de sabie peste sabie. Nu peste mult timp, monstrul avea să scape din lanțuri. Țelul principal era să nu fiu acolo când avea să se întâmple asta.

Am primit un cal și apoi, după ce am înșeuat, am vorbit mulțimii pe un ton solemn. Le-am aruncat câteva inutilități despre cinste și datoria de suveran. M-am uitat lung și atent la căpitan, ca și cum m-aș fi pregătit să-mi iau rămas bun de la un vechi prieten, care era și nu prea era acolo. Oamenii m-au ascultat în tăcere, iar la ieșirea din bastion au ovaționat. L-am salutat pe Maxhal și el a făcut la fel. Am ieșit pe poarta principală. O vreme s-au uitat după noi, cum goneam alunecând în lungul văii, după aia și-au văzut de pregătitul armelor.

Erau trei. Și cu mine, patru. Am dat pinteni cailor, în timp ce m-am întrebat: oare cât știau, oare ce le mai spusese Maxhal? Totul se întâmplase mult prea repede. Lipseau piese din jocul de puzzle.

— E o manevră cam riscantă, maiestate, mi-a spus unul din ei.

M-am uitat la el. Avea fața buhăită. O barbă neîngrijită, împestrițată de smocuri de fire albe, rebele. Prea puțină odihnă sau prea multă băutură? La brâu îi atârna un buzdugan. Mai avea și un cuțit. Era umflat ca un pepene și părea destul de puternic. Mâinile lui pline de cicatrici povesteau despre un trecut glorios. Nu purta armură, ci un rând de haine negre, slinoase. Părul era prins în coadă, la spate, nu din rațiuni estetice, ci mai mult ca să nu-i intre în ochi sau prin gură. Oare ar fi trebuit să-l cunosc? Fusese un apropiat al regelui?

Vântul venea și se ducea de colo până colo, cu o viteză rezonabilă. Îmi sufla sâcâitor în ureche. I-am făcut un semn grasului să se apropie.

— Este, într-adevăr, riscant, am zis pe un ton ferit, uitându-mă prima dată la stânga, apoi la dreapta, ca și cum chiar aș fi avut ceva de ascuns. Dar am un plan solid, pe care o să-l aflați cu toții la momentul oportun.

Grasul s-a uitat la mine cu o privire gravă, după care a scuturat din cap, în semn că a înțeles. Ceilalți doi, niște uscați, au continuat să mă analizeze în tăcere. Ambii aveau săbii. Unul purta barbă, celălalt nu. Făcând abstracție de pilozitatea facială, aduceau mult unul cu celălalt, ar fi putut să fie frați. Sau veri. Privirile lor erau inexpresive. Parcă prea reci. Nu-mi plăceau, dar nu era ca și cum erau acolo pentru impresii fine. Oare ce le spusese Maxhal? Oare ce credeau ei despre planul închipuit?

Căpitanul îmi spusese că la capătul unei drumeții de două zile și două nopți aveam să fim dinaintea portalului. Odată ajuns acolo, tot ce trebuia să fac era să fug. Să trec

prin el și gata, eram salvat, fără să mă mai întorc vreodată acolo. Un regat pentru libertate. Rezonabil.

Câteva minute bune am mers în tăcere deplină. Cerul sângera. Fâșii de nori zdrențuroși hoinăreau pe dinaintea soarelui. Noaptea se holba la noi, pitită după un trunchi de jugastru. Nu mai mult de o oră și pe urmă avea să ne râdă în nas. Minutele s-au scurs ca gândurile. Înaintam deja prin noaptea grea. Cu certitudine, la cetate armata Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină începuse asediul. Aproape că puteam să aud metalul lovind peste metal, strigătele de luptă. Aproape că puteam să-mi închipui umbrele zvârcolitoare prin noapte, cum încercau să cuprindă, încetul cu încetul, zidurile cetății. Corpuri peste corpuri sfârtecate, arme abandonate, soldați în agonie, urși sau lupi rupți de dragoni luminiscenți. Mi-am închipuit tot ce avea mai rău de oferit un câmp de luptă. Carnaj, durere, ca un spectacol al geniului răului.

Unul din uscați a decis să campăm. Eu am continuat să-mi închipui măcelul. Ceva vibra în mine. Simțeam chemarea războiului? Grasul a încropit un foc mic de tabără și, de undeva, a scos un ceaunel. A pus apă, făină și a mestecat minute bune. Rezultatul a fost un terci. Arăta și mirosea ca dracu. Aia era cina noastră. L-a împărțit în patru porții egale. Grasul avea de toate, farfurii, chiar și tacâmuri. Am așteptat un minut. Niciunul n-a luat o lingură din pasta ai puturoasă. Am mai așteptat un minut. Grasul m-a invitat să mănânc. Uscații s-au uitat la mine cu priviri concentrate. De ce nu mâncau? Mintea a început să-mi zbârnâie. Mi i-am imaginat cum vin grămadă peste mine.

Aveam numai o șansă. Trebuia să lovesc iute și precis. Sau era numai paranoia? Am continuat să mă uit la ei, fără să mănânc din terciul ăla. N-au mâncat nici ei. Tensiunea a început să capete cote importante. Simțeam că mă dor tâmplele de la atâta uitat încordat. L-am văzut pe unul din uscați, cel cu barbă, cum apucă mânerul sabiei. S-a mișcat încet, încercând să profite de întunericul nopții. Mi-am amintit de Vraci, de Patru-în-Unu, de hoarda de morți care mă bântuise. Ia-o într-o direcție neașteptată, în momentul în care ei presupun că o s-o iei în cu totul alta. I-am zvârlit uscatului terciul în ochi și cu o mișcare bruscă am tras sabia afară și l-am izbit în umăr. Țintisem, de fapt, gâtul. Cinci centimetri mai sus și ar fi fost cu unul mai puțin. A scos un urlet de groază și surprindere. În secunda următoare am fost în șa. Cineva a înjurat și ceva mi-a zbârnâit pe lângă ureche, ratându-mi căpățâna la milimetri. Am dat pinteni calului.

— După el, s-a auzit în urma mea. Să nu-l scăpăm.

Înaintam prin noapte ca o săgeată. Calul mânca pământul, dar tot puteam să-i aud cum vin din spate. Ordinele lor erau clare. Trei la unu. Nu exista posibilitatea unui eșec. Maxhal i-ar fi decapitat dacă ar fi aflat că scăpasem. Ar fi putut să mă atace cu prima ocazie. De ce n-o făcuseră? Probabil ca să evite conflictul direct. Otrava i-ar fi scutit pe ei de o bătaie de cap sau cine știe ce o fi fost în capul lor. Ar fi trebuit să se gândească de două ori. Ar fi trebuit să-mi acorde creditul cuvenit. Era o vorbă: mercenarii pun la îndoială și laptele matern. Probabil că p-asta n-o auziseră.

Am continuat să gonesc la întâmplare, cu urmăritorii la nici cinșpe pași în urma mea. M-am uitat de mai multe ori în spate, peste umăr. Nu puteam să-i văd limpede prin negreala aia nenorocită, dar îi auzeam. La rândul lor, se ghidau mai mult după zgomotele copitelor calului meu. Fugeam, dar simțeam cum frizonul începe să piardă ritmul. Speram ca de partea cealaltă să fie la fel. Întunericul era dur. Puteam să-i aud cum se luptă să mă ajungă și cum mă blesteamă. Și mai auzeam ceva. Ceva care venea din direcția în care înaintam orbește. Oare fugeam în direcția greșită?

Departe, peste negreala infinită a orizontului, o undă de lumină a scăpărat. Era un spectacol grandios. Un dragon luminiscent zvârcolindu-se prin bezna mată. La naiba!, chiar fugisem în direcția greșită. Mă întorsesem către câmpul de luptă. Mi-am tras cu putere frizonul de coamă și am fost la un pas să zbor din șa, atunci când calul a virat violent la dreapta. L-am auzit pe gras cum strigă:

— Tăieți-i calea!

Deci erau toți trei pe urmele mele. La un moment dat trăisem cu speranța falsă că poate-i segmentasem uscatului vreo venă mai importantă, atunci când îl izbisem cu sabia și că se prăpădise din cauza hemoragiei masive. După toate aparențele, ghinionul meu era un jucător redutabil, avea mână bună la zaruri în noaptea aia.

Am continuat să-mi manevrez scăparea, deși știam că era o cauză pierdută. Devenisem un paria. Puteam să-mi fac o idee despre ce urma, însă nu puteam să accept gândul înfrângerii. Fusesem atât de aproape de scăpare. Și

totuși, tot timpul, atât de departe. Ultimul membru al Brigăzii de Crom avea să-și găsească sfârșitul. Încă mai circulau povești bombastice despre bravurile noastre. Oare peste cât timp aveam să fim dați complet uitării?

Vederea periferică m-a făcut să tresar din reverie. Am trecut pe lângă unul din urmăritori ca o săgeată. Am fost la un pas să ne izbim unul de altul. Frizonul, atins de spaimă, a sporit ritmul. Și l-a tot sporit. Avea să gonească în felul ăla până la epuizare. Pe urmă aveam să fiu nevoit să-i înfrunt. Mi-am înfipt pumnii în coama calului. Ar fi fost o prostie nemărginită să cad, chiar atunci când începusem să prind puțin avans. Brusc, energia animalului a început să se dilueze, ca și cum un vrăjitor ar fi extras vigoarea din el printr-un truc magic. A încetinit gradual, până în clipa în care s-a prăbușit, pur și simplu, în iarba aspră. Am sărit în picioare, cu lama sabiei ridicată cam la nivelul umărului, pregătit să lovesc. Am putut să aud copitele izbind ritmic pământul. M-am lăsat pe vine, am strâns cu ambii pumni mânerul și am așteptat. Am numărat până la zece și pe urmă am izbit cu putere. Lama s-a înfipt în ceva dur și mi-a zburat cât colo. Încheieturile au început să mi se vaiete. S-a auzit un nechezat, o bușitură puternică și un icnet înfundat. Care dintre cei trei căzuse? Din spate veneau alte zgomote de copite. Un întuneric ca-n fundul Iadului. Am fugit înspre ceea ce am considerat direcția corectă. A fost o strategie bună. La naiba!, era atât de întuneric încât m-am înfipt pur și simplu în mormanul de carne inertă. Ăla era calul pe care-l lovisem cu sabia, probabil că-și frânsese gâtul de pe urma căzăturii.

Călărețul trebuie că era și el prin preajmă, lățit prin iarba mare. M-am gândit că ar fi fost imposibil să scape fără niciun os fracturat. Judecând însă după liniște, probabil că împărtășise soarta calului. Am început să bâjbâi prin iarbă după ceva cu care să mă apăr – orice! Zgomotele copitelor se atenuaseră, dar erau acolo. Mă căutau. Nu știau în care parte eram. În patru labe, am tot umblat de colo-colo prin iarbă. Ahh! Un genunchi mi s-a zdrelit de ceva dur, căzut pe jos. Am cercetat lucrul cu ambele palme. O bilă metalică, de mărimea unei gutui. Țepi. Mulți țepi. Buzduganul! Deci îi făcusem felul grasului. Am apucat mânerul și am rămas locului, fără să fac nimic, lăsat pe vine, cu vârful ierbii ajungându-mi până la bărbie. M-am întrebat cum ar fi fost să scap cu viață din toată nebunia aia? Mi-am spus că am început să bat câmpii și am strâns cu putere de mânerul buzduganului. Am auzit sunetul unor pași. Când am considerat că e suficient de aproape, m-am ridicat în capul oaselor și l-am lovit pe unul dintre uscați. L-am nimerit în moalele capului. Exact ca și cum aș fi dat cu un par într-un pepene. A căzut fără să scoată un sunet. Celălalt a apărut în fugă, de undeva din spate. Am apucat să mă feresc în ultima clipă de sabie și am luat talpa cizmei sale drept în coaste. M-am prăbușit pe o parte, pe urmă m-am rostogolit, destul de stângaci. Una din coaste urla la mine că aș fi făcut al naibii de bine dacă aș fi stat locului. M-am mai dat o dată de-a dura. Același reproș din partea oaselor vătămate. Ochii parcă începuseră să mi se dea cu întunericul. Am văzut lama cum taie aerul și m-am lăsat pe spate, am căzut într-o poziție nedemnă.

Pumnalul diavolului mi s-a înfipt în inimă. Sabia slăbănogului s-a ridicat din nou, amenințătoare ca noaptea însăși. Am simțit groaza până în străfundurile sufletului. În găvane ardeau două bucăți imense de jăratec. Mina lui emana răutate la superlativ. Eram speriat așa cum nu mai fusesem vreodată de ideea că aveam să mor, pentru că mai trecusem prin asta. Fusesem acolo, știam ce mă așteaptă. Hoarde de suflete rătăcitoare care-și urlau răzbunarea făcând orice ureche care putea să le audă să sângereze. Lama a căzut. M-am târât mai în spate și mi-am desfăcut larg picioarele. Vârful s-a înfipt adânc în pământ. Am lovit cu ambele tălpi și fierul a zbârnâit atunci când a scăpat din prinsoarea pumnilor slăbănogului. Imediat am fost în picioare și m-am aruncat peste el. În următoarele minute n-am făcut altceva decât să ne zvârcolim ca doi șerpi, până aproape de epuizare. Eram atât de încordat, încât mă așteptam ca mușchii să-mi cedeze dintr-o clipă în alta. Nici el nu era prea departe de asta, aproape de capătul puterilor. Primul care ceda avea să fie învinsul. Inima a început să gonească. Căutam resurse. Am găsit puterea necesară să trec de bariera brațelor și să-i proptesc o mână în beregată. Am început să strâng, simțind pielea moale cum se cutează. Unghiile săpau în carne, ochii i s-au căscat. Asta mi-a dat și mai multă putere. Am simțit monstrul din adâncuri cum se zbate în lanțuri, voia să iasă la suprafață. S-a mai smucit de vreo două ori și apoi a scăpat. Privirea mi s-a împăienjenit. Uscatul a mișcat din buze, dar pe gură n-a scăpat niciun cuvânt, numai niște mârâieli ca ale unui porc înjunghiat. Avea pumnii fixați peste încheietu-

rile mâinilor mele și simțeam cum își pierd progresiv din vlagă. M-am opintit și mai tare în gâtul lui. A continuat să grohăie. Jăratecul din ochi a început să pâlpâie. Pierdea lupta și o știa și el. Ah!, dulceața imanentă a morții îmi dădea și mai multă putere. Am apăsat și mai tare beregata și am simțit cum cartilajul de sub piele cedează ușor la presiune. Ochii uscatului au devenit cam de mărimea unor nuci. Panica i-a inundat mina. A început să se lupte cu disperare pentru o gură de aer. Prea târziu. Privirea a început să-și piardă din concentrare, să se topească, să arate ca și cum emana milă. Numai un nebun ar fi putut să cerșească în momentul ăla îndurare. Mi-am încleștat degetele și mai strașnic. Aproape c-am simțit cum beregata îi plesnește sub imperiul furiei mele. S-a tot chinuit, un timp imprecis, să mă fixeze cu privirea. În cele din urmă s-a cutremurat și și-a dat duhul. Mâinile i-au căzut flasce pe lângă corp. Am mai stat un minut sau două cu pumnii bine strânși dimprejurul gâtului mortului. Pe urmă m-am gândit că tocmai trimisesem încă unul să completeze hoarda de spirite răzbunătoare și am tresărit. Mi-am ridicat mâinile și pentru o clipă am crezut că-l văd pe uscat cum se mișcă, cum își pleacă privirea pe o parte. Era doar epuizarea, care-mi juca feste. Mușchii antebrațelor au început să urle și să mă furnice. Am început să tremur. Ce dracu se întâmpla cu mine? Mai făcusem asta de atâtea ori. Omorâsem cu sutele. Ce putea să aibă uscatul în plus față de restul? Mi-a trebuit o vreme ca să înțeleg. Nu era de la asta, ci de la faptul că mă simțeam ca un animal în cușcă. Eram prins acolo. Maxhal voia să

răzbune moartea regelui, pe Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină o trădasem. Mi-am amintit de privirea ei – gheață în cea mai pură formă. Aproape că puteam s-o simt. Avea să vină după mine, să mă hăituiască la fel ca pe un animal care a mușcat mâna celui care-l hrănise.

Cu greu am găsit resursele să mă ridic în capul oaselor. Am căutat prin iarbă după sabia uscatului. Un frizon păștea prin apropiere. Puteam să-i aud nechezatul domol, de mulțumire primară și zgomotul smocurilor de iarbă rupte. Atât de profundă era liniștea. Din depărtare a răsunat un urlet sfâșietor de lup. Nu am fost niciodată un expert în sunetele fiarelor, dar până și eu am priceput atunci că în chemarea aia era închistată o cantitate incomensurabilă de durere. Am început să bâjbâi după animal. L-am găsit, la nici doi pași. Am prins hățurile și l-am mângâiat pe grumazul puternic. Mi-am mijit ochii, ca să pot vedea mai bine. Era un animal superb. Negru precum cărbunele, puternic ca un taur. Era ușor crispat. Deși mă recunoștea, încă nu era pe deplin convins ce intenții aveam. Era de acuzat? Poate că furia și ura chiar au miros. Ieșeau din mine ca aburii dintr-o pâine abia trasă afară din vatră. I-am vorbit în șoaptă, vorbe dulci și moi, ca pentru o iubită. A început să se liniștească. Pe urmă s-a auzit din nou urletul de lup și a nechezat. Am înșeuat și am plecat din loc.

Partea a doua

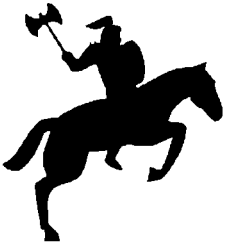

imineața târziu m-a prins dormind. Peste noapte legasem hățurile frizonului de un trunchi viguros. Hotărâsem că eram mult prea sleit de puteri ca să mai fug undeva. Faptul că aș fi putut să fiu prins a contat cât un bocanc cu o gaură în talpă. Eram deprimat. Când sunt deprimat, am apucături de ageamiu. În timp ce mă luptam cu zorii care-mi săgetau genele întredeschise, animalul a început să necheze într-un mod realmente violent, aproape sălbatic. Am sărit în picioare și am scrutat zarea. Firul ierbii unduia aproape insesizabil în bătaia unui vânt puturos. Calul a continuat să se zbată în prinsoare. Îi era frică de ceva. Întrebarea era: de ce anume? M-am învârtit în loc, tot analizând depărtările. Nu puteam să văd nimic. M-am dus să-l liniștesc. I-am desfăcut hățurile, cu foarte mare grijă, ca să nu-l scap. Dacă-l scăpam, dus era. Mi-a luat un timp să-l domolesc și să sar în șa. A fost mult mai simplu. Primul lui impuls a fost să fugă, dar am smucit puternic de hățuri și s-a cambrat. Asta m-a ridicat și mai sus și am putut să văd mai bine. Ce am văzut, mi-a făcut carnea să frisoneze. O haită de lupi gonea dinspre vest. Negreșit, eram ținta lor. Tăiau prin mătasea unuduitoare a ierbii îndepărtate cu o viteză năucitoare. Probabil că vântul luase cu el mirosurile noastre. Am dat pinteni calului și m-am lipit de spi-

narea lui. Din când în când mi-am mai întors privirea peste un umăr, în spate. N-am putut să văd nimic. Asta era de bine, dar nici nu încăpea idee să mă plec pe o ureche. Erau acolo, neîndoios, pe urmele mele. Iarba a început să devină din ce în ce mai rară. În față, mult mai în față, puteam să disting pâlcuri întregi de cadavre putrezite – neașteptat de multe – înfipte în pari lungi și noduroși. Din dreapta fugea în paralel cu mine un pârâiaș scânteietor. M-am uitat iar în spate. De data aia am putut să-i văd, limpede și precis, cum înaintează ca o mână de săgeți trase simultan de o duzină de arcași. Pierdeam teren. Calul nu era suficient de rapid. Viteza cu care goneau îmi lăsa impresia că eu înaintam la galop. Dăduseră peste mine din întâmplare? Descoperiseră cadavrele?

Fără o manevră de eschivă eram ca mort.

Am dat pinteni calului, deși știam că mai mult de atât nu mai avea ce să-mi ofere. M-am uitat din nou înspre urmăritori. Și mai aproape. Erau vreo duzină de lupi. Lupta directă nici nu intra în calcul, m-ar fi rupt efectiv în bucăți. La scurt timp, am ajuns în zona cadavrelor și frizonul a fost nevoit să jaloneze prin pădurea de pari. Cu viteza mult redusă, pierdeam și mai mult teren, dar aveau să ajungă și ei printre țepușele alea și aveau să fie nevoiți să reducă simțitor din ritm. Dacă aș fi fost un vrăjitor, aș fi putut să arunc o vrajă cât de mică. Să învii morții ăia pentru un timp, să fac parii să vibreze, să-i încurce, cumva. Orice. Dar nu eram și trebuia să mă pregătesc pentru clipa în care aveam să fiu ajuns din urmă. Am aruncat o privire către mlaștina propriului meu suflet. Nu mi-a plă-

cut ce am văzut acolo. Era teama, care-mi dădea ghes. Începeam oare să mă ramolesc?

Am lăsat țepușele cu mortăciuni în spate și frizonul a tras și mai tare.

La orizont cerul era o bucată uriașă de peruzea. Sub el, la nivelul solului, se întindea o fâșie obscură cât puteai să vezi cu ochii. Liziera unei păduri, m-am gândit cu speranță. Cu puțin noroc aș fi putut să ajung până acolo și să încerc să-i fentez. Era o variantă. De fapt, era singura variantă. Am dat pinteni calului.

— Hai, băiete! E unica noastră șansă. Dac-o scăpăm p-asta, alta nici c-o să mai pupăm.

Ca și cum ar fi înțeles mesajul, am simțit un sprint discret. Grumazul îi lucea din cauza sudorii. Era de un negru scânteietor. M-am uitat mai cu băgare de seamă și am analizat distanța. Eram cam la jumătatea drumului între urmăritori și lizieră. Am început să cred că exista o șansă reală. Crâmpeie de gânduri de genul ăstora îți fac inima să se zbată ca un pește în cârlig. Aveam o șansă?

— Hai, băiete! Hai!

Le ucisesem regele și, din punctul lor de vedere, le adusesem pe cap un război cu un dușman vechi și de temut. Nu era cel mai plăcut moment să-i am dinaintea ochilor. Distanța scădea văzând cu ochii. M-am simțit ca și cum un zeu strângea o nicovală cu mine prins la mijlocul distanței dintre fălcile de fier ale mașinăriei. Numai că era un mecanism ciudat. Își cam pierduse sincronismul. O falcă era destinul fatidic, cealaltă șansa. Care avea să mă ajungă prima?

Am tot dat pinteni frizonului. La numai câțiva metri distanță m-am întors, cu un zâmbet triumfător mânjit pe față. N-a fost întocmai priveliștea pe care m-aș fi așteptat s-o descopăr. Am crezut că urma să am suficient timp să descalec – pădurea era cam încâlcită, calul n-ar fi izbutit să treacă – și să mă pierd printre copaci. Lupul aproape că-mi sufla în ceafă. Fiori de spaimă au urcat pe șira spinării și mi s-au cuibărit în ceafă, ca o șopârlă cu piele umedă și rece. În secunda următoare, urmăritorul a făcut un salt și, folosindu-și laba puternică, a sfâșiat una din pulpele calului. Bietul animal a nechezat, s-a împiedicat, iar eu am zburat metri buni prin aer. Înainte să mă izbesc frontal de perdeaua de crengi, am apucat să-mi acopăr ochii cu palmele. Am trecut prin vegetație cu un foșgăit de frunze prelung și un zgomot sec de crengi rupte. Pădurea era atât de deasă încât am rămas agățat în mai multe ramuri, cu capul aplecat pe o parte. O bucată de timp am putut să văd mai multe contururi neclare care se foiau de colo-colo, am auzit o serie de eufemisme și pe urmă simțurile mele au pierdut legătura cu realitatea.

Când m-am trezit, mă aflam într-o poieniță măruntă, dinaintea unui foc cât un castron. De partea cealaltă era bătrânul Xao. Focul avea sclipiri stranii, de corindon. Mi-a fost limpede. Nimerisem pentru a doua oară în pădurea aia blestemată. De unul singur, pe barba ea. M-a trecut o zguduire nervoasă, o răceală generală a trupului. Am simțit ca și cum aș fi avut un guzgan în loc de stomac și m-am gândit atunci că aveam să-mi aflu sfârșitul. Până la urmă, norocul nu-i un sac fără fund.

— Ce-i cu tine, băiete? m-a întrebat cu o voce invariabilă.

Am ridicat din umeri, într-o manieră ce m-a făcut să par incapabil. Xao nu arăta chiar ca Xao, ci mai curând o variantă mefistotelică a bătrânului nostru lider. Avea un set de umbre profunde care-i aducea un aer sever, aproape grotesc. Nu mi-a plăcut deloc. Trebuie să recunosc, m-am gândit pentru o clipă să mă ridic din fața focului și să fug, dar știam că n-aveam nicio șansă. Aveam să alerg prin pădurea aia – alergat era un mod încrezător de a spune, pentru că era o încâlcitură de crengi noduroase și strâmbe – la infinit. Ceea ce m-a făcut să mă întreb, ca pentru mine: cum mama naibii trecusem de bariera aia de ramuri?

— Am simțit că aveai să vii, mi-a mai spus. Am știut că nu o să ne lași de izbeliște, băiete.

A zâmbit. Un zâmbet numai bun de pus pe goană copii și căței. Gestul l-a făcut să arate draconic. N-am putut decât să-mi înclin capul pe o parte. Am adulmecat aerul. Am simțit un iz vechi, de stătut. Mirosul răului, așa-l botezasem noi, cei din Brigada de Crom. Evident, în vremurile demult apuse, fusese o glumă. Dar acum nu era. Părea o treabă cât se poate de serioasă.

Xao a luat o mână de vreascuri și le-a aruncat în foc. S-a iscat un fum negru ca smoala. Era un foc realmente ciudat și mai părea și inutil – nu emana nici măcar un picur de dogoare. Oricum, să am pretenția ca lucrurile să vină cu o explicație logică, ar fi fost prea mult. Am încercat să mă conving că există o modalitate de ieșire din situația aia, dar de fiecare dată m-am împotmolit la ideea

că nu știam încotro ar fi trebuit s-o apuc. Și mai era un set de presupuneri, care implicau câteva variante a unei morți chinuitoare, pentru că aveam să fiu prins din urmă, oricât de rapid m-aș fi mișcat eu. Dacă aș fi fost o prințesă, mi-aș fi permis luxul să izbucnesc în lacrimi. Cred c-ar fi ajutat. Enorm. Dar nu eram, așa că am înghițit în sec și am continuat să sap disperat, ca un pirat, după comoară, fără nicio hartă, naufragiat pe o insulă pustie. Numai că insula mea era orice, numai pustie nu. Cât mi-aș fi dorit să fi fost.

Xao s-a tot uitat în jur, ca și cum s-ar fi așteptat să apară ceva – sau cineva – din eter. N-a apărut nimeni și nimic. A continuat să se uite un timp, pe urmă a renunțat. Și-a întors privirea rece și sumbră de zbir către mine. Aveam un presentiment și nu-mi plăcea ce simțeam. Data trecută fusese cât pe ce să se lase cu mațe înșirate. Și totuși, în pofida aparențelor, acum era, cumva, altfel. Plutea în aerul ăla puturos o acalmie care te făcea să cazi în transă. Dar asta nu garanta nimic. Trăiam o stare profundă de ambiguitate, analizându-l pe Xao. Oamenii Brigăzii nici pe vremuri nu fuseseră vreun soi de îngeri, darămite acum, când ochii le ardeau dinapoia umbrelor grele. Nu-i floare la ureche să-ți duci veacul în lumea morților. Unii arată ca niște strigoi după numai o noapte de război, darămite să cutreieri câmpiile pârjolite ale neființei ani și ani la rând.

Și imediat au început să apară. Erau toți, până la ultimul. Întreaga Brigadă de Crom. A fost ca un miracol nesperat. Eram toți, o sută, până la ultimul. Poiana s-a umplut de oameni. S-au tot materializat, ca de niciunde, unul

în spatele altuia, unul în dreapta sau în stânga celuilalt. Am început să caut cu privirea, pe fiecare în parte. Haw-a-Wap, Zece-Ochi-Ageri, Lup-Rece, Oțel, Lamă-Iute, Bucătăraș, Săgeată, Cap-de-Leu, Bizon, Rază-de-întuneric, Coaste-Fragede, Spânu, Adormitu, Măsea, Piftie, Otravă, Pietroi, Gemenii, Papuc, Amorezatu, Trifoi, Ham-Ham, Coarne, Vând-de-Vară, Menestrel, Chioru, Suliță-Boantă, Capac, Tămăduitorul, Flămândul, Misticul, Doișpe-Sticle, Cuțit-Vesel, Papă-Lapte, Mortu, Principele și tot restul. Am fost la un pas să-mi scape o lacrimă în lungul obrazului. Pe unii din ei nu-i mai văzusem de ani buni. Noi eram ca o familie, dar nu chiar în sensul adevărat al cuvântului. Puțin cam numeroasă și prea rar dusă la biserică, dar era tot ce aveam. Nu cei mai breji, dar ne aveam ca frații, unul cu altul. Și asta făcea cât un milion de alte lucruri pe care un muritor le-ar fi putut avea vreodată.

— Unul pentru șleahtă și șleahta pentru unul! au strigat în cor și eu m-am cutremurat de emoția revederii, exact ca-n vremurile bune.

Buni sau răi, strigoi sau nu, trebuia să fac ceva ca să-i scot de acolo. Oricum ar fi fost ei, de la primul până la ultimul, erau frații mei de suflet.

Xao le-a făcut un semn și au amuțit cu toții. A scos un cuțit și mi-a cerut să-i dau mâna. I-am dat-o. M-a apucat de încheietură și mi-a întors fața interioară a antebrațului. Folosind vârful tăios, a scrijelit acolo un simbol. Părea un fel de pentagramă, doar că erau câteva semne suplimentare. Detaliul m-a surprins. Nu-l știam pe Xao să se priceapă la vrăjitorii, simboluri și alte alea. Mai curând, Misticul

se ocupa cu chestii de genul ăsta. Dar au fost un pumn de amănunte, care prea puțin au mai contat. Mi-a cerut să nu mișc mâna. Am înlemnit, sfidând încercarea durerii. Bătrânul și-a scrijelit același simbol pe antebrațul lui. Un sânge negru ca păcura a început să i se scurgă în lungul antebrațului. Am pus rană peste rană. Un timp nu s-a întâmplat nimic, pe urmă coeziunea a început să ardă. Puternic, ca și cum aș fi fost însemnat cu fier înroșit în foc. Am strâns violent din dinți. Tot ritualul a durat vreo două, trei minute, timp în care toți au tăcut mâlc. Un fir rebel de transpirație mi s-a prelins în josul tâmplei. Nu-i chiar floare la ureche să ți se ardă o bucată de piele cam de două palme cu fier înroșit.

Toți din Brigadă au mai aruncat o dată urale, de s-a cutremurat pădurea, apoi au început să dispară, unul după altul. Încă mă refăceam de pe urma arsurii mistice, când Xao mi-a pus o mână pe umăr. În lumina variabilă a focului, de la albastru intens la galben opac, chipul bătrânului a părut din piatră. A părut ca și cum mi-ar fi vorbit o sculptură.

— Acum odihnește-te, băiete. Fără pic de teamă, ești în grija fraților tăi.

Într-un final, după câteva momente interioare de răscruce, am găsit curajul să glăsuiesc:

— Care-i rostul însemnului?

— Toate la timpul lor, băiete. Toate la timpul lor. Acum trebuie să te odihnești. Drumul tău va fi unul greu, acolo, afară – mi-a arătat cu un deget înspre pădure. Sunt vremuri tulburi.

Dar nu cumva tocmai vremurile astea ne puseseră nouă, celor din Brigadă, pâine pe masă ani și ani la rândul? Nu trăisem noi de pe urma timpurilor incerte, când mercenarii erau la mare căutare? Am păstrat remarca pentru mine. Poate că anii petrecuți în pustnicie îi mai înmuiaseră puțin pe fârtați. Deși, fizic, trebuie s-o recunosc, nu părea deloc așa. Ba dimpotrivă. Dar m-am gândit că mă pierd din nou în amănunte și m-am culcat pe o parte, cu un braț – cel sănătos, nears de simbol – pe post de pernă. Privirea mi s-a topit progresiv în unduirea văpăilor mărunte ale focului. Chiar că eram obosit. Nici nu știu când am adormit.

M-am trezit odihnit și în putere, de parcă dormisem un somn de o mie de ani. Nu mai eram în interiorul pădurii, ci la marginea ei. Mă scoseseră ai mei afară. Cum putusem să dorm în halul ăla? Să fi fost vreun truc la mijloc? Mi-am ridicat mâneca și m-am uitat la simbol. Era o cicatrice albă, curată, de ai fi spus că fusese făcută cu ani în urmă. Asta era bine, mă scăpa de grija unei infecții. Atât mi-ar mai fi lipsit. Apoi m-a izbit foamea. Și ce foame. M-am uitat în stânga, apoi în dreapta. Nimic folositor. Într-o parte era un morman de oase ciolănoase. Lup, urs sau poate ale unui cal? Încă mai aveam sabia uscatului la brâu. Am luat-o din loc cu ochii cât două farfurii, după orice fel de mișcare. Aș fi fost în stare să mănânc și un sconcs.

Am tot umblat un timp, fără prea mare succes. De fapt, fără niciun fel de succes. Am trecut de pâlcurile de țepușe cu mortăciuni. Decorul era de efect, ar fi întors din drum

chiar și un regiment de cavalerie grea. Dar cu mine era o cu totul altă poveste. Devenisem un rebel fără cauză. Un paria. Nu eram de nicio parte și lupta mea era închinată haosului răzbunării. Și mai era și foamea, care de cele mai multe ori scoate tot ce-i mai rău dintr-un om. Crampele au început să-mi înfigă ace pe dinăuntrul stomacului, așa că până la urmă am fost nevoit să merg în direcția unui pâlc de arbuști și să rontăi un pumn de coajă de copăcei.

În timp ce morfoleam la o bucată cam scorțoasă, s-a auzit un sunet. Cranc! Stăteam așezat într-o rână, așa că am țâșnit în capul oaselor. Aș fi putut să recunosc sunetul ăla dintr-o mie. Vegetația, cedând sub presiunea unei greutăți. Se apropia cineva. Sau ceva. Am tras sabia și m-am întors în direcția din care venise sunetul. Mi-am transformat ochii în două linii sublime și am scrutat păduricea. Nu puteai să vezi mare lucru. S-a auzit din nou. Cranc! Mi-am înfipt bine tălpile în pământul bătucit, pregătit pentru orice ar fi ieșit de acolo.

Cranc! Cranc! Cranc! Din ce în ce mai aproape, mai recognoscibil. Indiferența cu care înainta lăsa de înțeles că nu se ferea de faptul că avea să fie trădat.

Dar oricât m-am îmbărbătat, până la urmă a trebuit să recunosc, la una ca aia nu mă așteptasem. Vitejia s-a topit în mine ca un fulg de zăpadă în bătaia soarelui aprig de vară. Un urs mare cât toate zilele pe care le mai aveam – și eu chiar mai speram la câteva miare bune – a ieșit din adunătura aia de tufarnițe și arbuști. Imediat după, din flancuri, la doi-trei metri depărtare, au mai ieșit doi lupi. Un fior puternic de frică m-a cutremurat. Aveau să mă

rupă în bucăți. Violent și fără nicio clipă de tăgadă. Căpitanul își răzbuna în cele din urmă suveranul.

— Sper nu faci pe idiot, a mârâit ursul, în timp ce s-a apropiat de mine.

La naiba, că n-aveam de gând să fac niciun gest neisprăvit. Namila s-a apropiat atât de mult încât aproape că și-a lipit nasul de mine. Am sperat că dacă nu aveam să ripostez, să mă opun atacului, poate că aveau să mă ucidă într-un mod fulgerător. O lovitură rapidă de labă și gâtul meu ar fi cedat întocmai ca un snop de vreascuri. Am dat drumul sabiei și fierul a scos un sunet sec atunci când s-a izbit de pământ. Un norișor discret de praf s-a ridicat între mine și urs. A fornăit de vreo două ori. După ce s-a convins că nu miroseam a ceva ce putea să halească la următoarea masă, s-a întors înspre unul din lupi.

— Vino!

Lupul a venit.

— Ce fac?

Lupul s-a uitat la mine cu o privire sălbatică, pătrunzătoare, apoi a zis pe un ton aspru:

— Cred că trebuit dus.

— Da?

— Da.

— Bine, a concluzionat ursul. S-a întors către mine. Mergi cu noi.

Și-a arătat colții încleiați de salivă lucitoare, eu am scuturat din cap. Cu o mișcare lenevă, dar precisă, mi-a indicat direcția de mers – est. Lupul, cel care încă nu scosese un cuvânt, s-a apropiat de mine. M-a înfruntat cu o privire de prădător, apoi mi-a spus:

— Pentru fiecare prostie făcut, Fulger mâncat o gură de carne din tine. Priceput?

Ce n-ar fi fost de priceput? Fulger m-a depășit, am luat-o pe urmele lui. Din spate aproape că puteam să simt în ceafă respirația greoaie a ursului. Oare chiar nu știau nimic despre mine? Se prefăceau, ca să nu încerc vreo prostie? Ar fi fost o variantă. Spre deosebire de o patrulă obișnuită, fiarele astea erau într-o imposibilitate fizică: puteau să-mi lege mâinile sau picioarele și să mă ducă de acolo cu forța. Puteau să mă predea mai marilor lor viu și nevătămat doar dacă aș fi mers de bună voie. Cum spuneam, ar fi fost o variantă să se prefacă neștiutori, doar ca să-și vadă interesul. Până la urmă, o așa pradă merita tot deranjul. Cine știe ce recompensă pusese Maxhal pe capul meu. Un cufăr cu bani? Promisiunea de a fi ridicat la rangul de ofițer? Posibilitățile erau multe.

După un timp de mers în tăcere, sentimentul violent de foame m-a asaltat din nou. Mațele au început să-mi chiorăie violent și sonor. Senzația a fost cutremurătoare, chiar mai crudă decât ideea că fusesem luat prizonier și aveam să fiu predat căpitanului.

Fără niciun avertisment, Fulger a sprintat undeva în dreapta. S-a mișcat atât de rapid, încât dispariția lui mi-a părut un truc magic. A dispărut în lungul câmpiei presurate cu smocuri de iarbă uscată, urmărit de o undă șerpuitoare de praf cenușiu. Am încremenit. Spre surprinderea mea, ceilalți doi n-au schițat niciun gest care să trădeze îngrijorarea față de manevra neașteptată a camaradului. Ursul m-a depășit și mi-a spus, pe un ton meditativ:

— Mișcă!

M-am mișcat.

Fulger a apărut o jumătate de oră mai târziu. Căra ceva în fălci. Un timp n-am putut să văd ce ducea, dar când s-a apropiat mai mult am distins corpul blegit al unui iepure de câmp. Ursul s-a oprit. M-am oprit, la rândul meu. Fulger a dat drumul iepurelui la picioarele mele.

— Mâncat, mi-a ordonat. Drum lung.

Unde aveau de gând să mă ducă? Fugisem eu chiar atât de departe? Oricum ar fi fost, detaliul nu prea mai părea o urgență, adevărata urgență era foamea. Cel puțin în momentul ăla. Nu aveam un cuțit cu care să rup fâșii din iepure, dar m-am luptat cu el și l-am sfâșiat cu dinții. Carne crudă de vânat. Nu-i cea mai bună opțiune, însă nu era prima dată când făceam asta. N-aveam să las să mi se tragă sfârșitul de la atâta lucru. Când un mercenar nu-și permite luxul unui foc, fie el cât de mic, pentru a nu fi descoperit de inamici ascunși sau o sumedenie de alte motive asemănătoare, hrana brută devine unica opțiune viabilă. Așa că, nu mă deranja. Sângele îmi șiroia pe la colțurile gurii, spre bărbie. Important era că aveam ce înfuleca.

Eram prizonier. Câteodată, roata se întoarce. Începeam să accept ideea. Măcar eram un colet important, altfel nu mi-ar fi dat de mâncare. Nu speram la un viitor roz, dar poate că aveau să apară alte oportunități. Nu era o siguranță, numai un gând, dar eram lipsit de alternative. Uneori și cea mai slabă undă de speranță face diferența dintre viață și moarte. Trecusem de atâtea ori pe lângă

doamna cu coasa în ultimul timp, încât începusem să nutresc ideea că poate avea un plan ceva mai special cu mine. Prea mă ocolise de fiecare dată. Trufia e un joc de noroc periculos, amice, mi-am spus ca pentru mine. Cât m-am priceput, cu mâinile goale, în timp ce am reflectat asupra destinului meu improbabil, am belit toată carnea de pe carcasa iepurelui ăla și am pus-o bine în buzunar. Cel puțin o zi nu avea să se strice. Ce bune ar fi fost atunci niște condimente. Poate și numai un praf discret de sare.

Peste mai multe ore am trecut prin vecinătatea unui râu și am băut apă pe săturate. Ei au făcut la fel și pe urmă ne-am continuat drumul. Înaintam destul de încet, pentru că eu eram cel care impunea ritmul. M-am prefăcut sleit de puteri, în vreo câteva rânduri, și m-au lăsat să-mi trag sufletul, deși n-au părut pe de-a dreptul convinși. În tot timpul cât m-am odihnit, au dispărut cu rândul – probabil ca să vâneze. Câmpia aia plină de praf și uscăciuni părea că n-are sfârșit. Prima noapte am căzut frânt. Probabil c-au crezut că mă prefac sau ceva și mai mult ca sigur au dormit cu rândul, dar eu am dormit dus. Dimineața am luat-o din loc. Am mai halit două fâșii din carnea aia de iepure pe care mi-o adusese Fulger. Mi s-a părut ciudat cum se înțelegeau ei de minune, vorbind puțin, aproape deloc. Pe urmă m-am gândit că și noi, cei din Brigadă, ajunsesem să ne înțelegem deseori din priviri. Când petreci suficient timp lângă cineva, începi să-l cunoști, să-i anticipezi mișcările sau doleanțele.

A fost un drum lung, dar în cele din urmă am ajuns la capătul lui. Numai că nu m-au dus la Cetatea-de-Fildeș,

ci într-un loc realmente obscur. Un soi de catacombe antice. Intrarea era păzită de două santinele. Un lup și un urs. Am coborât o suită de scări, care, la cât a fost de lungă, am crezut că avea să se oprească direct pe podelele Iadului. În pereți erau fixate facle, dar erau destul de rare. Ceea ce făcea ca holul să fie inundat de o lumină chioară. Abia dacă puteai să vezi pe unde calci. De câteva ori a fost cât pe ce să mă împiedic și să mă duc de-a dura în lungul treptelor. Gândul că la capătul galeriei ar fi putut să fie o cameră de tortură, m-a făcut să mă cutremur.

Odată ajunși la cea din urmă treaptă, am dat într-o sală uriașă. Nu era tocmai ce ai numi un model de catacombă clasic, dar morții erau acolo, îngrămădiți într-un colț. O stivă de tigve și tot felul de alte oase, de mărimi variabile. Toți cei prezenți s-au holbat la mine. Printre animale era și o duzină de soldați cu mutre cenușii și prăbușite. Probabil de la prea mult soare lipsă. Pe pereții sălii puteam să disting inelele întunecate ale câtorva galerii, care duceau cine știe unde, dar ei mi-au spus să stau locului. Ursul a schimbat câteva vorbe cu un soldat și pe urmă a dispărut printr-un tunel. Soldatul nu m-a scăpat o clipă din priviri, ceea ce m-a făcut să cred că mă recunoscuse. Sau poate că nu-i plăcea, pur și simplu, de figura mea.

Două minute mai târziu, ursul era înapoi. Și nu singur. S-a întors însoțit de cinci oameni. M-am uitat atent. Patru dintre ei nu-mi spuneau nimic, al cincilea era o versiune mai oropsită a cărturarului acela... La naiba!, că-mi scăpa numele lui. Oricum, m-am gândit atunci, n-avea cum să fie el. Prea bătrân. Prea consumat de viață. Câteva zile de

chin nu pot să ruineze un om în așa hal. Sau pot? Bătrânul s-a uitat la mine cu ochi îngustați, obosiți.

— După atâta timp... Iată-te!

În sală au început să se nască murmure, privirile să alunece de la unul la altul. A continuat să mă analizeze cu de-amănuntul, din cap până-n picioare, bătrânul, ca pe o cunoștință mai veche. Eu m-am chinuit să găsesc un răspuns în mormanul de memorii prăfuite îngrămădite în mintea mea. Cine era bărbatul acela?

— Zece ani, a mai adăugat cu glas stins. Aproape o cauză pierdută. Și totuși, ai reușit să scapi. Cum?

Doar respirațiile grele ale animalelor mai crăpau liniștea. Am încercat să înțeleg, dar părea peste priceperea mea. Și pe urmă m-a lovit, ca o măciucă în ceafă. Pădurea și efectul ei miraculos, care obtura trecerea timpului. Dormisem acolo numai câteva ore, dar vreme de zece ani încheiați în afara ei. Miriade de întrebări s-au prăbușit peste mintea mea zăpăcită. Ce se întâmplase în lipsa mea? Unde era Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină? Pierduseră războiul? De fapt, ultima era o întrebare fără rost. După toate aparențele, asta era o certitudine. Învingătorii nu ajung să-și ducă zilele prin catacombe.

De undeva, din mulțime, o voce a tunat:

— Tu!?

M-am întors și am putut să observ cum o siluetă a tăiat grăbită mulțimea. Când s-a apropiat ceva mai mult, am putut să deslușesc o versiune cu zece ani mai bătrână a lui Haw-a-Wap. În mod normal, ar fi trebuit să tresar sau ceva de genul ăsta, la vederea lui, dar n-a fost așa. Nu pu-

team să accept imaginea unui Haw-a-Wap îmbătrânit ca pe ceva de suflet. Nu-l cunoscusem niciodată așa. Nu mai era el. Aproape la fel, dar totuși foarte diferit. Cei zece ani făcuseră din figura lui o cazualitate, ca atunci când treci printr-o piață aglomerată și vezi pe cineva care aduce mult cu tatăl sau un vechi amic de-al tău. Ești surprins și... cam atât. Căpitanul m-a fixat cu o privire de plumb și cu vârful lucitor al unui pumnal.

— Nici să nu îndrăznești, Maxhal! a răsunat furios vocea bătrânului.

Fulger și ursul s-au pus dinaintea lui. Căpitanul a ripostat:

— Dar... Lay. Din cauza lui am pierdu...

— Ți-ai consumat șansa acum zece ani, căpitane, a completat Lay. Pune lama la locul ei.

Maxhal a mai forțat puțin nota, în mod demonstrativ, cu vreo două mișcări fade de eschivă. Fulger și ursul au rămas locului, implacabili și neimpresionați de gesturile teatrale ale bărbatului. Zece ani. Balanța se înclinase vizibil. Autoritatea căpitanului era cu mult sub cea a bătrânului cărturar. Oare din care motiv? Ce se întâmplase în toți acei ani? Într-un fel, asta m-a făcut să-mi păstrez și mai bine calmul. Lay funcționa după alte principii, total diferite de cele ale lui Maxhal, care nu se rezumau la nevoia acută a unei răzbunări fulminante. Eram speriat, niciun dubiu în treaba asta, dar m-am luptat cu mine și am păstrat o indiferență cât de cât acceptabilă față de gravitatea momentului. Eram, până la urmă, un mercenar. Trebuia să-mi etalez rigoarea, să mă comport ca unul.

Lay a venit și mai aproape de mine.

— Mergi și refă-ți puterile. Mi s-a spus că a fost un drum lung.

S-a întors și a dispărut, fără niciun cuvânt în plus. Atât de simplu. Pe mine m-au condus într-o cameră îngustă, aproape complet lipsită de lumină, care aducea destul de mult cu o cameră de ocnă. În urma mea s-au consumat discuții aprinse, puteam să aud vocile cum se zbat să-și impună punctul de vedere. Pe jos, unde fusesem dus, în camera aia obscură, era aruncată o saltea din paie. Asta era tot ce conta. La cât eram de obosit, aș fi dormit și pe un pat din pietre. Paiele mi-au părut un răsfăț. Mi-au adus ceva de mâncare și o cană cu apă. Am mâncat, am băut și pe urmă m-am culcat. La un moment dat, pe durata somnului meu profund, ca de mort, mi s-a părut că aud zgomotele unui scandal. Dar ar fi putut, la fel de bine, să fie doar păreri. Idei alandala din mintea mea.

Când m-am trezit, Lay era deja în odaie și se uita la mine. De fapt, se uita la simbolul crestat pe antebrat. Mâneca îmi fusese suflecată prin somn. Nu simțisem nimic, dormisem buștean. Era așezat pe un scaun din lemn, puțin cam răpănos. Un opaiț făcea umbrele să danseze în lungul pereților. Mai erau acolo vreo doi inși, i-am dibuit când am renunțat la ochii de mâță abia fătată. De undeva a mai apărut un scaun. Bagseamă, fusese târât acolo special pentru mine. Am acceptat invitația de ședere. Lemnul scaunului meu era la fel de răpănos. Lay le-a făcut semn celorlalți să ne lase. Au ieșit din odaie, prea puțin convinși că era mișcarea cea mai înțeleaptă. Au tras ușa în urma

lor, dar aș fi putut să-mi pun viața gaj că-și lipiseră urechile de ea, gata-gata să intervină chiar și la cel mai mic zgomot suspect.

Mi-am tras mâneca la loc.

— Care-i povestea ta, de fapt? m-a întrebat bătrânul.

I-am povestit totul, cu de-amănuntul. Vânătoarea, întâlnirea, ambuscada. Totul. M-a ascultat într-o liniște profundă, ca și cum un bătrân ar asculta marea, în timp ce detaliile picurau unul după altul în rezervorul acțiunilor mele.

— Câtă răbdare și cât calcul din partea ei.

N-am spus nimic. Am presupus că fusese o reflexie interioară a minții bătrânului, care scăpase cumva de filtrul postat de rațiune dinaintea gurii. Pe urmă, discuția a deviat brusc.

— Vreau să-ți propun un târg, mi-a spus el.

În ochii lui Lay, chiar și în lumina aia chioară, puteai să vezi disperarea, dar mai ales nerăbdarea. Genul acela de privire pe care o descoperi în cristalinul generalului care a asediat ani la rând un castel și, în cele din urmă, i-a aflat hiba. Când pierderile sunt colosale și șansa vindicativă îi suflă în ureche, omul, cu firea lui sfărâmicioasă, se lasă înduplecat. Când iluzia victoriei zburdă prin apropiere, sirenele încep să cânte.

— Despre ce-i vorba? am întrebat.

— Vreau să duci o campanie împotriva Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină.

Eram pus din nou între ciocan și nicovală. Oare joaca asta de-a șoarecele și pisica avea să dureze la infinit? La

naiba! – că nu aveam să mă las folosit din nou într-un mod atât de mârșav. Cum aș fi putut eu schimba echilibrul destinului? Un singur om împotriva unei forțe nimicitoare? Am simțit răceala unei lame fantomă dinaintea gâtlejului. Ce-mi cerea era ireal. Imposibil de realizat, cu toată dorința mea de răzbunare. Se jucau cu mine? Nu-mi plăcea jocul ăla. Probabil că dubiul a înflorit pe fața mea, pentru că a reluat:

— În tot timpul ăsta ți-am studiat trecutul, mercenare. Știu totul despre Brigadă. Iar acum – m-a apucat de un braț și a tras mâneca, scoțând la vedere semnul de pe antebraț. Avem uneltele necesare să facem asta. Tu ai pâinea, eu am cuțitul. Îți ofer posibilitatea să-i aduci înapoi. Pe toți.

Era halucinant și îmbietor ceea ce-mi propunea. Probabil că ochii au început să-mi scânteieze. I-am văzut fața. I se încărca cu sentimentul speranței. Atunci a știut că aveam să-i accept propunerea, fără tăgadă, chiar înainte să-i spun. Ne uitam unul la altul și în noi creștea dorința de luptă cât pentru două armate beligerante, care nu văd nimic altceva decât foc și sabie și sânge. Mult sânge.

— Spune-mi ce trebuie să fac.

Răzbunarea e un demon. Dar uneori, văzuți din întuneric, demonii par îngeri.

Mi-a explicat:

— Simbolul ăsta e un portal. Tu ești un portal între lumea viilor și a morților. Cu tehnica potrivită, poți să invoci pe cine dorești. Să aduci aici morții.

— Pot să le redau viața fârtaților mei? m-am mirat.

Lay și-a pieptănat cu degetele barba arsă de vreme.

— Nu-i chiar totuna cu viața de dinainte, dar poți să-i scoți de acolo.

Fără să mai aștept o clipă, i-am întins mâna. Moșul a făcut la fel și am bătut palma. Contrar așteptărilor, a avut o strângere viguroasă.

— Să înțeleg că tu ai unealta potrivită pentru scamatoria asta?

Un zâmbet larg și luminos l-a făcut pe bătrân să pară cu zece ani mai tânăr.

— Desigur, mi-a spus. Să mergem!

Ne-am învârtit prin kilometri buni de tuneluri încâlcite și întunecate precum mațele unui șobolan. O procesiune de soldați și fiare, înaintând pe mutește, înarmați până în dinți, călăuziți de lumina oarbă a câtorva facle. Pe parcursul drumului, la capătul șirului de luptători, mult mai în spatele nostru, al meu și al bătrânului, s-a iscat un scandal. Detaliul a întârziat lucrurile cu un sfert de ceas. Odată rezolvată problema, ne-am reluat marșul. De data asta, m-am gândit eu, la cât de mult mergem, cu siguranță c-o să ajungem la poalele Iadului. Aerul era din ce în ce mai rece. Atmosfera tot mai sumbră, întunericul tot mai viu. Cineva s-a apropiat de mine. Mi-am întors capul într-o parte și mutra aspră a unui lup m-a făcut să-mi înghit un suspin de spaimă. Animalul a rânjit la mine.

— Pare-se că tu dator, mercenare.

În proporție de optzeci la sută, ăla era Fulger, dar nu am fost pe deplin sigur. Întunericul și lumina aia chioară se jucau prostește cu percepțiile mele.

— De ce?

— Ăla fost căpitanul. Te vrea orice chip oale ulcele. Șefu' trimis izolare.

Mi-a părut un ton lipsit de respect. Ce-o fi făcut Maxhal? Din ce cauză decăzuse atât de mult în ochii semenilor săi?

— Și, mă rog, de ce-ți sunt îndatorat? i-am spus, cu oarecare încredere în glas.

Brusc, simțeam că devenisem cineva. Încrederea începuse să pulseze din nou în mine. Începuse să mă împingă de la spate, în primul rând. Dacă nu erau doar baliverne, dacă Lay avea într-adevăr unealta necesară să-i aduc pe cei din Brigadă înapoi, atunci lumea nouă, pe care Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină și-o clădise, victorie după victorie, avea să cunoască un șoc. Urma să fim o sută de oameni împotriva câtorva mii. Poate că nu aveam să ajungem până acolo încât s-o distrugem, dar, pe toți zeii, că dacă aveam să murim făcând asta, avea să fie una din înfruntările alea care țin câteva pagini bune din cronici. Avea să fie una cu trâmbițe, urale și tot tacâmul.

— Aseară, a adăugat lupul. Eu santinelă. Căpitanul încercat să ucidă pe tine. Eu oprit.

Puteam să înțeleg ura căpitanului. Ceea ce nu puteam să înțeleg era: de ce nu mă ucisese mai din timp, atunci când avusese cu adevărat ocazia? Să fi fost numai decizii nesăbuite, decizii alterate de haosul de moment? Oamenii decad. Nu suntem clădiți din piatră de râu. Când te aștepți mai puțin, balamucul vine peste tine. Te pierzi, pur și simplu, cu firea, atunci când se umple paharul. Apoi ai nevoie

de o bucată bună de timp până să poți să funcționezi din nou în parametri normali. În intervalul ăsta, dacă ești frate cu norocul la fel cum sunt dracii cu îngerii, atunci s-ar putea să pierzi niște oportunități.

— N-ai altceva mai bun de făcut decât să-ți ascuți limba? s-a auzit o voce de bariton. Probabil unul dintre soldați. Poate chiar un ofițer. Lupul a spălat putina pe mutește. S-a pierdut în lungul șirului indian, mult mai în spate.

Negreala aia păstoasă prin care înaintam părea ireal de pătrunzătoare. Gheara ei îți ajungea până la inimă și strângea cu putere. Scârțâitul unei balamale a rupt profunzimea întunericului, ca o suliță din sunete, a făcut locul să pară cumva mai lumesc. Am intrat cu toții într-o cameră și ușa s-a închis cu putere în urma noastră. Balamalele alea neunse de ani de zile au cârâit din nou. Singura piesă de mobilier de acolo – dacă mai putea fi considerată una – era un scrin. Foarte vechi. Sau ajunsese așa într-un timp foarte scurt numai din cauza condițiilor precare. Cândva prețios, tapetat cu mătase de culoarea frunzelor de agud, ajunsese o ruină. O cutie dreptunghiulară, din lemn mucegăit, găunos pe alocuri, și o mulțime de fâșii de mătase de un verde putrezit, căzute leneș ca limbile unor varani. Avea cinci sertare. Lay l-a deschis pe cel central și a scos de acolo o cutie din aia folosită pentru păstratul bijuteriilor. A deschis-o. Camera a fost invadată instant de o lumină puternică, sângerie. Figurile tuturor au devenit și mai grave, din cauza umbrelor care dansau peste tot.

M-am apropiat de piatră.

— Să nu o atingi, mi-a spus Lay, pe un ton dojenitor, dar îngăduitor, așa cum explici unui copil că lama unui cuțit nu-i o jucărie.

Și cam tot ca un copil nepriceput, i-am spus, simplu:

— De ce?

— Pentru că în momentul în care o să faci asta, va ști că ai intrat din nou în joc.

Ceea ce m-a făcut să mă întreb: după ce câștigase războiul, cum de nu mă căutase Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină? Sau poate c-o făcuse, dar după zece ani neîntrerupți în care dispari fără urmă, cine s-ar mai fi gândit că eram altceva mai mult decât un hoit pentru corbi?

— Piatra, a continuat bătrânul cărturar, e unealta ta.

Am simțit o nevoie imperioasă să o am. Să întind pur și simplu mâna și să aduc Brigada la viață. Acolo, în momentul ăla. Amintirile vremurilor bune mi s-au pus de-a curmezișul rațiunii. Însă nu eram chiar atât de neghiob să cred că un așa ritual necesita doar o simplă strigare de nume și toți fârtații aveau să dea buluc în lumea viilor. Am strâns puternic din palme și am tras de hățuri cu putere. Ca un armăsar nărăvaș, nerăbdarea a nechezat și s-a cambrat.

Lay le-a cerut soldaților și fiarelor să ne lase singuri. S-au conformat, cu ușa aia scârțâind drăcește atunci când au tras-o în urma lor.

— Răzbunarea nu e o virtute, mi-a spus.

M-am uitat la el lung, întrebător. A reluat:

— Dacă mușți un lup pentru că și el te-a mușcat pe tine, asta nu vindecă rana.

Am continuat să-l privesc din umbra unui mare semn de întrebare. Ce încerca să-mi spună? Măcar voia să-mi spună ceva sau era numai o formă de a se exonera de o vină ce avea să-i împovăreze umerii nu peste mult timp? Aveam senzația că eram tratat ca un ageamiu sau, mai rău, ca un copil.

— N-am nicio sfadă cu voi, am spus, gândindu-mă în același timp că poate acolo ar fi vrut să ajungă.

N-a spus-o, dar am putut să-l văd cum încuviințează. Chiar nu-i consideram dușmani în adevăratul sens al cuvântului. Nu mai mult decât mă considerau ei pe mine. Ajunsesem să ne uităm încruntați, din spatele tranșeelor, în virtutea destinului. Pur și simplu, firele care duceau înspre soluțiile problemelor noastre se intersectaseră, la un moment dat. S-au înnodat și unica soluție fiabilă a părut să fie, la momentul ăla, lama unui pumnal. Orice ar fi fost, ca viitorul să poată să mai însemne ceva, cât de cât, trecutul trebuia să fie ferecat în lanțuri și aruncat într-o peșteră răcoroasă, întunecată. Cântărind promisiunea lui Lay, puteam să fac asta. Spre deosebire de un simplu soldat, cea mai de seamă virtute a unui mercenar e adaptabilitatea. Noi luptăm pentru cel care plătește primul și cel mai bine. Capacitatea de a te adapta cântărește greutatea luptătorului în aur. Adevărul și dreptatea sunt, pentru noi, două doamne cu apucături lascive. E drept, luptăm pentru bani, dar avem limitele noastre. Nu suntem chiar toți asasini pentru prețul corect, deși pentru mulți dintre mercenarii fără coloană vertebrală lucrurile stau tocmai pe dos. Problema e că granița asta dintre mercenar și ucigaș

plătit e fină și lipicioasă ca o pânză de păianjen. Odată ce te-ai apropiat de ea, riști să ți se lipească de degete și, singura cale de scăpare, de cele mai multe ori, e dacă o rupi. Dar noi, cei din Brigadă, am fost dintotdeauna la un alt nivel. Cu o treaptă mai sus. Deși poate pare că tot ce face un mercenar nu e altceva decât să umble cu urechile ciulite după zornăitul monezilor, întotdeauna e o chestiune de onoare. Noi ne respectăm întotdeauna angajamentul. Trebuie să răpunem dușmanul angajatorului nostru și niciodată nu întoarcem sabia unui contract în favoarea unei contraoferte. Dacă vorbim despre asta, nu putem să blamăm meseria în sine. Acolo e mai curând o chestiune de caracter. Dacă nouăzeci la sută din mercenari sunt niște scursuri, n-au principii, n-au scrupule, asta nu face în mod automat și restul de zece așișderea.

Lay a încuviințat din cap și mi-a întins cutia. Am luat-o. Spre surprinderea mea, nu a părut îngrijorat, ci mai curând că îi luasem o povară de pe umerii gârboviți.

— Din momentul ăsta ești păstrătorul de drept al pietrei.

Cuvintele moșului au sunat profetic. Pentru numai o clipă m-am gândit că poate fusese o greșeală să accept. După spusele lui și după intenția clară a Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină, care trecuse prin foc și sabie nu doar să-și răzbune inima albastră, ci și pentru ca să-și însușească piatra, tocmai devenisem păstrătorul de drept a unei arme de temut. Puterea nu vine niciodată cu titlu de gratuitate.

Am încercat să rezonez cu vibrația discretă a pietrei. Am închis ochii și mintea mi-a zurat în lungul ținuturilor

alea blestemate. Am văzut totul derulându-se sub privirile mele, ca și cum aș fi privit lumea cocoțat pe spinarea unui dragon în zbor. Am simțit o undă de putere și încredere, care creșteau în mine progresiv. În cele din urmă încetam să mai fiu o potaie hămesită și batjocorită, care alergase cu coada între picioare pe ulițe adumbrite. Aveam să mă ridic tot mai sus și apoi să ordon dragonului ăla să scuipe o salvă de foc nimicitor. O bucată bună de timp, lumea avea să ardă sub privirea mea răzbunătoare.

Mi i-am închipuit atunci pe cei din Brigadă cum își ascut săbiile, cum își potrivesc scuturile și coifurile. Avea să fie una din aia cu mult, mult sânge. Și dacă Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină nu pierduse nicio lacrimă de sânge până atunci, ei bine, urma să o facă. Urma să sângereze, cu vârf și-ndesat. Iar asta nu era o promisiune, ci o certitudine.

Tot în aceeași cameră cât un chibrit am stat de unii singuri, eu și bătrânul cărturar, ore la rând, ca să-mi explice avantajele, dar și metehnele pietrei.

— Folosește-te de puterea ei cu băgare de seamă, m-a avertizat. Poate fi ademenitoare.

Știam perfect unde voia să bată. Dar oare de câte sute de ori nu ne luptasem noi, Brigada de Crom, cu tentația unei oferte mai bune. Oare câți nu ne puseseră pe masă lăzi pline cu galbeni, în încercarea disperată de a-și răscumpăra viața, în pofida angajamentului față de angajatorul nostru? De multe ori. De foarte multe ori. Ăsta era exact motivul principal pentru care eram socotiți elita mercenarilor – nu fusesem niciodată învinși de tentația aurului.

I-am explicat, la rândul meu, toate cele prin câte trecusem. El a încuviințat, deși poate că n-a fost pe deplin convins. În lumina ochilor lui a existat atunci o umbră de îndoială. Dar până și după cel mai avantajos chilipir, parcă tot nu ești pe deplin convins că ai prins cel mai bun preț. Tot timpul e câte ceva, numai bun de pus la îndoială, un detaliu fie el cât de mic. Treaba asta lasă oamenii să fie oameni și zeii să fie zei, obișnuia să ne spună Xao. Nu se cuvine să stai cu un diamant în mână și să râvnești la ciobul de sticlă al vecinului. Asta, pe lângă faptul că te face avar, te mai face și nerod. Așa că am dat pace gândului ăla.

— Îți vom pune toate cele de trebuință la dispoziție, dar îți cer o singură favoare.

— Care?

— Să nu atingi piatra mai devreme de o zi și o noapte de mers, pentru că altfel ne vei fi condamnat pe toți la moarte. Odată atinsă, va ști imediat unde ești și ce intenții ai.

Era un mod ceva mai elegant de a-mi spune că aveam să fiu în rahat până la barbă, dar era un efect secundar, pe care îl intuisem și pe care eram dispus să mi-l asum. Tot atunci, Lay mi-a mai povestit:

— După ce am pierdut războiul, am fugit care încotro a putut. Ne-a vânat ca pe o haită de câini vagabonzi, vreme de cinci ani. Asta-i tot ce a mai rămas din noi.

În ochii lui puteai să vezi tristețea, cum unduia precum valurile unei mări agitate. Îi înțelegeam suferința. Oh, Dumnezeule mare! Și cum o înțelegeam. Fusesem acolo, purtasem lupta aia. Abia reușisem să scap ca prin urechile acului de laba unei depresii cumplite, după destrămarea

Brigăzii. Înfrângerea e o doamnă, dar nu-i una cu maniere. E mai curând o fleandură. Ia sufletul unui soldat și-l joacă în picioare, pe urmă îl întreabă dacă nu cumva vrea o cană cu vinars. Și de la cana aia până la butoaie întregi nu-i decât un pas.

— Nu-ți face griji, l-am asigurat. N-o să mă ating de ea decât după ce sunt la o distanță sigură.

Mi-a mulțumit.

Plecarea n-a fost protocolară. Mi-au dat provizii, un rând de haine groase, un cal sănătos și puternic, piatra, un arc nou și o călăuză care să mă ghideze vreme de o zi, să-mi arate drumul până într-un punct din care aveam să mă descurc de unul singur. Am plecat fără urale, pur și simplu cu gândurile noii mele misiuni apăsându-mi conștiința și cu privirea în pământ, ca un condamnat la moarte. Oricum, nu mă simțeam prea departe de unul.

Din nou, hoinărind prin întunericul bolnăvicios al nopții, cu o misiune incertă, dar cu flacăra răzbunării pâlpâindu-mi în inimă. De fapt, nu era chiar noapte pe de-a-ntregul. Dimineața se pregătea să-și mijească ochii ca de pisic abia fătat.

Mergeam în urma călăuzei. Lay fusese sincer cu mine:

— E unul cu caș la gură, îmi spusese. N-avem prea mare bază în el, dar te va scoate la liman. E singurul de care ne putem lipsi.

Erau și așa destul de puțini, nu ar fi putut să se lipsească de oamenii cu experiență. Avea nevoie de ei. M-am gândit, ca un spirit de glumă, cum ar fi fost să mi-l pună coleg de drumeție pe căpitan. Probabil că ne-am fi apucat de gu-

lere la nici doi pași de catacombe și ne-am fi tăvălit prin praf și iarbă uscată până la epuizarea fizică, până unul dintre noi ar fi căzut mort.

Sunt bune și scenariile astea închipuite, fac timpul să curgă mai lin.

— Chiar nu-ți e teamă de faptul că o să te lupți cu ea de unul singur? m-a întrebat călăuza la un moment dat, după ce se săturase să mergem unul lângă altul, ca doi saci într-o căruță.

Dinapoia noastră, catacombele dispăruseră sub linia orizontului. Cerul părea oțelit în lumina slabă a dimineții.

— Cea mai eficientă metodă ca să scapi de temeri și dușmani este să le înfrunți, i-am spus.

Deseori, când nu eram capabil să exprim ce simt cu adevărat, aruncam câte o vorbă din asta de duh. Bătrânul Xao le avea mereu la purtător, eu fusesem mai tot timpul cu urechile ciulite. Pe cele mai bune le repetasem în minte de atât de multe ori, că le-aș fi putut spune și prin somn. Călăuza purta haine asemănătoare celor îmbrăcate de călugări. Gluga largă îi acoperea capul și s-a uitat la mine, peste un umăr, cu o privire neutră. Era tânăr. Puțin peste douăzeci de ani de existență.

— Am înțeles, a spus încet.

Nu-nțelesese nimic, eram convins. S-a întors și a continuat să se uite în zare, pesemne răscolindu-și memoriile sau țesând întrebări despre planul prostesc al lunaticului pe care-l ghida. Să fi fost în locul lui, aș fi gândit la fel. Unul care speră că poate s-o doboare pe Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină de unul singur e, fără urmă de în-

doială, un visător fără pic de minte. Asta ca să fiu elegant și să nu-l fac nebun. Sau dement. Sau idiot. Dar nu aveam să trec prin tărășenia asta de capul meu, nu-i așa? Aveam eu să-mi scot asul din mânecă la momentul potrivit.

Peste tot praf și iarbă desecată de sevă. Copitele frizonilor noștri pocneau pământul crăpăcios. Cât puteai să vezi cu ochii, în lung și-n lat, deșertăciune. Aproape că nu-ți venea să crezi că cineva fusese în stare să-și sacrifice suflarea pentru ținuturile alea fără suflet, să încerce să le apere de invadatori. Nu era pentru prima dată când gândeam asta, cu siguranță n-avea să fie nici ultima. Ai spune că pământuri ca alea s-au născut din haos și nimicnicie. Un fel de punți între zone întrucâtva mai primitoare. Bagseamă că nu eram departe de adevăr cu teoria mea, devreme ce brațul Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină nu se întinsese până acolo și se mulțumise doar cu ținuturile dimprejurul Cetății-de-Fildeș.

— Cât se întind uscăciunile astea? am întrebat meditativ.

— Terenul e pustiit pe o rază de zeci de kilometri. Se spune că aici și-a făcut tabără armata zeului Haos, atunci când a ieșit din adâncurile Infernului ca să pună stăpânire pe lume. După ce a fost învins și izgonit de armiile lui Daksau, oștenii aflați în solda lui au fost nevoiți să-și consume morții ca să treacă peste iarnă și au lăsat în pământ tot atât de mult venin, că abia peste o mie de ani o să mai crească pe aici altceva decât buruieni. Și până și alea gata uscate.

Ca peste tot, oamenii își clădiseră trecuturi glorioase pe baza unor cronici incerte, anacronice. Fac asta doar pen-

tru simplul fapt că simt nevoia să creadă în ceva. Pentru că mulți nu sunt în stare să-și ducă propriile cruciade până la capăt, au nevoie de eroi și de antagoniști, pe care să-i folosească drept model pentru odraslele lor. Ăsta-i motivul pentru care cei din Brigadă, excluzând numai vreo doi, sunt liber-cugetători. Pentru noi, zeii sunt reprezentări artistice din ciment. Statui și atât. Nimic mai mult. Nu ne-am sfiit niciodată să le rupem o mână sau capul, chiar și în joacă, chiar și numai pentru a combate plictiseala.

— Numai prostii mistice, am bombănit.

— Nu crezi în zei? Ești ateu?

— Da, i-am spus cu seninătate. Ce-i rău în asta?

— Toți avem momentele noastre când simțim nevoia să ridicăm o rugă către cer.

— Spre deosebire de voi, eu am zeul meu, aici, cu mine.

Băiatul a ridicat o sprânceană. Am tras sabia din teacă și i-am arătat-o.

— Nu m-a abandonat niciodată, am completat triumfător. Atunci când i-am cerut să mă scoată la liman, a fost lângă mine.

— Și atunci, cum îți explici vrăjitoarele și tot restul?

— Sunt toate, aici, la vedere. N-am nevoie să-mi explic nimic, atât timp cât lama sabiei mele poate trece prin ele.

— Într-o zi ai să-ți aduci aminte de vorbele mele. Am să mă rog pentru tine, ca ziua asta să nu vină niciodată.

M-am uitat la el cu regret. Să fi știut ce știam eu, s-ar fi cutremurat. Și-ar fi blestemat zeii cu toată puterea cuvântului. Dar l-am lăsat. Așa sunt cucernicii, țin morțiș să te aducă pe calea cea bună. Cine știe, poate că acționează în

virtutea unor revelații cu promisiuni divine de izbăvire dacă aduc clienți noi.

Primul popas l-am făcut aproape de miezul zilei și, cum stăteam și rodeam câte o coajă de pâine uscată de fiecare, deja parcă mirosea a ger și zăpadă.

— Cât crezi că va fi nevoie să te călăuzesc? m-a întrebat.

Am mușcat din coaja de pâine și dumicatul a pârâit între dinți când am început să-l mestec. A mâncat și el și s-a uitat la mine cu o privire lipicioasă. Puteai să citești teama în ochii lui de la o șchioapă. Era atât de palpabilă, c-ai fi putut s-o feliezi cu cuțitul. Numai gândul că peste câteva ore aveam să intrăm pe teritoriile Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină, fie ele și lăturalnice, îi făcea sufletul să vibreze incontrolabil sub presiunea fricii.

— Până mâine, cam pe vremea asta, i-am spus. Nu vreau să te apropii prea mult de ea și vreau să fii departe când o să folosesc asta.

Am bătut cu palma peste cutia pietrei, el a încuviințat. I s-a părut rezonabil. I-am zâmbit și pe urmă ne-am terminat cojile de pâine uscată în liniște. În nici jumătate de ceas eram deja în șa. Am mers ore la rând comportându-ne ca niște bolovani – niciunul n-a scos un cuvânt. Prea multe nu erau de zis și, oricum, frigul începea să se facă simțit de-a binelea și ne forța să stăm cu nasurile afundate în gulerele blănurilor. Noaptea a căzut peste umerii noștri mai repede decât m-aș fi așteptat, chiar dacă nu făcusem nimic care să ajute cu adevărat la trecerea timpului, altceva decât să mă pierd în memorii colbuite.

Am descălecat și ne-am căznit amândoi să punem pe picioare un mic foc de tabără. Ne apropiasem suficient

de mult de teritoriul Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină, pentru că micile tulpini de vegetație erau jilave. Semn că diferențele puternice de temperatură produceau un efect de seră care creștea simțitor umiditatea aerului. A fost o trudă, dar după ce primele văpăi au început să lipăie timid, tot ce a trebuit să mai facem ca să ne bucurăm de un strop de căldură a fost să alimentăm constant focul cu ierburi uscate și arbuști pitici. Ca să nu se stingă, trebuia să arunci câte un braț de tulpini cam la un sfert de ceas. Am făcut cu rândul, până când am considerat că ne-am încălzit suficient. Pe urmă ne-am înfofolit în blănuri și ne-am culcat.

Sau, cel puțin, așa a crezut el.

M-am luptat cu impulsul de a adormi ca un soldat în prima linie și a fost cât pe ce să adorm de vreo două ori. Dar mi-am venit imediat în fire. Trebuia cu orice preț să rămân treaz și să mă asigur că el căzuse pradă somnului. Și, în clipa în care am fost pe deplin convins că e întocmai – am putut să-i aud respirația grea, reflectându-se în liniștea ca de prohodie a nopții – m-am ridicat încet, ca o vulpe. M-am apropiat de el tiptil, atent, ca și cum aș fi călcat pe cioburi de sticlă. Când am ajuns la nici o palmă, am analizat cu băgare de seamă poziția în care dormea. Stătea întins pe o parte, cu fața înspre mine. Avea o mână ascunsă sub tâmplă, în chip de pernă. Am tras sabia din toc cu atenție chirurgicală. Fâșâiala aia de metal peste piele, deși aproape insesizabilă în liniștea profundă a nopții, mi-a făcut perii de pe ceafă să se zburlească. Unul din cai a nechezat – ce naiba simțise? – și el a deschis ochii. În clipa aia țineam lama deasupra capului, cu ambele mâini,

cu vârful îndreptat în jos, înspre el. Am putut să văd cum ochii i se cască și exact în clipa aia, chiar înainte să facă vreun gest salvator, am lovit cu putere. Vârful i s-a implantat în V-ul de deasupra pieptului. A horcăit ca un animal înjunghiat. Groaza i-a crescut atunci în ochi ca o bășică de porc. S-a apucat cu ambele mâini de lama sabiei și a încercat să facă ceva ca să scape. Zadarnic. Când am apăsat, mi-am fixat mânerul în coșul pieptului. M-am lăsat cu toate cele optzeci de kilograme ale mele și am simțit cum canalul gâtului cedează din cauza presiunii fierului. Un os sau două au pârâit. A avut nevoie de mai puțin de două minute ca să moară. Dacă nu ar fi nechezat calul, pentru binele lui, aș fi scos un timp mult mai bun – puțin peste un minut. În Brigadă, recordul absolut era deținut de Măcelarul. Îi fuseseră necesare douăzeci de secunde în cap ca să facă felul unei santinele. Unde mai pui, era și trează. Nu-i o chestie care ține de cât de repede te miști, ci de cât de bine știi să alegi locul în care lovești. Pentru asta erau necesare câteva cunoștințe de anatomie. Măcelarul încercase, la un moment dat, să devină felcer. Nu prea reușise el să fie pe cât de fin ar fi trebuit să fie, de aici și porecla, dar toată școala aia despre corpul uman îi adusese recordul.

Strânsese atât de tare de lamă, încât fierul i se înfipsese în carnea degetelor până la os. Am tras cu putere și mâinile i-au zburat prin aer, ca și cum ar fi descris un arc de cerc. S-au izbit de pământul rece și dur și au rămas într-o poziție fixă, ca pentru o preaslăvire. Pe chip i se întipărise o expresie de groază profundă.

— Unde-ți e zeul acum? l-am întrebat.

Știu, câteodată suntem sadici, dar e mai curând o chestiune de a înfrunta cu stoicism viața. De sabie poți să te aperi cu un scut, însă cum îți protejezi sufletul ca să nu decadă sub imperiul lașității? Sadismul și duritatea. Un alt fel de mecanisme de apărare. Desigur, Brigada avea limite. Nu o dată cruțasem vieți care ar fi fost morți inutile. Cadavre care n-ar fi servit niciunui scop altul decât de a face victime colaterale. Nu prea agream detaliul. Din punctul ăsta de vedere ai fi putut să spui că eram susceptibili. Cum spuneam, nimic nu e alb sau negru, totul e gri. O chestiune de spiritual și circumstanțe, asta-i chimia sufletului.

Am tras mortul pe o parte, l-am așezat pe spate. Am rupt hainele și i-am lăsat pântecul descoperit. Câteva minute bune am trudit să aduc din nou focul la viață. Când văpăile au început să lingă întunericul, mi-am lepădat blănurile. Frigul s-a repezit la mine ca un lup hămesit. Mi-am suflecat mâneca și am analizat cu băgare de seamă simbolul crestat pe antebraț. Am scos cuțitul din teacă și i l-am înfipt mortului în burtă. Am trasat un cerc cam de mărimea unui fund de oală, întocmai după indicațiile precise primite de la Lay, pe pământul uscat. Am scormonit din nou, am înfipt lama cuțitului în pântecul cadavrului. L-am folosit exact în modul în care folosește un scrib tocul pentru penița lui, ca să-și scrie cronicile întru eternitate.

Când simbolul de pe scoarța dură de pământ a fost reflexia cicatricii de pe antebraț, am continuat ritualul. Un deget, tăiat și așezat în unul din cercuri, ca să existe sim-

țuri. Limba, în alt cerc, ca să prindă viață cuvântul. Și, la final, chiar înainte de descântec, i-am desfăcut coșul pieptului pentru a-i smulge inima, pentru ca toate să aibă un sens. Am deschis capacul cutiei și am stors sânge din mușchiul inimii, peste piatră.

M-am așezat pe vine, dinaintea focului mărunt și am așteptat. Un aer rece, rece de tot, a început să mă învăluie, ca o plapumă din zăpadă. Mi-am înfundat o palmă în mort, prin pliul uneia din tăieturile din burtă. Am simțit căldura cărnii și, dacă aș fi fost un maestru în arta schimbă-formă, pe lumina zilelor mele dacă nu m-aș fi transformat într-un vierme sau ceva, care să încapă în rana aia caldă și să fug de atingerea ca de gheață a aerului dimprejur. Vracii noștri făceau asta destul de des și, dacă pe la începuturile sosirii mele în Brigadă văzusem în tehnica aia o atrocitate fără termen de comparație, după câțiva ani de îndurat ierni pe câmpuri de luptă sângerânde, începusem să-i invidiez.

Am tras mâna afară din rană și am mânjit cu sânge cicatricea. Lay mă asigurase că tehnica asta avea să sporească și mai mult puterea incantației. Ceea ce s-a și întâmplat.

Aerul a devenit și mai rece, lipicios, și întunericul a început să vibreze. Caii au început să necheze. Unul a smuls priponul și a luat-o la goană în întuneric. Un timp am putut să aud ritmul infernal al copitelor lui lovind pământul. M-am repezit la celălalt și am apucat harnașamentul. Să fi rămas fără cal ar fi fost o nerozie de neimaginat. L-am mângâiat pe greabăn. Gestul n-a făcut minuni, dar l-a mai potolit întrucâtva.

Și atunci au început să se materializeze. Unul după altul. La început doar spectre imprecise, iar mai apoi din ce în ce mai clare, aproape palpabile. Arătări luminiscente, ca dintr-o altă lume, o lume a morților vii, sub forma fraților mei din Brigada de Crom. Într-un final, găsisem o modalitate care să lumineze poteca adumbrită la capătul căreia sufletul meu fugise și se cuibărise. Aveam, în cele din urmă, să ies la lumină și să arăt lumii, dar mai ales mie, că încă nu era totul pierdut.

Xao s-a apropiat de mine și mi-a atins umărul cu o mână ca un sloi de gheață. S-a uitat la mine cu o privire admirativă, profundă ca o rană în inimă.

— Îți mulțumim, frate, că ne-ai salvat din lumea celor fără suflare. Suntem mândri de tine și-ți cunoaștem cu toții amărăciunea sufletului.

— Bine te-am regăsit, frate Xao, am spus, cu lumina ochilor pâlpâindu-mi de emoție. Bine v-am regăsit, frați de sânge și de suflet.

Noaptea s-a umplut de urale. Haw-a-Wap s-a desprins din mulțime și a venit la mine. Mi-a întins palma, i-am strâns-o. Rece, rece ca o bucată de gheață.

— În ziua în care n-o să mai fii zeflemist, Dyomran, probabil c-am să mă usuc pe picioare și-am să mor, mi-a spus zâmbind.

Zâmbetul acela al lui, lucios și radiant, arăta ciudat. Nu-mi dădeam seama ce voia să spună. Îi spusesem eu asta? Sau pur și simplu Haw-a-Wap devenise o stafie cu chef de glume? Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi revin. Avea dreptate, îmi cam pierdusem firea deodată

cu toate necazurile. Devenisem ursuz, dar fusese numai o mască, pe care acum puteam să o arunc cât colo, cu nepăsare.

— Bagseamă, i-am spus. Ăsta a fost principalul motiv pentru care ai crăpat?

Printre spectrele lucitoare au răsunat câteva hohote de râs. Trifoi, Ham-Ham, Coarne, Vând-de-Vară și încă vreo doi, pe care nu am putut să-i văd. Erau în rândurile din spate.

— A sosit timpul, mi-a spus Xao, serios ca-ntotdeauna.

Haw-a-Wap s-a tras într-o parte. A încuviințat din cap, pe urmă a spus:

— Fără urmă de îndoială. A sosit timpul adevărului. Vremea sângelui.

În linii mari, am putut să pricep cam unde băteau. M-am înfofolit în blănuri – frigul aproape că mi se închistase în oase. Am luat cutia și am scos piatra. Strălucirea ei a început să țipe la întuneric. În clipa în care palmele mele s-au lipit de fațetele roșiatice, m-am așteptat să se întâmple ceva. Să facă noaptea să vibreze. Să urle. Să răsune cântece de răzbunare. Orice. Minute bune, n-a fost nimic notabil. Doar vântul șoptindu-mi rece pe la urechi. Apoi am simțit-o cum mă caută. Exact ca atunci când ești la vânătoare, în bezna unei nopți ruptă din Infern, când poți să guști frica. Poți să simți bestia cum s-a lansat în atac. Îi auzi pașii grei și puternici care lovesc pământul, precum un rând de tobe, în goana spre tine. Mă căuta. Ea era expertă, folosise piatra de atât de multe ori. Încerca să se deprindă cu legătura. Să ajungă la mine.

A răsunat un țipăt ascuțit peste lume – sau fusese numai în capul meu? – ca al unei păsări de pradă ce domină total imperiul văzduhului. Xao mi-a pus o mână pe umăr și atunci am simțit-o cum dă înapoi. Pentru prima dată am putut să-i măsor frica. O fiară încolțită, luată prin surprindere. A început să-mi dea târcoale. Nu cuteza să se lanseze în atac. Minute bune a adulmecat întunericul și pe urmă am putut să aud cum ghearele-i tăioase rup pământul. Apoi a plecat și s-a făcut liniște. Am rămas doar noi și vântul. Am dat drumul pietrei în cutie și vlaga s-a scurs din mine ca apa dintr-o cană.

— Odihnește-te, frate, mi-au spus. Nimic nu-ți va tulbura somnul. Vom fi zidul dimprejurul tău.

Orice formă de împotrivire ar fi fost inutilă, lipsită de sens. Abia dacă mai eram în stare să stau în capul oaselor. M-am întins pe pământul uscat, dinaintea resturilor focului și, cu ultima scânteie de lumină a vederii periferice, am putut să-i văd pe câțiva din frații din Brigadă cum adună de pe jos blănurile pe care le purtase călăuza. Haw-a-Wap le-a așezat peste trupul meu lipsit de vigoare. Căldura crescândă m-a apucat de guler și m-a tras într-o lume a ruminațiilor.

Când m-am trezit, în fața mea, pe un pat de ierburi uscate, am găsit două bucăți de carne friptă. Eram dominat de un sentiment de foame atât de puternic, încât m-am aruncat asupra bucăților ca un prădător. Aveau un gust ciudat și abia după câteva înghițituri am putut să pun lucrurile în balanță. Dar nu m-am oprit, am continuat să mănânc. Ei erau acolo, doar că lumina dimineții anula ra-

zele spectrelor iridiscente pe care le putusem zări atât de bine pe timpul nopții. Ceea ce nu era rău deloc. Eram la un pas-doi de Xao și Haw-a-Wap și a trebuit să fac eforturi ca să-i zăresc. Era camuflajul perfect și detaliul schimba puțin planul: atacul era musai să aibă loc pe timpul zilei. Spectrele aveau să le dea ceva de furcă inamicilor.

Am terminat de mâncat și am înșeuat. Am aruncat o ultimă privire înspre cadavrul călăuzei. Era complet gol, înțepenit de frig. Din pulpele picioarelor lipseau două bucăți mari de mușchi. Tăiate cu pricepere chirurgicală. Puteai să vezi luciul osului.

Canibalismul, deși-i oglinda barbarismului, e o practică relativ comună pe câmpul de luptă. Demnitatea e un totem din aur, dar nu-ți servește la nimic dacă uzezi de ea în mod haotic. Uneori, îngerii sunt nevoiți să se târască în patru labe pe podelele iadului, ca să poată să aprecieze paradisul la adevărata lui valoare.

Am pornit din loc și Xao m-a făcut atent.

— Uite!

M-am întors în direcția în care întinsese mâna. În mai multe locuri pământul era scurmat, aproape afânat. Ca și cum un animal foarte mare, cu gheare cât niște pumnale, brăzdase terenul. Până la urmă nu fusese numai imaginația mea. Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină – sau o arătare plăsmuită cu pricepere de puterile ei magice — chiar se aventurase până acolo. Și și-ar fi dus misiunea până la capăt, dacă lucrurile ar fi stat altfel. Lay avusese dreptate să-mi ceară să folosesc piatra cât mai departe. Unde mai pui că dacă aș fi fost de unul singur,

aș fi fost oale și ulcele și probabil că răzbunarea mea s-ar fi consumat în consistența unui vis, în care sabia ar fi tăiat fals în carnea dușmanilor, pentru eternitate.

Haw-a-Wap s-a apropiat de mine.

— Îți mulțumesc, frate, mi-a spus.

— Nu ai pentru ce. Sunt convins că ai fi făcut la fel.

O vreme, broscoiul n-a spus nimic, doar s-a uitat în lungul zării. M-am gândit că ar fi fost ciudat dacă m-ar fi văzut cineva atunci. De la distanța aia părea ca și cum aș fi vorbit de unul singur. Pe urmă mi-a zis:

— Aș fi încercat, asta-i cert. Nu știu cât mi-ar fi reușit. Ai trecut prin multe ca să ne aduci înapoi.

Fără să realizez, am încercat să-l bat pe un umăr, tovărășește. Mâna mi-a trecut prin el. A zâmbit și m-am simțit ciudat, aproape speriat. Pe urmă m-am gândit că sorții îmi zâmbiseră în cele din urmă. Brigada de Crom devenise o mașinărie de luptă. Viitorul promitea durere și bălți de sânge, pentru Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-înlumină; răzbunare și trufie, pentru noi. Știam că avea să fie o încercare anevoioasă, dar așteptam asta de prea mult timp ca să mai conteze repercusiunile. Dar oare nu speram prea mult? Oare nu era vorba de infatuare și nerozie? Eram, totuși, o sută de inși împotriva unei armii. Poate că setea de răzbunare mă făcuse să fiu, cumva, atins de un optimism chior. Desigur, era o variantă destul de probabilă, însă veninul vindicativ era atât de dulce că anula, pur și simplu, detaliile. Făcea totul să pară atât de simplu.

Am mers în șir indian, doi câte doi. O procesiune de nouăzeci și nouă de călăreți translucizi, plus unul în carne și oase. În fruntea șirului eram eu și cu Xao.

— Zi-mi ce știi despre ea, m-a abordat Xao.

I-am povestit tot ce mi se povestise.

— Nu știu cât e realitate și cât e mit fabricat. Cert e că armata ei m-a impresionat.

Bătrâna fantasmă s-a mulțumit să mormăie și să se uite searbăd înspre zare. Așa fusese dintotdeauna. Îi plăcea mereu să lase impresia că e la fel de dur ca stânca, nu doar pe exterior, ci și pe interior. Dar era o mască. În mintea lui lucrau cele lumești, doar că se pricepea el să se ascundă mai bine decât noi, restul. Și era de înțeles. Dacă el ar fi clacat, dacă ar fi dat frâu liber trăirilor, ce s-ar fi ales de frăția noastră? Ideea era că dacă nu cedase atunci, erau puține șanse să cedeze acum, când venise dintr-un sejur în iad.

— Ce poți să-mi mai spui despre pietrele astea?

Adevărul era că nu prea știam ce să-i spun. Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină avea una și după toate aparențele avea habar cum s-o folosească. O idee sau două aveam și eu, dar în orice caz, nimic destul de concret.

— Una din pietrele Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină mi-a arătat o parte din trecut. Pe cealaltă, n-am văzut-o. Cât despre asta, am bătut cu palma peste cutia de bijuterii. Până acum, tot ce pot să spun concret e că m-a ajutat să o simt pe Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină și să vă chem pe voi.

— Bine. O să fie nevoie să o mai folosești. Să te deprinzi cu puterile ei.

M-a trecut un val de fiori. Nu-mi plăcea gândul că urma să fiu din nou expus. Dar era singura cale. Dacă vrei să

existi cu adevărat, rupe lanțul monstrului și lasă-l să se arunce peste tine cu tot ce are mai bun. Înfruntă-l și abia după poți să spui că ți-ai aflat identitatea. Am tras de hățuri și frizonul meu s-a oprit în loc. Până când să se dumirească, câțiva dintre frați au trecut prin mine. A fost ca și cum m-aș fi uitat înspre lume de sub oglinda unei ape cristaline.

— Ce-i? a vrut să știe Haw-a-Wap.

N-am spus nimic. Am deschis cutia și am scos piatra. Broscoiul a vrut să-mi spună ceva, am putut să-l observ cu coada ochiilui, dar Xao a ridicat o mână și toți au rămas muți. Am strâns piesa de bijuterie cu putere. Începeam s-o simt cum mi se coagulează în minte. N-a mai fost niciun monstru care să vină după mine. A fost doar imaginea ștearsă a unei femei frumoase. Am strâns și mai tare piatra în pumn, de parcă ar fi încercat să mi-o fure careva. Răzbunarea pulsa în mine. Ea mă privea de la balconul castelului ei de gheață și fără niciun semn anume reprezentarea impecabilă a început să se năruie. Firișor după firișor, ca un castel de nisip în bătaia valurilor. În spatele perfecțiunii a început să înflorească răul și urâtul, sub forma lui cea mai pură. Avea ochi de șarpe, dulci ca o salată din ardei iute și tot la fel de aprinși la culoare. Pielea-i era solzoasă, pe alocuri crăpăcioasă. O limbă lungă și ageră i se juca printr-o cunună de colți ascuțiți. Mi-a zâmbit, atât cât poate să te facă să crezi una ca asta o vrăjitoare.

— Te-ai întors, au alergat cuvintele prin capul meu, ca și cum aș fi vorbit de unul singur, cu capul plecat în gura unei fântâni.

— Ai să plătești cu vârf și-ndesat, am amenințat-o.

— Nu trebuie să fie așa. N-a fost decât destinul, cel care te-a atras în cursă. De ce trebuie să iei lucrurile atât de personal?

Oh!, și cum aveam s-o iau personal.

— Vino alături de mine.

Am văzut-o ca printr-un vis cum îmi întinde mâna, ca o invitație la un dans. Corpul ei hâd a căutat să redobândească masca de femeie frumoasă. Ceva – mai mult ca sigur puterea pietrei – i se împotrivea. Aproape că puteai s-o vezi cum se abține să nu erupă într-un puseu de furie.

Rază-de-întuneric, Lalea și Misticul, frații mei vraci, au venit lângă mine și și-au pus câte o palmă peste palmele mele. Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină a început să bată în retragere, ca atunci când i-ai arăta unui demon un talisman. S-a scuturat ca un animal înfricoșat și apoi, încetul cu încetul, s-a târât în vizuina ei.

Când o văzusem pentru prima dată, pe lângă aura de sexualitate care făcea oamenii de rând să ofteze ca pruncii după sânul mamei, mi-a mai lăsat și un sentiment profund de teamă. Era dat de siguranța ei, de felul în care știa să te facă să înțelegi că te privea de undeva, de pe o treaptă mai sus. Văzând-o cum se retrage ca o jivină de rând, m-a făcut să mă întreb: oare chiar ajunsesem să inspirăm, noi, cei din Brigadă, atât de multă teamă?

Am luat mâna de pe piatră și visul s-a spart în milioane de cioburi, lăsând loc realității să se așeze peste ochii mei, ca o față de masă curată pe blatul mesei.

— Împreună o să facem apărarea șișcăi ăsteia să se zdruncine, mi-a spus Rază-de-întuneric.

Chiar și spectrali, așa cum erau, tot am putut să citesc pe chipul vrăjitorilor încrederea. A fost un sentiment plăcut. Un bujor înflorit în vreme de război. Toată speranța lor putea să fie de pe urma pietrei sau, poate, din cauza faptului că o vreme fuseseră în lumea celor morți. Bagseamă, când zăbovești destul de mult printre umbre, întunericul începe să-și mai piardă din densitate.

Pe urmă am accelerat ritmul. Tot înainte, fără să ne mai uităm peste umăr la ceea ce lăsam în spate. Aerul a început să-mi săgeteze nările cu ace mici, congelate. Ici-colo puteam să văd grămăjoare mici de zăpadă, adunate peste mănunchiurile rebele de iarbă uscată. M-am cocoloșit și mai mult în blănuri. Xao mi-a spus ceva. Vocea lui a fost disparată. A trebuit să-mi repete, de data aia fixându-mă cu o privire rece și dură:

— Trebuie să ne grăbim.

Și, pe toți zeii, chiar că trebuia să dăm bice cailor. Descântecul începea să-și piardă din putere. Nu peste mult timp trebuia reînnoit. Dar mai aveam ceva timp să ne mișcăm. Așa că am tras și mai tare de cai. De fapt, unicul impediment eram eu, cu limitările mele lumești.

După câteva ore de goană – vreo trei, am presupus eu – zăpada și gerul au devenit primii noștri dușmani. Loveau aidoma unor barbari. Am simțit că frizonul era la capătul puterilor. Exala aburi pe nări ca o oală care stătea să dea în foc dintr-o clipă în alta. Am încercat să-i spun ceva lui Haw-a-Wap și lui Xao. Rafalele de zăpadă mi-au împroșcat gura cu fulgi, care s-au preschimbat imediat în lichid congelat. Prin variațiile viforului abia dacă mai pu-

team să-i văd. M-am gândit că era timpul. Am descălecat și mi-am tras sabia din teacă. Cu vârful ei am schițat în zăpadă simbolul de pe antebraț. Cu o singură lovitură violentă, vârful ascuțit a trecut prin grumazul animalului. A nechezat, s-a cambrat și pe urmă am pornit-o la fugă, cu un ritm imprecis și legănat, cu sabia împlântată de-a curmezișul gâtului. Am pornit pe urmele lui, înjurând birjărește. Norocul meu, după vreo treizeci de metri s-a prăbușit în zăpadă. Am ajuns până la el anevoios, luptându-mă vitejește cu viforul și cu zăpada ce-mi ajungea până aproape de genunchi. M-am apropiat cu grijă. O copită în rotulă sau într-un genunchi, numai asta-mi mai lipsea. Am dat roată trupului aflat în agonie. M-am lăsat pe vine, lângă curbura spinării și l-am mângâiat. Era în convulsii. Am tras sabia și pe urmă am lovit din nou. Precis și violent. Musculatura animalului a încetat să mai lucreze convulsiv.

Cu rapiditate, am bătucit zăpada în jurul meu pe o rază de un metru, pe urmă am redesenat simbolul. Am repetat ritualul sângelui. Fără organe și restul. Nu mai erau necesare, deodată ce legătura fusese făcută. Vraja scădea progresiv și era nevoie doar de sânge, periodic, ca să nu se rupă. De preferat era sângele de om. Există ceva ancestral în seva vieții umane care amplifică vrăjile, dar nici cel de animal nu-i de lepădat.

Mi-am mânjit antebrațul cu lichidul cald și vâscos, am picurat puțin pe piatră și peste simbolul desenat în zăpadă. Vocile fraților au început să capete din nou sens, să fie mai puternice, mai vii.

— Nu-ți face griji, mi-a spus Xao. Nu mai e mult. Razăde-întuneric spune că deja a început să-i simtă prezența.

Am încuviințat din cap. Lalea a făcut un joc rapid din mâini. Forma incertă a unui cal a început să capete sens. Fulgii de zăpadă se loveau de conturul spectral, ceea ce imprima un efect și mai puternic de misticism. Am sărit în șa, cu gândul nebun și constant că, dintr-o clipă în alta, vraja aia urma să-și piardă efectul și eu aveam să mă prăvălesc în stratul gros de zăpadă. N-a fost nimic mai mult decât un scenariu inutil. Xao mi-a făcut un semn: piatra!

Am scos-o din cutie și mi-am lipit palmele de ea. Lumea dimprejur s-a umplut de sunete de lame de săbii lovind scuturi și miriade de urale de îndemnuri la luptă. Xao mi-a atins umărul. Silueta fantomatică a vibrat. Un siaj amețitor, ca atunci când arunci o piatră în apă.

— Vine după noi, a spus ca pentru el. Și-a trimis armia să ne înfrunte.

Când am rupt legătura cu piatra, m-am așteptat ca armata vrăjitoarei să se ridice glorioasă și amenințătoare, la numai câteva sute de metri depărtare de locul în care ne oprisem. Dar n-a fost decât glasul ascuțit al viforului, preaslăvindu-și puterea peste imperiul acela de gheață. Aici eu sunt stăpânul absolut, a părut că urlă în gura mare.

Era un frig cumplit și m-am gândit că o amuletă din aia ce contracara efectul crud al viforului asupra cărnii, pe care mi-o dăruise Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină, n-ar fi stricat atunci. Dar ia-o de unde nu-i, rămăsese agățată de gâtul fostului meu trup.

Xao a început să arunce ordine în stânga și-n dreapta, ordine care nu mă includeau în niciun chip. M-am dus și

i-am cerut socoteală. Nu suportam ideea că aveam să stau retras, când în mine clocotea furia răzbunării.

— Rolul tău s-a schimbat considerabil, Dyomran. Tu ești punctul central al sistemului nostru nervos. Dacă te-am pierdut pe tine, e ca și cum am pierdut totul. Pricepi?

Pricepeam, evident că pricepeam, numai că nu-mi plăcea cum suna. Sperasem la mai mult, la clipa în care vârful sabiei mele avea să se afunde în inima vrăjitoarei. Voiam s-o văd cum suferă, cum conștientizează că pierde.

— Te înțeleg, frate. Va veni și clipa răzbunării, m-a abordat Haw-a-Wap.

Am încuviințat din cap, prefăcându-mă că înțeleg pe deplin ce mi se cerea și care erau riscurile dacă aș fi riscat o tentativă de răzbunare rebelă. Nu știu cât de bine mi-a ieșit.

După ce a isprăvit cu directivele, Xao, împreună cu Rază-de-întuneric, Lalea și Misticul au venit lângă mine. Rază-de-întuneric, vraciul temerar al Brigadei de Crom, mi-a explicat:

— După toate aparențele, între tine și piatră s-a stabilit o legătură foarte puternică. Mă rog!, între tine și fostul rege. Tot șiretlicul e să folosim piatra la potențialul ei maxim.

— Și cum putem să facem asta? am zis nerăbdător.

— Te vom folosi ca un fel de amplificator.

— Mai exact?!

— Nu-ți face probleme, mi-a spus. Tot ce trebuie să faci tu este să fii în contact cu piatra. De restul ne vom ocupa noi.

Suna destul de simplu, dar nu eram chiar atât de naiv încât să cred că avea să fie întocmai. De fiecare dată când foloseam piatra, simțeam că mă obosește considerabil. Prin urmare, chiar dacă aș fi scăpat după luptă, nu m-ar fi mirat să fiu răpus din cauza oboselii extreme.

Chiar în timpul ăla, Tămăduitorul a apărut cu o halcă de carne friptă. Cum o fripsese, doar el putea să aibă habar. Mi-a întins-o. Mirosea bine. Era carne din calul proaspăt sacrificat.

— Ia și mănâncă, m-a îndemnat. Trebuie să ai putere. O să fie una din alea care or să te scuture zdravăn – a râs la mine. Hai!

Am început să înfulec și el nu s-a mișcat o clipă de acolo, până ce n-am halit totul, până la ultimul dumicat. M-am simțit ca un prunc obraznic dojenit de o mamă grijulie. La final mi-a întins o sticluță cu o poțiune sau ceva de genul. Am luat-o și am mirosit. Mirosea a rahat de mâță și avea un gust la fel de aromat ca ceaiul de pelin concentrat.

— Toată, a insistat, când pe la jumătatea conținutului am început să icnesc.

— Toată, pe naiba! i-am spus. Nu poți să faci și tu unele cu un gust mai acătării?

A zâmbit și m-a apucat de încheietura brațului în care țineam sticluța. Mi-a dat un impuls să continuu să beau.

— O să țin seama pe viitor.

— Da, nu mă îndoiesc o clipă.

Am început să beau din nou și de vreo două ori am fost la un pas să-mi scuip mațele afară. De fiecare dată Tămă-

duitorul m-a apucat de nas și mi-a aplicat, frățește, câteva palme peste botul țuguiat.

— Hai, hai! Sus, sus, pui de urs!

Mi-am jurat că după ce aveam să epuizez conținutul sticluței, aveam să-i îndes recipientul într-un loc magic. Dacă nu m-aș fi prăbușit la câteva secunde într-un somn ca de moarte, probabil c-aș fi făcut-o, mai mult ca sigur.

Când m-am trezit, eram întins pe jos, înconjurat de mai multe mormane de zăpadă. Oare cât dormisem? În depărtare sunau cornuri de luptă. M-am ridicat în capul oaselor.

Armia Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină era uriașă, se întindea cât vedeai cu ochii. Puteam să pricep că tot ce Tămăduitorul pusese la cale fusese să mă pregătească pentru luptă. Să-mi refac puterile, să pot să rezist cu stoicism, dar, pe toți zeii, de ce mă treziseră chiar atât de târziu, când inamicul era la o aruncătură de catapultă de noi? M-am ridicat în capul oaselor și, involuntar, am încercat să deslușesc mai bine depărtările. Nu erau prea multe de văzut. Soarele se pregătea să apună. Una în minus pentru noi. Siluetele fraților din Brigadă începeau să emită luminiscența aia spectrală. Asta nu-mi plăcea, le făcea ținte facile. M-am uitat din nou în zare. Pe deasupra hoardelor de soldați inamici colcăiau dragoni, șerpi și tot felul de insecte magice. Luceau ca niște lampioane uriașe, în culori vii, iridiscente.

— Piatra, Dyomran, mi-a cerut Xao.

Aveam un milion de întrebări, dar m-am conformat. Timpul palavrelor, dacă existase cândva, apusese de mult.

Venise vremea faptelor. Am scos piatra și am strâns-o în palme cu putere, oarecum stângaci, gândindu-mă nepriceput și ageamiu că dacă strâng mai tare, puterea ei avea să se amplifice. După toate aparențele, tot timpul ăla petrecut departe de câmpul de luptă începuse să-și spună cuvântul. Ei bine, m-am îmbărbătat, n-aveam eu să ruginesc chiar atât de repede. Oricum, dacă luai în considerare diferența numerică, ar fi trebuit să fugim mâncând pământul. Dar la noi era vorba mai curând despre nebunia și focul răzbunării, decât despre curaj.

Toți cei din Brigadă se organizaseră dinaintea mea, la două șiruri egale. Cei din primul rând țineau arcuri. Fiecare din rândul doi avea o mână pusă pe umărul celui dinaintea lui și cu cealaltă își ținea, tot de mână, vecinul din dreapta sau stânga. Atunci m-am dumirit care era strategia. Eu stăteam la jumătatea rândului secund și eram nucleul puterii; ei, sistemul nervos central. Devenisem un fel de rețea umană, prin care curgea forța pietrei. Și cum mai curgea. Poate că era din cauza legăturilor multiple sau poate din cauza faptului că piatra fusese special făurită pentru război. Tensiunea vibra pe deasupra câmpului de luptă, se amplifica cu fiecare secundă scursă.

L-am auzit pe Xao cum a dat ordinul și sute – chiar mii – de săgeți luminiscente au început să zbârnâie în aerul congelat, cu o viteză delirică, inimaginabilă. Zbârrr! Zbârrr! Zbârrr! Vergelele din energie plecau una după alta, într-un ritm susținut și constant. Cred c-au avut nevoie de mai bine de douăzeci secunde de zbor în lungul cerului, chiar și cu viteza aia uluitoare, până să ajungă

deasupra armiei vrăjmașe. Între noi și armata Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină s-a creat o legătură luminiscentă, valul neîntrerupt de săgeți, ca un curcubeu dintr-o altă dimensiune a vieții. În clipa în care vârfurile vergelelor au atins dragonii plăsmuiți de vracii inamici, cerul a început să ardă și să pârâie și apoi să explodeze. Soldații au început să urle, puteam să-i aud chiar și de la distanța aia. Trei din ai noștri au rupt rândurile și au venit în spatele meu. Ăștia erau vracii – Rază-de-întuneric, Lalea și Misticul. Pentru câteva clipe, valul de săgeți a devenit inconstant. Pe urmă, legăturile interumane s-au refăcut și atacul arcașilor și-a recâștigat constanța. Vrăjitorii au început să mormăie în păsărească lor magică și au dat libertate jocurilor lor specifice din mâini. Pentru o bună bucată de timp, n-am priceput o iotă care le era planul.

Inamicii câștigau teren văzând cu ochii, chiar dacă erau asediați de ploaia de săgeți. Dacă nu făceam ceva cu adevărat notabil, în mai puțin de un minut aveau să ne sufle în nas. Și atunci s-a produs atacul surpriză.

A venit din interior, pentru că ritmul în care avansau s-a diminuat și rândurile inamice s-au spart. Ceva îi făcea să se învălmășească, îi rodea din interior spre exterior, ca un vierme uriaș. M-am uitat în stânga și în dreapta, cerșind explicații. Haw-a-Wap și Xao mă flancau, primele juncturi în lanțul interuman. Probabil simțindu-mă derutat, broscoiul s-a întors către mine. A rânjit demonstrativ, vizibil satisfăcut.

— Sunt ei mulți, dar săgețile noastre au profitat din plin de treaba asta, mi-a explicat. Au făcut victime cu du-

iumul. Vracii noștri au aruncat vrăji care ridică morții, le-au înrobit sufletele. Acum s-au întors împotriva alor lor. Sunt luați prin surprindere.

M-am uitat cu băgare de seamă. Era o hărmălaie de nedescris. Vracii lor încercau din răsputeri să contraatace vrăjile alor noștri. Dragonii, șerpii și insectele cădeau din ceruri ca niște păsări de pradă prea mari și rupeau în bucăți morții vii. Victimele colaterale erau un bonus binevenit.

Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină ne subestimase. Dar, ca să fiu drept, nici eu nu mă așteptasem la un așa spectacol de forță. Ea ar fi trebuit să fie acolo, printre soldați, să pună puterea pietrei la lucru, nu să se ascundă în turnul ei de fildeș.

Ai lor continuau să primească tirul săgeților din plin. Valuri și valuri îngroșau rândurile morților, pe care Rază-de-întuneric, Lalea și Misticul îi ridicau din morți și îi forțau să-și atace camarazii. Ce spectacol al sângelui, ce mârșăvie, arta războiului la cel mai înalt nivel.

Mi-am încordat privirea. Între cele două forțe beligerante creștea ceva. Mai multe grupuri de luptători călare și, când m-am uitat și mai atent, și mai încruntat, am putut să-i zăresc. Erau generalii Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină. Vraciul și Patru-în-Unu, conducând fiecare câte un grup de soldați și vraci. L-am simțit pe Rază-de-întuneric cum se pregătește să lucreze în alt registru. Mormăielile lui au devenit mai grave. Un zid de lumină, puternică precum un foc din Infern, a început să crească dimprejurul nostru. La numai câteva clipe după aceea,

ne-a sigilat ca într-un cocon. Energia s-a stabilizat și lumina orbitoare a început să-și piardă din intensitate, până când a dispărut complet, fără urmă, ca și cum n-ar fi existat vreodată. Dar continua să fie acolo, să oscileze periodic în jurul poziției noastre. Vracii inamici au aruncat mai multe descântece. O hoardă de dragoni s-a năpustit asupra noastră și, în clipa în care s-au izbit de scutul lui Razăde-Întuneric, mii și mii de scânteie iridiscente au explodat precum artificiile într-o zi festivă.

— Nu abandonați pozițiile! Repliere doar la ordine stricte.

Ăla fusese Xao, urlând ca un apucat. Nimeni nu i-a ieșit din cuvânt. Și-au continuat treaba, neclintiți, ca niște statui.

Grupele conduse de Vraci și Patru-în-Unu au ajuns la o aruncătură de suliță de locul în care stăteam. Se pregăteau să ne asalteze prin flancuri. Dacă nu izbutiseră vracii, cu creaturile lor magice, nu puteam să-mi dau seama ce sperau ăia doi c-ar fi putut să obțină cu un vârf de spadă. Dar probabil că era mai mult inerția livrată de eșecul atacului. Xao a strigat din nou:

— Câte cinci arcași, din flancuri, să respingă atacul.

Două linii de săgeți s-au desprins din tirul central. Vracii inamici s-au chinuit din toate puterile să născocească scuturi la repezeală. Mai mulți au fost loviți din plin și au căzut. Grupurile s-au dispersat. Primul care a trecut prin dreptul nostru a fost Vraciul. Ochii din întunericul ăla fără margini ascuns de glugă ardeau intens. Două stele plăsmuite de puterea urii lăuntrice. În jurul lui gravita

platoșa unui scut mistic care făcea săgețile oamenilor noștri să cedeze cu pocnituri sonore la impact. S-a oprit în loc, calul lui a cambrat. Cu o palmă întinsă înspre mine, a mimat un gest prin care mă anunța că, la momentul potrivit, avea să mă strivească întocmai ca pe o insectă dăunătoare. I-am primit gestul cu dispreț. Aveam să mă lupt până la ultima picătură de sânge ca să nu se bucure de clipa unei victorii.

Și-a smucit calul și a făcut cale-ntoarsă. L-am urmărit o vreme cum se retrage, apoi mi-am întors privirea. Patru-în-Unu s-a uitat la mine lung și amenințător, dar s-a mulțumit să o facă de la o distanță mult mai sigură. Când s-a asigurat că l-am văzut, și-a întors calul și a plecat la galop. În urma lui, săgețile au început să sfârâie și să pocnească de aura scutului care-l proteja. Alți soldați și vraci, mai puțini norocoși, au îngroșat rândurile morților. La nici două-trei secunde după, se ridicau cu mișcări sacadate, grotești, și începeau, la ordinele lui Lalea și Misticul, să-și atace camarazii. Mârâiau și horcăiau ca niște animale înfuriate.

Când n-au mai existat amenințări proxime, Rază-de-întuneric a abandonat scutul și a revenit la înviatul morților. Săgețile noastre au continuat să cadă precum lapovița și să îngroașe tot mai mult rândurile morților. Era un masacru. Oare câți pierduseră? O sută? Trei? Cinci? O mie? Morți peste morți. Cădeau și se ridicau. Iar și iar. Aliați noi, în ceea ce ne privea, la o distanță de numai câteva secunde. Vracii îi tot smulgeau din brațele doamnei cu coasa și-i îndemnau să-și lovească tovarășii de arme. M-am în-

trebat atunci: cât de multe cadavre puteau să susțină vracii noștri? Un număr destul de ridicat, asta era cert, dar totuși limitat. Principalul motiv pentru care Rază-de-întuneric risca să stăm descoperiți, fără scutul ăla din lumină, care să ne protejeze constant. Băteau fierul cât era cald. Voiau să profite din plin de situația dată și să facă tot mai multe pagube. Le ieșea treaba asta al naibii de bine. Până când, asta rămânea de văzut. Puteam să-mi pun viața gaj că Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină nu se culcase pe o ureche, așteptând cine știe ce miracol. Punea ea ceva la cale, de asta nu mă îndoiam.

Noaptea, cu umbrele ei tot mai profunde, cu liniștea-i ciobită de urlete și vaiete și zăngănitul armelor, se așezase pe vine și se uita la noi, în toată măreția ei. Fericiți cei morți, căci zăpada continua să biciuie fețele celor vii ca pedepsele aplicate sclavilor. Câmpul de luptă era periat de un viscol drăcesc. Simțeam cum îmi pierd din vlagă. Lupta și piatra mă consumau. Unde era Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină? De ce nu încerca să mă atace la un nivel psihic? De ce nu încerca să riposteze, să găsească o cale ca să ajungă la mine?

Și exact în acel moment am început să simt presiunea. Cobora peste mine, de nicăieri și totuși de pretutindeni, mă strângea, ca o mână de uriaș invizibilă și nemiloasă. Abia atunci avea să înceapă cu adevărat lupta. Până atunci totul fusese o diversiune. O ață de speranță de care noi să ne-agățăm, ca niște mâțe mici și prostovane, sperând într-o victorie miraculoasă. Un tertip prin care urma să mă sleiesc de putere. Odată desecat, venise să mă înfrunte.

Simțeam cum mă cuprinde frica. Palmele ei reci, unghiile ascuțite ca niște brice, erau dimprejurul gâtului meu, iar eu mă zbăteam. L-am auzit pe Xao cum strigă un ordin după altul:

— Rupeți legătura cu Dyomran. Haw-a-Wap, preia flancul drept. Razăde-întuneric, fă ceva.

În clipa următoare l-am auzit pe vraci cum îmi vorbește prin minte:

— Stai fără grijă, frate. Sunt aici cu tine.

Am simțit un impuls adjuvant și prinsoarea șișcăi a început să mai piardă din intensitate. Vrăjitorul mă ajuta, însă nu făcea minuni. Se chinuia să reziste, era alături de mine, dar nu aveam să rezistăm la nesfârșit. S-a mai împotrivit un timp și pe urmă m-a abandonat. Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină a căzut peste mine ca valul provocat de un leviatan. Am simțit cum aveam să fiu răpus, acolo, fără nicio clipă de întârziere. Era ea mult prea puternică sau eu prea ostenit? Însă chiar mai conta în vreun fel? Aveam să mor, strivit ca un parazit și cu asta, basta!

Cel care mi-a smuls piatra din mână a fost însuși Xao. Am căzut moale, ca o cârpă udă și felșcăită. Vracii s-au adunat dimprejurul meu. Abia dacă mai puteam să-i văd cum lucesc în noapte. Eram la un pas să leșin. Razăde-întuneric a început să zbiere:

— Aduceți-mi aici niște răniți. Mai repede!

În jurul meu, mai multe lumini au început să lunece dintr-o parte în alta. După un timp, Lalea, Misticul și Razăde-întuneric au început să bălmăjească tot felul de

descântece, care mai de care mai înfocat. Habar n-aveam ce făceau, dar făceau o treabă bună. Treptat, vederea a început să mi se limpezească. Carnea mi s-a smuls din jugul oboselii.

— Mat, aduceți alții, a strigat Lalea. Avem nevoie de mai mulți răniți – s-a uitat la mine. Cum te mai simți, frate?

— Ceva mai bine, i-am spus și imediat m-am izbit de realitatea câmpului de luptă. Am spus: la ce distanță sunt de noi?

Am dat să mă ridic, să mă uit peste umărul lui Lalea. Corpul a refuzat să mă asculte.

— Stai liniștit, m-a admonestat. Nu face pe viteazul.

Undeva, în dreapta mea, s-auzeau mai multe voci.

— Ține-l bine.

— Ăsta-i numai bun.

— Adu-l aici! – ăsta era Misticul.

Mi-am întors privirea în direcția corectă. Lup-Rece și Oțel trăgeau de unul de-al dușmanilor. Era pe picioarele lui. Cum naiba puseseră labele pe el, numai ei puteau să știe. Soldatul era unul construit ca lumea, le punea ălora bețe în roate. Papuc și Ciob-de-sticlă s-au alăturat imediat și au dat o mână de ajutor. I-au aplicat prizonierului câțiva pumni în coaste, în tâmple și o lovitură finală în burtă, care l-a făcut să se strângă covrig. L-au târât până aproape de mine. Concomitent, fără să mai aștepte o secundă, vracii au început să scuipe descântece. După un timp, trupul bărbatului a început să se zbată convulsiv. Misticul a pus o palmă pe pieptul lui și una pe al meu. Am simțit cum vigoarea începe să curgă în mine, așa cum torni grâne dintr-o bani plină în alta goală.

—Hai! Nu mai pierde vremea, m-a mustrat Xao.

Haw-a-Wap m-a apucat de blănuri și m-a smucit cu putere. Dintr-o singură mișcare am fost în capul oaselor. Valul de atacatori era atât de aproape, încât am putut să le citesc ura în pupilele dilatate de furie. Am înhățat piatra, de acolo de unde fusese lăsată, pe jos, fără să mă gândesc o clipă la ce avea să urmeze. Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină, era acolo, mă aștepta, ca o bestie răbdătoare într-o peșteră întunecoasă. A lovit cu sete și gheara ei a lăsat în sufletul meu cinci urme adânci, sângerânde. Pe câmpul de luptă, vracii noștri, laolaltă, au izbutit să plăsmuiască un nou scut luminiscent, în ultima clipă salvatoare. Atacatorii s-au bulucit unii peste alții, opintindu-se în zidul de lumină arzândă. Eram înconjurați de o mare de oameni. Restul din Brigadă au refăcut legăturile cu piatra. Dispuși concentric, încercau să mă țină la adăpost, în cazul în care ceva ar fi mers prost și scutul ar fi cedat. Odată restabilită legătura, arcașii au început din nou să împroaște săgeți cu duiumul. Sângele curgea șiroaie. Cădeau răpuși unii peste alții, cu trupurile mutilate de zecile de vergi înfipte până la jumătate în carne. După un timp, morții erau atât de mulți, că formau palisade de jur-împrejurul poziției noastre. Arcașii au trebuit să-și modifice pozițiile de tras, pentru că altfel nu făceau altceva decât să umple morții cu și mai multe săgeți. Profitând de balamucul general de dincolo de scut, Rază-de-întuneric a abandonat susținerea scutului. S-a pus pe înviat morți. La început pe cei din vârful grămezii, care s-au dat de-a dura și imediat ce au fost în picioare au în-

ceput să-și hăituiască fârtații. În urma lor au început să vină și alții, mătăhăind ca niște bezmetici după ceva carne vie cu care să se răfuiască.

Balanța începea să se încline din nou în favoarea noastră. Nu mult, dar suficient cât să ne facă să nutrim un sentiment diafan de speranță. Eu așteptam într-un colț retras, cu garda sus, o nouă lovitură a Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină. Care întârzia să apară. Răgazul m-a făcut să-mi contabilizez șansele. O alta nu avea să mai fie. Dacă manevra proaspătă prin care vracii îmi livraseră vigoare fusese posibilă din cauza distanței la limită, o nouă epuizare avea să mă scoată din joc definitiv. Inamicii erau mult prea aproape ca să mai existe posibilitatea unei replieri.

Cu ochi îngustați, porcini, am căutat prin întunericul din mintea mea. Și atunci am înțeles. Acolo eram stăpânul absolut. Era câmpul meu de luptă. Am simțit-o cum se dumirește, la rândul ei, cum vrea să scape și să-mi alunece printre degete ca un șarpe rece, umed și veninos. În ultima clipă mi-am închipuit cum mintea mea e o temniță, fiecare cotlon ferecat cu zăbrele din fier masiv. I-am auzit urletul de fiară aflată la agonie. Făcuse o greșeală. Una mare, dar mare de tot. Mânată de furie și de aroma unei victorii facile, se hazardase. Își subestimase adversarul. Am trântit și obloanele, iar mintea mi s-a cufundat într-o beznă grea ca o bucată de stâncă. De afară au început să răsune din nou cornuri. Ce se întâmpla? Ce anunțau? Într-o fracțiune de secundă m-am dumirit. Detaliul m-a șocat: rămășițele armatei regelui. Luptătorii înaintau

decişi, cu dorinţă arzătoare de luptă. Lay hotărâse să ni se alăture, să livreze un atac surpriză. Nu erau foarte mulţi – câteva sute, nu mai mult de trei – dar în orice caz, nimic lăsat la voia întâmplării. Ar fi fost imposibil să mobilizezi atât de mulţi oameni într-un timp atât de scurt. Planul căpătase contur încă din clipa în care Lay mă întâlnise, însă păstrase totul secret. Avea toate motivele. Poate că dacă aş fi ştiut de la bun început, Cea-care-aduce-oază-de-întuneric-în-lumină ar fi găsit o cale să-mi scoată informaţia din cap şi să-şi schimbe strategia de luptă.

Zecile de lupi şi urşi au izbit armia vrăjmaşă din flancul stâng. A fost puţin cam la nimereală, atacul ăla fără o ţintă precisă, dar de efect. Panicaţi, adversarii au început să se retragă care încotro, unii din ei ajungând chiar să ignore ordinele comandanţilor. Furtuna de săgeţi continua să lovească în soldaţii dezorientaţi. La scurt timp, Xao a ordonat oprirea focului. La început n-am înţeles de ce, dar m-am lămurit numaidecât. În tornada de trupuri încleştate în iureşul luptei riscam să ne doborâm şi aliaţii, deodată cu duşmanii.

Lanţul de spectre a rupt legătura cu piatra. A început reorganizarea. Vracii au rămas în coasta mea, au continuat să învie morţi şi să-i trimită în toate direcţiile, în căutare de adversari. Haw-a-Wap, Trifoi, Ham-Ham, Coarne şi Vând-de-Vară au rămas şi ei lângă mine, pe post de gărzi de corp. Restul Brigăzii s-a dispersat, nimicind toţi inamicii pe o rază de douăzeci de metri. Cădeau precum bostanii folosiţi drept ţinte la sesiunile de antrenament. Câmpul de luptă începea să promită, începea să arate ca o victorie.

M-am întors la duelul meu, în mintea mea ferecată. Era acolo, mă aștepta. Mâna stângă era încleștată, în dreapta strângea un pumnal. Era frumoasă ca o zână și puteam să pariez o împărăție pe faptul că mulți ar fi fost cei care s-ar fi topit la vederea unei asemenea creaturi radiante. Dar cum știam că sămânța răului încolțește în pântecul ei, mi-am tras afară pumnalul din teacă. Imaginea ei a scânteiat și asta a fost totul. A dispărut fără urmă. Oare ce făcusem greșit?

— Ce-i? m-a chestionat Razã-de-întuneric.

— A fugit, i-am spus.

Dădusem drumul pietrei în zăpadă și am simțit nevoia să mă sprijin. M-am clătinat pe picioare și Trifoi a sărit în ajutorul meu. Piatra își cerea din nou tributul. Până la urmă, dacă avea să mi se tragă moartea de la ceva, cu siguranță avea să fie epuizarea.

— Nu-i nimic, a spus Haw-a-Wap. Mergem noi după ea.

De undeva din hărmălaia câmpului de luptă au apărut Xao și Tămăduitorul.

— Trebuie să reînnoiești ritualul, mi-a cerut Xao. Acum, dacă tot avem cât de cât un răgaz.

Lalea m-a adus aproape de el și a făcut iarăși trucul ăla magic. A stors vigoarea din câțiva răniți muribunzi. Xao a tras un cadavru lângă mine. După câteva mișcări deja exersate, am scrijelit simbolul pe zăpada bătucită și mânjită cu cheaguri. Haw-a-Wap a decapitat mortul și mi-a întins căpățâna. Am lăsat sângele să picure pe zăpada și așa năclăită și peste simbolul de pe antebraț, în vreme ce am rostit descântecul. După asta am zvârlit căpățâna aia

cât colo. Am ridicat piatra de pe unde o lăsasem și am pus-o în cutie. În jurul nostru, săbiile continuau să țipe cu voci ascuțite, metalice. Armurile zăngăneau. Șerpi, dragoni și insecte zburătoare se ridicau până sub puful norilor și apoi plonjau. La nivelul solului îi așteptau lupi și urși feroce, sub scuturile ridicate de vracii aliați. Am dat să plecăm din loc, când în fața noastră a apărut Vraciul și Patru-în-Unu. Împreună cu aghiotanții lor și vreo două duzini de luptători sub comandă directă, ne-au săgetat cu priviri reci și dure. Din numai câteva mișcări, la comanda lui Patru-în-Unu, au format un semicerc în fața noastră. Vraciul a ridicat o mână și din mulțime au zburat mai multe săgeți. Lalea a fost cel mai rapid. A născocit dinaintea noastră o peliculă translucidă, care a făcut vergelele să pocnească, solidificându-se la impact. A fost secondat numaidecât de Rază-de-întuneric și Misticul. Puterea scutului s-a întreit. Nu ajuta cu nimic dacă stăteam ascunși, așa că am scos piatra din cutie. Lalea a început să învie din nou cadavre și să le trimită înspre Vraci, care la rândul lui, au proiectat prin aer un dragon ce a transformat carnea morților vii într-o pulbere roșietică. Monstrul iridiscent s-a încolăcit dimprejurul scutului. Nu cu intenția să-l strivească, nicio șansă în sensul ăsta, ci pentru a ne obtura câmpul vizual. Lalea s-a întors la susținerea scutului. Milimetric, dar sigur, pelicula de lumină a început să crească în diametru. După zece secunde de creștere constantă, dragonul Vraciului a plesnit ca un balon colorat umflat prea tare.

Frații de dincolo de scut au strâns rândurile și și-au concentrat toată forța de atac împotriva oamenilor Vra-

ciului și lui Patru-în-Unu. N-aveau ei susținerea pietrei, dar tot le puneau ălora doi bețe în roate. Un val de săgeți de foc eliberat de Vraci a trecut razant pe lângă scut. A lovit vreo doi din Brigadă – Castron și Libelulă. Fârtații spectrali au pocnit ca niște pepeni și au împroșcat decorul cu o mâzgă fluorescentă. Probabil că foloseau vreun soi de săgeți descântate. Se-ngroșa gluma. Dar fericirea lor a durat numai câteva secunde. Un val de atacatori aliați a ajuns la ei, izbindu-i din dreapta cu sălbăticie. Toată Brigada s-a mobilizat înspre partea opusă. Au început să-i preseze, ca fălcile unei menghini. Am început să înaintăm. Rază-de-întuneric și Lalea au lăsat susținerea scutului în sarcina Misticului. Câtă vreme nu eram asaltați, putea să se descurce și de unul singur. Lalea a expediat o bilă uriașă de foc în direcția Vraciului. Generalul a fentat bulgărele arzând în ultima clipă și Rază-de-Întuneric la pocnit frontal și violent cu un val de lumină unduitoare. Odată aruncat în mulțime, pe jos, a fost din nou rândul lui Lalea. Zeci de șerpi de foc au început să iasă din zăpadă și s-o facă să fiarbă. Ofidienii l-au strâns de brațe și de picioare, trăgeau, voiau să-l afunde pe Vraci în mocirla aia clocotitoare din zăpadă topită și sânge. Încercau să-l înece. Am mărit ritmul cu toții într-acolo. Aproape că fugeam. Misticul s-a prins de șmecherie și, când am ajuns lângă el, a oprit scutul. L-am înconjurat pe Vraci și imediat scutul ne-a cuprins din nou. Era al nostru. Haw-a-Wap, Trifoi, Ham-Ham, Coarne și Vând-de-Vară au început să lovească cu frenezie în burta Vraciului. Își făurise un scut peste tot corpul, ca o cămașă dintr-un câmp de forță. Vâr-

furile lamelor tăioase plescăiau și ne împroșcau cu mâzgă. Rezista cu stoicism, dar n-avea s-o facă la nesfârșit. Rază-de-întuneric a construit un baros din lumină orbitoare și s-a apucat să lovească, constant. De fiecare dată când barosul izbea câmpul de forță al Vraciului, pământul se cutremura sub noi. Toată concentrarea aia de forțe făcea temperatura aerului din interiorul scutului să crească simțitor. Stăteam cu toții într-o baltă până peste glezne. Vraciul era pe jumătate afundat în mocirlă. Aerul se încingea tot mai mult. Balta de la picioarele noastre fierbea și continua să crească. Rază-de-întuneric lovea tot mai puternic în scutul Vraciului, cu determinarea unui smintit, cu barosul lui luminos plescăind mocirlă.

În clipa în care generalul Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină și-a pierdut concentrarea, câmpul de forță a cedat și barosul lui Rază-de-întuneric l-a bușit peste torace cu toată forța. Coastele i-au plesnit ca niște vreascuri. Trifoi, Ham-Ham, Coarne și Vând-de-Vară și-au înfipt săbiile în trupul zvârcolitor. Haw-a-Wap l-a apucat de glugă și, cu o mișcare fulgerătoare de sabie, l-a decapitat. Broscoiul a ridicat căpățâna prin aer, fluturând-o demonstrativ. Stelele alea două au pălit treptat și negreala din glugă a început să se topească. Chipul chinuit de groază, brăzdat de mai multe cicatrice vechi, al unei femei de-o frumusețe de duzină, a rămas să spună povestea unui general îndurerat, învins.

— Asta-i pentru tine, frate! a strigat Haw-a-Wap.

A zvârlit capul la picioarele mele și fața luminiscentă i s-a mânjit de un zâmbet crud, care m-a făcut să mă cutre-

mur. L-am salutat și i-am zâmbit, la rându-mi, prefăcut. Nu prea-mi venea să râd. Toată durerea și groaza de pe câmpul de luptă începeau să mă cutremure, să mă hipnotizeze. Ce putea să însemne asta pentru un membru al Brigăzii? Pentru un mercenar? Mă înmuiam? Începeam să îmbătrânesc și mă înspăimânta gândul că într-o zi aveam să fiu de partea celor învinși? Că într-o zi capul meu avea să stea atârnat de pumnul încleștat al unui luptător feroce?

— Hai! m-a îndemnat Xao.

Cât timp mă afundasem în reflexii, câmpul de luptă se reorganizase. Armata Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină se retrăgea. Ai noștri se repliau. Aliații începeau să se adune dimprejurul Brigăzii. Ne coagulam, deveneam un grup compact, mai numeros, mai determinat, mai puternic. Am început să înaintăm, în marș, pe urmele fugarilor. Mi s-a părut că printre cei căzuți l-am văzut pe Patru-în-Unu. Orice general inamic ar fi insistat că era o retragere, dar ce făceau ei acolo era mai curând fuga unei potăi. O armată care nu mai are conducători devine confuză, prin urmare, fuga lor alandala era, într-un fel, justificată. Călcam peste cadavre, cizmele mi se afundau în zăpada pătată la tot pasul de cheaguri de sânge negricios. Morții stăteau încremeniți, cu săgeți înfipte în capete și trupuri. Muribunzii se văicăreau. Nu puteam să-i aud, vaietele le erau acoperite de zăngănitul armelor și scuturilor, dar puteam să le văd gurile cum li se strâmbă din cauza suferințelor. Am avut nevoie de aproximativ o oră de marș ca să ajungem dinaintea castelului Celei-care-

aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină. Toți cei plămădiți din carne și oase eram obosiți și descurajați. Mersul susținut prin zăpadă păruse mai curând o pedeapsă, decât o etapă inevitabilă dintr-o victorie proximă. Forța inamică ne aștepta, înșirată înaintea fortăreței din gheață, închipuind palisade din carne vie.

Și atunci am văzut-o în carne și oase, pe un piedestal înalt, nu în turnul cel mai înalt, ci în mijlocul armatei. Avea piatra, lucea ca o stea în mâinile ei ridicate deasupra capului. A început să împartă ordine într-o parte și-n alta. Vracii lor au ridicat scuturi din blocuri de gheață. Înalte de zece metri și groase de doi. Abia dacă mai puteai să vezi ceva dincolo de ele. Uriași din zăpadă s-au ridicat în fața blocurilor de apărare. Au avansat, cu mersul lor legănat și atipic. Pe deasupra lor au început să zboare dragonii lucitori.

De partea opusă, Xao a cerut mercenarilor să se așeze în formație de atac, la două rânduri. De undeva, din extrema dreaptă, a venit un călăreț. M-am uitat mai atent, chiar în timpul în care mă pregăteam să scot piatra. Era Lay. M-a salutat cu o privire admirativă și cu o înclinare discretă din cap.

— Îți trimit vracii noștri. Nu avem mulți, dar vor fi mai utili dacă-i lași să-și sporească energiile cu ajutorul pietrei.

— Bine, i-am spus. Trimite-i.

A vrut să plece, dar în ultima clipă s-a întors din nou spre mine. L-am urmărit, fără să-i spun nimic. Cred că s-a scurs aproape un minut. Ce ciudate pot fi momentele astea sudate de tăcere.

— Mulțumesc, Dyomran!

Și s-a întors. N-am mai apucat să-l întreb de ce-mi mulțumește. A dat ordinul și un șir de vreo zece călăreți au pornit în direcția noastră. Au descălecat și s-au aliniat în spatele meu, imediat după Rază-de-întuneric, Lalea și Misticul. Dinspre armata inamică au răsunat cornuri de luptă, sunete lungi și grele, ca vaietele unui lup rănit. Uriașii de zăpadă înaintau spre pozițiile noastre. Vracii aliați și-au pus la cale jocurile năucitoare din palme. O formație de baliste a apărut treptat, coagulându-se în urma unui joc de lumini unduitoare. Au început imediat să tragă. Bile de foc s-au izbit de piepturile colosilor de omăt și au explodat la impact, în milioane de picuri de dimensiuni variabile de lavă. Mai mulți uriași s-au consumat pe loc în puterea calorică a masei incandescente, alții au mai apucat să facă ceva pași, pe urmă s-au prăbușit. Misiunea lor s-a încheiat acolo. Catapultele au continuat să tragă. Proiectilele din lavă s-au zdrobit de scuturile ridicate din plăcile de gheață. Materialul translucid a sfârâit sonor și a început să elibereze fuioare neîntrerupte de abur. Apărarea lor se consuma ceva mai greu, dar se consuma. Au urmat alte tiruri. Magma se prelingea pe platoșele gigantice ca un văl de mătase de culoarea portocalei. În spatele lui, soldații inamici ovaționau, scăldați de aura uriașă a Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină. Era limpede că în scurt timp scuturile alea aveau să cedeze și dacă vracii lor ar fi conlucrat la ridicarea altora, de partea opusă, ai noștri ar fi făcut tot ce le stătea în puteri să le aducă din nou la ruină. Deci, ceea ce

făcusem până la un punct, de ambele părți, nu era decât un dans al războiului, fiecare încercând să-și impresioneze adversarul. Trufia, la cel mai obscur nivel. Însă până și cei mai iscusiți conducători sunt, în definitiv, oameni. Au nevoie să fie oameni și se poartă în consecință, altfel s-ar prăbuși în neștiință.

Tonele de gheață au pârâit sonor când au cedat și un val compact de creaturi magice a țâșnit din norii de zăpadă spulberată. Balistele noastre s-au consumat în eter și în locul lor au apărut vreo trei duzini de urși și lupi de-a dreptul uriași, luminiscenți. S-au lansat imediat în ofensivă, întâlnindu-se la jumătatea drumului cu dragonii și șerpii vracilor inamici. Miriade de scântei au făcut noaptea să fileze, să tremure și să pârâie. Primul rând de soldați a pornit asaltul. L-am văzut pe Lay cum a preluat comanda și a trimis trei formații de fiare în întâmpinarea valului atacator. Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină a ordonat arcașilor să tragă, sperând într-o minune: neatenția vracilor noștri. Lalea, Rază-de-Întuneric și Misticul au lansat o salvă de vrăji. Întunericul de deasupra animalelor angajate în atac a clipocit. Săgețile au pocnit ca niște artificii stricate, nereușind să treacă dincolo de linia scutului.

— Comanda la mine, a urlat Xao. Înainteee, marș!

Am executat ordinul. Pământul a început să duduie sub pașii noștri. Brigada era în prima linie și lansa săgeți. La două sute de metri în față, avangarda noastră o ajunsese pe cea inamcă. Vergelele Brigăzii treceau peste capetele lor, încercând să facă victime în valul principal de

soldați care venea din spate. O încercare inutilă. Nici vraciii lor nu dormiseră. Făuriseră câmpuri de forță ce anulau săgețile. Am grăbit pasul. O sută de metri până la coliziunea cu frontul de luptă. Am strâns piatra cu putere. Pe deasupra capetelor noastre încă mai goneau creaturi magice. Aruncau reflexii de lumină instabile. Armurile luceau orbitor. Armamentul continua să zăngăne. Sute de pocnete de lame de oțel izbind scuturi. Urlete și ordine disperate, de ambele părți, că inamicul e la un pas să cedeze. Nimeni nu ceda. Doar cei slabi de înger cad, continuau să invoce ofițerii, încercând să impulsioneze carnea de tun. Cincizeci de metri. Lalea, Rază-de-Întuneric și Misticul m-au tras de mânecă.

— Tu stai mai în spate, mi-a spus Misticul. Am dat să ripostez. Ordine precise de la Xao, a mai zis cu un aer ferm.

Am tăcut. Nimeni, niciodată, nu nesocotise un ordin al bătrânului nostru lider. Sau dacă o făcuse vreodată, nu trăise s-o mai și spună.

Nu-mi plăcea ideea de a fi tratat ca o vază de cristal. Deși, după toate aparențele, chiar eram un fel de marfă prețioasă. Deci, ăia trei erau pe post de pichet. Că nu-mi plăcea mie cum suna, asta era o cu totul altă poveste. Am fost depășiți și de ultimii camarazi. Încremeniți la o distanță de aproximativ patruzeci de metri de inima câmpului de luptă, așteptam, înveliți de licărul discret al unui cocon scut. Ce anume, zeii cu mila, că n-aveam nici cea mai vagă idee. Nimeni nu scotea un cuvânt. Eram la malul Mării Neștiinței și valurile înspumate se spărgeau la picioarele mele.

— Ce mama naibii facem? m-am pierdut cu firea.
— Așteptăm, mi-a aruncat-o scurt Lalea.
— Ce?
— Ordine.
— Ordine?
— Da, ordine.
— Care ordine, fir-ar să fie?

Lalea a ridicat din umeri. Asta îmi lăsa de înțeles că puseseră ceva la cale, dar continuau să se teamă să-mi spună, fiindcă Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină ar fi putut să-mi intre în minte și să afle totul. Mă pregăteam să le spun că erau ore bune de când ea nu mai intrase în legătură cu mine, când Rază-de-întuneric a ridicat o palmă. Cu toții am încremenit, ca și cum ar fi urmat un moment de răscruce. Pe urmă s-a uitat la noi și a zâmbit.

— Alarmă falsă, a spus.

L-am înjurat toți ca niște birjari. El s-a prefăcut – sau chiar era — atent la scenele de luptă. Numărul morților, în încâlceala aia de trupuri zvârcolitoare, era incalculabil. Urșii și lupii erau veritabile mașinării de luptă. Fiecare lovitură de labă lăsa un inamic schilod sau decapitat. Atât de mult sânge, c-ai fi putut să inunzi o vale adâncă. Dar, pentru că era noapte și singurele surse de lumină erau cele emise de trucurile vrăjitorilor, adevăratul șoc al tabloului morții aveau să-l simtă, în zorii zilei, cei care aveau să scape cu viață.

— Acum! a răcnit Rază-de-întuneric.

Lalea m-a îmbrâncit, pentru că rămăsesem gură-cască.

— Hai, mișcă! mi-a zis.

Am luat-o pe urmele lui Rază-de-întuneric, cu Misticul și Lalea pe urmele mele. Ce naiba aveau în cap? Ce puseseră la cale? N-am ocolit iureșul luptei, ci ne-am avântat în mijlocul lui. Cumva, ca la un ordin tainic, o grupare de fiare ni s-a alăturat și a creat o breșă în masa de luptători. La nici doi pași, culoarul a virat brusc la dreapta. Ce însemna toată nebunia aia? O diversiune? Intenționau să mă ducă undeva. Unde? Am rupt masa de corpuri la vreo douăzeci de metri distanță de locul în care ne infiltrasem și am pornit razant în lungul flancului drept. Din fugă, am putut s-o observ pe Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină, pe piedestalul ei improvizat, din lemn, cum scruta câmpul de luptă. Ținea piatra cam la nivelul pieptului și, după felul în care se clătina, probabil că se ridicase pe vârfuri ca să vadă mai bine. Părea agitată, mă pierduse din vedere. Noi fugeam de sau înspre ea? m-am întrebat atunci.

Rază-de-întuneric a făcut imediat stânga, înspre poziția ei. Vrăjitoarea ne-a remarcat în ultimul moment și n-a apucat să facă prea multe înainte să scape. A ordonat unei grupe de soldați să ne intercepteze. Procesiunea de urși și lupi care ne însoțise s-a desprins de grup și a trecut prin ei ca printr-un lan de păpădii. Am văzut-o cum fuge dincolo de poarta castelului și am grăbit pasul. Nu eram decât la vreo zece metri în urma ei. Eu, Rază-de-întuneric, Misticul și Lalea am intrat în sala astronomică și, când am fost la baza scărilor, ea s-a uitat la noi de pe platforma amvonului. Ciudat, dar pentru o secundă mi s-a părut că surâde – ar fi putut fi o falsă impresie, din cauza vibrației

scutului. Ca și cum ne-ar fi pregătit o surpriză de proporții. Dar cui îi mai păsa, când ajunsesem atât de aproape de a pune capăt întregului balamuc? A dispărut pe ușa din spate, cu noi pe urmele ei, luptând ca nebunii să dovedim cât mai rapid scările. Rază-de-întuneric a produs o vrajă scurtă, care a scos ușa din țâțâni și a făcut-o să zboare cât colo.

Am intrat. Ea ne aștepta acolo, cu o privire dură și impenetrabilă, stăpâna supremă, pe tronul ei de gheață, cu rochia de naftă lăsată peste formele dure ale blocurilor reci. Patru-în-Unu a apărut de după tron și m-a analizat tăios, din dreapta ei. Deci, părerea că generalul murise și el în luptă nu fusese decât o falsă impresie. Avea o expresie a feței care trăda o încordare nervoasă profundă. Nu-l acuzam, aș fi făcut la fel. Fusesem în locul ăla întunecat în care ajunsese și el.

M-am uitat la Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină și m-am întrebat: de unde acumulase în ființa ei cantitatea aia incomensurabilă de rău? Uitându-te la felul cum arăta, ai fi spus că n-ar fi fost în stare să rănească nici măcar un țânțar. Însă, analizând situația la un nivel post factum, anii o făcuseră genul care adora ura. Nu era genul care să strivească țânțarul, ci genul care voia să-l prindă și să-i smulgă aripile una câte una. Avea de purtat o luptă cu destinul, care o adusese în direcția aia. Nu exista atitudine indiferentă și, din punctul ei de vedere, erai fie cu ea, fie împotriva ei. Atât de simplu. Evident, noi eram de partea cealaltă a baricadei.

Ea m-a urmărit un timp, ca și cum ar fi căutat ceva în privirea mea. După ce s-a convins că niciun gram din

ceea ce căuta nu era acolo, a făcut un gest care m-a surprins. Adânc, din interiorul cavernei întunecate pe care o consideram, din când în când, sufletul meu, m-aș fi așteptat să spună ceva. Să-mi țină un discurs. Dar n-a făcut-o. I-a înmânat piatra lui Patru-în-Unu. Eu ce ar fi trebuit să fac? Generalul a luat-o cu o atitudine fermă, netulburată. Aerul a filat, așa cum se întâmplase de fiecare dată când el își făcuse jocul multiplicator, și patru indivizi identici ne-au privit cu ostilitate. Câte unul pentru fiecare. Măcar din punctul ăsta de vedere nu puteam să mă plâng. Eram unul la unul. Rază-de-întuneric s-a uitat la mine lung, întrebător.

— Renunță la scut, i-am spus.

Pelicula protectoare a dispărut. Patru-în-Unu a coborât scările tronului, una câte una, și fiecare din proiecțiile lui și-a ales un adversar. Nu știu dacă pe ei i-a ales, poate că doar s-au așezat cum s-a nimerit, dar pe mine cu siguranță m-a selectat cel care ținea piatra. Nu pot să spun că nu m-așteptasem la asta. Ar fi fost, într-un fel, mai mult decât evident. Am aruncat o privire rapidă peste umărul lui, înspre Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină. Aceeași privire impenetrabilă. Oare ce ar fi putut să topească răceala din ochii ăia? Uneori, nu poți să crezi că existențe de genul ăsta au fost cândva prunci. Mă întreb, prin ce metode lucrează răul ca să făurească asemenea unelte ale distrugerii? Mecanisme complexe, presupun, care nu au nicio treabă cu cazualitatea. Totul e un plan bine stabilit. E bine, chiar reconfortant, când ajungi la concluzia că tu nu faci parte din unul identic. Îți servește

o doză bună de liniște în spirit. Și, la drept vorbind, atunci chiar era nevoie de una.

Am strâns piatra cu putere, cu mâna cealaltă mi-am tras cuțitul din teacă și m-am gândit că, poate, până la urmă, să mori fără să fi atins aura victoriei finale nu era un lucru chiar atât de rău. Mda! Desigur. Atât de clișeic. Nici primul, nici ultimul. Nici nu mai știam de câte ori auzisem asta. Așa că am considerat că nu era cazul să mai insist să-mi țin prelegeri inutile. M-am aruncat, pur și simplu, în luptă. Oricum, niciunul din ăia patru nu păreau să aibă vreun gând să se întindă la vorbă.

Prima lovitură a fost de tatonare și Patru-în-Unu al meu s-a plecat pe o parte, într-o manieră atletică, aproape imposibilă. A pivotat cu viteza unei sfârleze și a încercat să-mi cresteze abdomenul. M-am curbat și lama a trecut ras, imposibil de aproape de haină. Am sărit într-o parte și l-am lovit cu cotul, cu mâna în care țineam piatra. Mai mult un fel de îmbrâncitură, decât o lovitură în toată regula. Nu mi-a adus cine știe ce beneficii, doar l-a împins pe adversar doi pași mai încolo. Unde mai pui, am fost la un pas să scap piatra și numai gândul în sine m-a făcut să mă cutremur. Puțin mai încolo, Lalea se descurca de minune cu Patru-în-Unu al lui – era buluc peste el, rânjindu-i în nas și trudind drăcește să-i implânteze lama pumnalului într-un ochi. Misticul n-o ducea la fel de bine, l-am prins cu coada ochiului, dintr-un unghi tangențial. Un picior în stomac l-a determinat să se ducă de-a dura. Dacă nu aș fi fost ocupat cu adversarul meu, m-aș fi repezit să-i dau o mână de ajutor. Nu puteam să-l văd pe Rază-de-Întuneric. Oare unde se...

M-am lăsat pe vine în ultima clipă și tot momentul ăla de gură-cască nu m-a costat decât vreo câteva fire de păr deranjate de lama cuțitului. Să fi fost numai o fracțiune de secundă mai lent în mișcări, vârful mi s-ar fi oprit exact în tâmplă. Ăsta nu e un joc, mercenarule, m-am ocărât. Ce-i cu tine? Ai început să ruginești, ca o bucată de tablă moartă? M-am înfuriat mai mult pe mine și toată energia aia negativă, toată furia din mine, a început să clocotească. La fel, piatra a început să emită vibrații puternice, care m-au făcut să mă mișc de două ori mai rapid decât aș fi fost eu în stare. Sau era numai o proiecție a minții mele, amplificată de sentimentul de ranchiună? Am sărit într-o parte și mi-am văzut adversarul ajuns într-o poziție favorabilă. Am lovit cu putere și el a scos un geamăt scurt. Asta era bine, era pionul principal. Dacă murea adversarul meu, mureau toate cele trei proiecții. Am scos lama din umărul stâng, de unde i-o înfipsesem, și am lovit din nou. De data asta, ținta a fost gâtul și numai mișcarea lui defensivă l-a scăpat de moarte. S-a lăsat un pic mai jos, neglijent, întâmplător. Dar am lovit din nou și de data asta n-am mai ratat. Același umăr, vreo câțiva centimetri mai jos. A fost o lovitură care l-a pus în genunchi. Lama a ricoșat în momentul în care a atins osul. A scăpat cuțitul din mâna tremurândă și pe urmă piatra, care s-a rostogolit la picioarele mele. Să las cuțitul și s-o ridic de jos, de unde era? Nu mi-ar fi fost de niciun folos să am două pietre și nicio armă. Așa că mi-am ridicat privirea și primul pe care l-am văzut a fost Lalea. Adversarul lui reușise să iasă din poziția incomodă și erau din nou amândoi în gardă, unul în fața celuilalt, în picioare.

— Lalea! am strigat și în același timp am lovit piatra cu vârful cizmei. Aceasta s-a rostogolit în direcția lui.

Amândoi au căscat ochii și tot amândoi, simultan, s-au aruncat s-o prindă. Avantajul lui Lalea a fost poziția, cu un pas mai aproape de locul în care eram eu. S-au târât în același timp pe dușumeaua lucioasă și Lalea a prins-o cu palma stângă, chiar în clipa în care am crezut c-avea s-o rateze milimetric. Dimprejurul lui a început să crească o aură. I se amplificau puterile și asta mi-a dat un impuls puternic de speranță. M-am întors la adversarul meu, care stătea într-un genunchi, cu palma dreaptă protejându-și umărul rănit. Sângele i se scursese în lungul mânecii și câteva picături rebele explodaseră în pete de mărimea unui ban de argint, acoperind luciul podelei cu un roșu intens. Mai veneau și altele, la intervale regulate de timp. Pic! Două secunde de liniște. Pic! Și iar două secunde de liniște. Pic!

— Fă-o, ce mai aștepți?! a scrâșnit.

S-a uitat la mine lung. Fusese un timp în care aproape că văzusem în el un prieten. Dar în tot timpul ăla, mai mult ca sigur, în mintea lui nu rezonam decât în postura de victimă facilă. În ochi îi băltea sentimentul înfrângerii. O privire ca atunci când te afli pe marginea prăpastiei și singura opțiune e hăul întunecat, atât de adânc și smolos, că fundul pare luciul sticlos al unui lac din beznă, dincolo de care nu poți să vezi nimic. Deși ai o idee cam ce te așteapă. Acolo e imperiul absolut al pierzaniei. Acolo zac îngeri cu aripi frânte și demoni cu gheare și coarne rupte. Destul de straniu să simți milă pentru cineva care, dacă ar putea, te-ar mânca de viu.

— Oprește trucul, i-am spus, cu vârful cuțitului fixat pe un obraz.

Un firicel lin de sânge i s-a prelins pe piele, în lungul obrazului. A ezitat o clipă, l-am văzut cum a aruncat o privire cu coada ochiului înspre stăpână. Chiar așa, m-am gândit, ce zăcea în sufletul Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină? M-am uitat, căutând să trec dincolo de lumina posacă a ochilor ei. Ce avea în inimă – în cazul în care chiar exista una – puteai să citești limpede și pe față. Era tristă. Dar atât de multă tristețe de pe urma conștientizării înfrângerii, că părea de-a dreptul deprimată. Tot așezată pe tron, numai că poziția corpului i se schimbase. Nu foarte mult, dar dacă te uitai mai atent puteai să recunoști sentimentul prăbușirii prin felul în care stătea. Decorul a scânteiat. Ăla fusese Patru-în-Unu, suprimându-și multiplicările. De afară au răsunat zgomotele războiului. Lupta se dădea acum în poarta castelului. Nu mai era mult. Era doar o chestiune de minute până avea să fie complet cucerit. Pe care le-am petrecut într-o mutenie litanică – astea erau ecourile minții mele. În tot acel timp m-am pierdut în ochii Celei-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină. Am găsit acolo toate semnele decăderii și n-am știut ce ar fi trebuit să fac. Atât de multă dorință de răzbunare, acumulată în tot timpul cât fusesem fugar și, la final, imposibilitatea de a concluziona totul prin durere și moarte. Moartea dușmanului meu. Vrăjmașul absolut. O voce de bariton, rece și dură, de undeva din străfundurile minții mele, îmi cerea s-o decapitez. Să urc treptele tronului, să-mi înfing degetele în părul

ei perfect și s-o târăsc pe jos, până afară. Îmi mai zicea că dincolo de pragul castelului trebuia să urlu și să implantez lama în carnea moale, să despic cu lentoare intenționată pielea, mușchii gâtului, să afund vârful metalic în spațiul dintre vertebre și să le despic, așa cum faci atunci când desfaci o coajă de nucă. Dar vocea striga din spatele unei uși din gratii, care cine știe cum apăruse acolo, în mintea mea debusolată. La naiba cu toate! Parcă mercenarii nu știau ce-i aia milă, nu? După toate aparențele, cușca aia metalică chiar era mila. Gardianul care avea în buzunar mormanul zornăitor de chei fermecate își făcea de cap. Deschidea uși pe care le crezusem demult blocate și închidea unele despre care nu știam că existaseră vreodată.

În ciuda tuturor insistențelor demonilor mei lăuntrici, n-am făcut nimic. Am așteptat până-n clipa în care sala tronului a fost invadată de soldați. Abia atunci am pus piatra la locul ei, în cutie. Oboseala m-a apucat tovărășește de umeri și mi-a râs în nas. Culcat! – a răcnit ea zeflemitoare și am fost la un pas să cad în genunchi. Cineva și-a făcut milă de mine – habar n-am cine – și m-a ținut un timp, cât să-mi mai revin. Frați din Brigadă, luptători aliați, lupi și urși. Veneau în valuri, cucerind încăperea cu voința unui râu care ajunge, după ani la rând, să redobândească un curs vechi desecat, pierdut, dar niciodată complet uitat. Vocile au început să se ridice și să cuprindă aerul. Unii cereau pedepse aspre, alții socoteli. Ea a continuat să rămână înțepenită în jilțul rece, să mă urmărească printre zecile de siluete care urlau și o amenințau

cu zece mii de feluri de morți cumplite. Războiul care se consuma în lăuntrul ei, cu certitudine era de dimensiunea celui prin care abia trecusem. Decreptitudinea, darul sumbru al înfrângerii. Mi-am amintit cum mă simțisem în momentul în care Brigada de Crom fusese pusă cu botul pe labe. Forța colosală a mândriei, care pulsa în toți membrii, prăbușită fără niciun motiv aparent. Și, imediat, exploziv, efectul de avalanșă, târșâindu-ne prin mormane răscolitoare și năucitoare de întrebări fără răspuns. Fusese mâna destinului? Ghinion chior? Trădare? Complot?

Incapacitatea ei de a conștientiza unde anume greșise era mai cumplită decât ideea morții.

Valul de invadatori m-a cuprins și, încetul cu încetul, m-am lăsat împins în spate, către ieșire, ca o paiață inutilă. Totul se terminase. Atât de repede, lupta stăruia în mintea mea ostenită ca o procesiune de amintiri veche de mai mulți ani. Privind retrospectiv, intriga, planul, lupta, toate păreau chestiuni banale. Trecusem printr-un război. Ei, și, ce-i cu asta? Nu fusese primul, cu siguranță nici ultimul război al omului. Apoi am ieșit afară. Viscolul purta mirosul de sânge încolo și încoace. Miasma trupurilor căzute începea să se ridice și să revendice câmpul de luptă. Prin împletitura de morți mergeau soldați. Cercetau cu atenție după răniții din tabăra noastră, sau, acolo unde situația o cerea, mai aplicau câte o lovitură de sabie, ca să se asigure că moartea avea să vină să-și revendice trofeul din rândul inamicilor. Nu era neapărat o cruzime. Dacă știai să privești lucrurile din unghiul corect, ceea ce făceau ei era mai curând un act de milostenie. Moartea la-

tentă, pricinuită de răni grele, derulată pe durata câtorva zile, e singurul dar al înfrângerii. Și, credeți-mă când vă spun, poate să fie unul al naibii de dureros. Un vârf de sabie primit la momentul potrivit poate să transforme drumul spre neființă dintr-un marș al torturii într-un salt dintr-o lume în alta. O mișcare precisă, deliberată, ca săritul peste un șanț sau o băltoacă.

Orizontul era o bucată de smoală uscată, crăpăcioasă, prin care zorile se luptau să răzbată. Bucăți de lumină făceau pământul să pară un peisaj pictat de o minte dementă, bolnavă. Atât de multă suferință, pentru un final ca un fruct uscat. Fără pulpă, fără pic de sevă. Câștigasem bătălia și... cam atât. Orizontul victoriei, înainte de luptă, fusese unul realmente glorios. Mii și mii de scenarii, lauri și slavă, întru eternitate. Și totuși, peste umerii mei se lăsase o apăsare lumească, un plictis sâcâitor. Dezgust. Prea mult timp printre arme, prea mulți ani închinați sabiei. Un crâmpei de gând ca un fulger pe un cer noros: tare mă temeam că ăla era sentimentul anemic al bătrâneții. La naiba!, aveam patruzeci de ani și nu intenționam să mă las pângărit cu una, cu două. Însă poate că nu era vorba de trup, ci de spirit. O osteneală a sufletului. Pe toți zeii! Eram speriat. Ciudat, dar bătrânețea, cu incapacitatea ei specifică, mă făcea să mă sperii mai mult decât mă speriasem de moarte. Aveam nevoie mai mult ca oricând de un pahar de vin bun sau, mai curând, de gustul mieros al unor buze de femeie. Să uit de toate. Nu veșnic. N-ai cum. Sunt pietre grele care s-adună în timp, una peste alta, clădind marele zid al decadenței. Temnița gândurilor care te pândesc din umbra conștiinței. Dar măcar pentru un

ceas aș fi vrut să nu mai știu nimic. Eram dispus să dau gloria pentru o oră de libertate, pentru un timp departe de gândurile negre.

— Ar fi trebuit să guști clipa victoriei.

M-am întors și aura pală, care se dilua în zorii abia mijiți ai dimineții, îl făceau pe Xao o prezență și mai magică. M-am uitat în adâncul ochilor lui fantomatici și am căutat să găsesc răspunsul. Oare meritase tot sângele? Tot chinul să-i aduc înapoi? Erau ei frații mei? Episodul din pădure, atunci când intrasem pentru prima dată, mă făcea să pun totul la îndoială. Și totuși... Când intrasem pentru a doua oară fusese altceva.

— Lasă-i să-și guste răzbunarea, am spus gânditor. Lupta lor e una de zeci de ani. Poate chiar sute. O meritau mai mult decât mine.

A încuviințat și s-a uitat absent înspre întunericul spălăcit. Bucăți mărunte de negreală pluteau prin aer ca fulgii de cenușă. Erau corbii, ademeniți de putoarea cărnurilor fără suflare. Se pregăteau de festin.

— Asta-i tot ce putem să avem, a murmurat Xao. Ceea ce nimeni nu va putea să ne ia niciodată. Suntem o familie. Ne avem unii pe alții.

M-am uitat înspre el. Nimbul era slab și tot pierdea din intensitate. M-am lăsat într-un genunchi și mi-am tras cuțitul afară din teacă. Am înfipt lama dură, ascuțită, în pulpa unui mort și, cu vârful însângerat, am desenat în zăpada bătucită simbolul. Am șters fierul de uniforma mortului și l-am vârât, la locul lui, în teacă. Mi-am înmuiat degetele în sângele cleios, deja împuțit, și am mânjit cicatricea de pe antebraț. Avea dreptate. Erau tot ce mai

aveam. Pe urmă m-am uitat la el. Și-a închis ochii și a tras aer în piept, deși poate că gestul a fost mai mult simbolic – la ce bun să respire o fantomă? Aureola a căpătat din nou progresiv consistență. Își găsea sursa puterii în sângele mortului, așa cum își descoperă oamenii speranța în razele soarelui.

În dimineața aia precoce, Lay ne-a pus la dispoziție o patrulă compusă din cercetași și luptători de prim rang, care să ne ghideze înspre portalul care avea să ne ducă în lumea noastră.

— Ce s-a întâmplat acolo? l-am întrebat, chiar înainte să ne despărțim. De ce n-a stors piatra de puteri?

— Sunt făurite cu scopuri precise. Război și înțelepciune. Pentru ea, deși puternică, a fost unealta nepotrivită. Ca și cum i-ai da unui cărturar sabia cu cel mai fin tăiș, din cel mai dur oțel. E nevoie de brațul potrivit ca să fie fructificată la adevărata ei valoare.

Vorbele cărturarului mi-au stăruit în minte tot timpul călătoriei. Piatra războiului, în mâinile unui mercenar, făcuse diferența. Ce s-a întâmplat cu Cea-care-aduce-o-rază-de-întuneric-în-lumină? Cu Patru-în-Unu? Cu piatra înțelepciunii? Știu că ești ros de curiozitate, dar pot să-ți spun doar că dreptatea are uneori darul de a pune lucrurile în ordinea firească. Restul detaliilor le-am dat uitării fără cea mai mică posibilitate de control, în clipa în care, prin rafalele de zăpadă spulberată, am putut să zăresc obeliscul.

În cele din urmă, aveam să fim din nou acasă!

Sfârșitul cărții întâi

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

Volum nominalizat la cel mai prestigios premiu al fantasticii românești, COLIN - 2017!

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale groazei cele mai pure.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scornitурile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători înspământătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *# 4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Rangkook

de Constantin D. Pavel

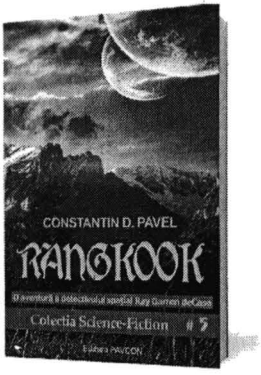

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#5*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Praf

de Florin Purluca

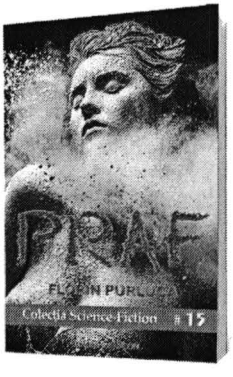

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *# 15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Lanțul de spectre a rupt legătura cu piatra. Vracii au rămas în coasta mea, au continuat să învie morți și să-i trimită în toate direcțiile. Haw-a-Wap, Trifoi, Ham-Ham, Coarne și Vând-de-Vară au rămas și ei lângă mine, pe post de gărzi de corp. Restul Brigăzii s-a dispersat, nimicind toți inamicii pe o rază de douăzeci de metri.

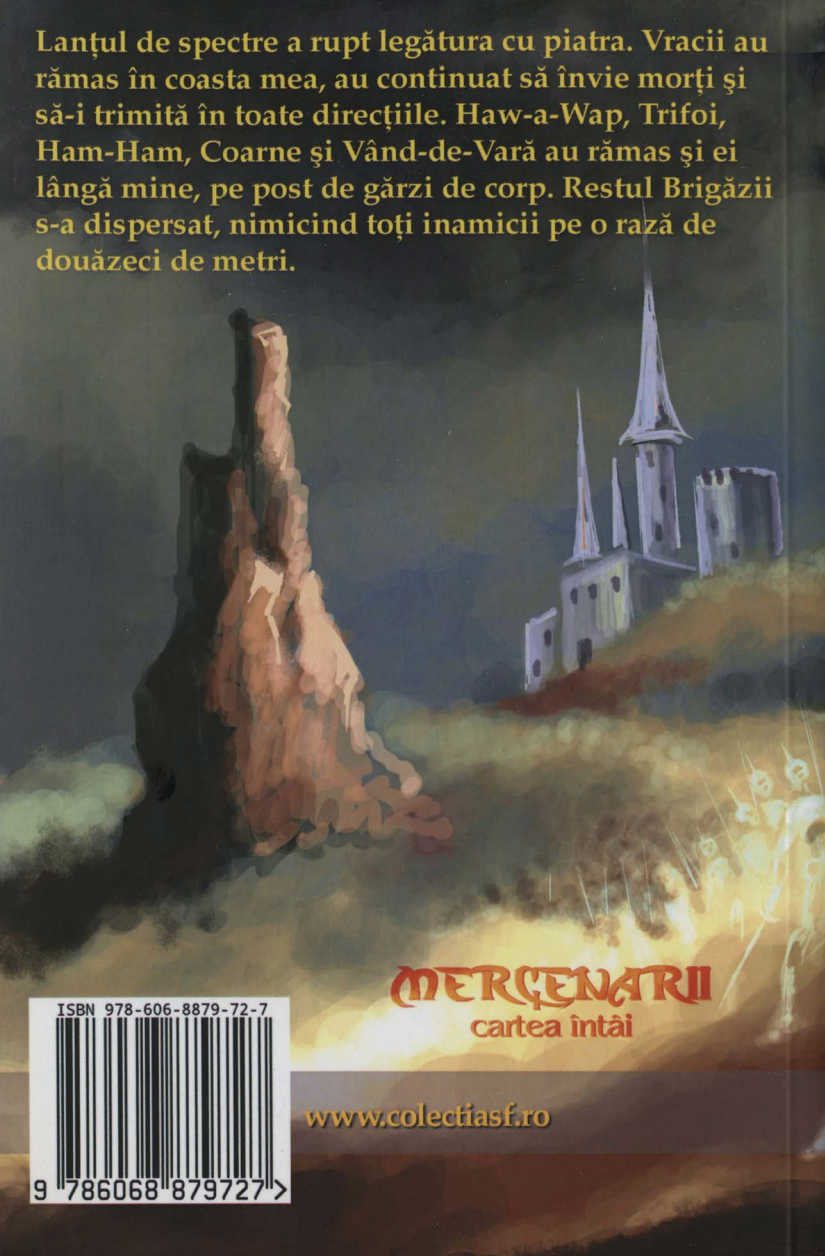

MERCENARII
cartea întâi

ISBN 978-606-8879-72-7

www.colectiasf.ro